

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lanet İşleyiciler

KIRMIZI ELDİVEN HOLLY BLACK

Aşk bir lanettir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lanet İşleyiciler serisi Beyaz Kedi'den sonra ikinci kitapla devam ediyor.

LANETLER VE PİS İŞLER. BÜYÜ VE MAFYA.

Cassel'in dünyasında bunlar birbirinden ayrı düşünülemez. Cassel de hep sıradan biri olduğunu düşünürdü ama bir gün hafızasının ağabeyleri tarafından değiştirildiğini fark etti. Artık gerçeği biliyor: kendisi, gelmiş geçmiş en güçlü lanet işleyicilerden biri. Tek bir dokunuşla her şeyi, herkesi bambaşka bir şeye dönüştürme yeteneğine sahip.

İşte sevdiği kız, Lila da bu şekilde bir dönüşüm yaşamıştı. Lila artık yeniden bir insan. Ancak sorun şu ki, Cassel'in duygulu işleyicisi olan annesi, Lila'yı Cassel'i sevmesi için lanetledi. Ve eğer Lila'nın askı Cassel'in hafızası kadar güvenilirmez ise artık her şeyin gerçekliği sorgulanabilir.

Cassel'in büyük ağabeyi öldürülünce federaller, ellerindeki tek ipucundan bir şey çıkarabilmek için Cassel'i görevlendiriyor. İpucu ise kırmızı eldivenli bir kadının kamera görüntüsünden başka bir şey değil. Ve fakat şimdi mafya da Cassel'in peşinde, onun ne kadar değerli bir lanet işleyici olduğunu onlar da biliyor. Cassel, hayatta kalabilmek için hem federallerden hem de mafyadan bir adım önde olmak zorunda. Ama kimseye, hatta kendine bile güvenemezken bunu nasıl başaracak?

Aşk bir lanettir ve kaybetmesi çok tehlikeli olan bir oyunda dolandırıcılık, bazen tek çıkar yoldur.

LANET İŞLEYİCİLER / KIRMIZI ELDİVEN

Özgün adı: *The Curse Workers / Red Glove*

Copyright © 2011 Holly BLACK

Yazan: Holly Black

Çeviri: Yiğit Değer Bengi

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-09-0537-3

Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Lanet isleyiciler

KIRMIZI ELDİVEN HOLLY BLACK

*BU SERİYE BAŞLADIKTAN KISA BİR SÜRE SONRA
KAPIMIZIN ÖNÜNDE ORTAYA ÇIKAN
BEYAZ KEDİNİN ANISINA. ÇOK KISA BİR SÜRE
BİZİMLE BİRLİKTE OLMASINA RAĞMEN
KENDİNİ ÇOK ÖZLETİYOR.*

Birinci Bölüm

Kız gitmek için ayağa kalktığında, gece mi yoksa gündüz mü bilemiyorum. Otelin kapısını açarken gümüş rengi küçücük elbisesi, uylukları üzerinde parlak yılbaşı süsleri gibi dalgalanıyor.

İsmiini hatırlamak için kendimi zorluyorum.

“Konsolosluktaki babana benden bahsedecek misin?” Ruju yanağına bulaşmış. Düzeltmesini söyleyebilirim ama şu an özgüvenim öyle düşük ki kendimle birlikte ondan da nefret ediyorum.

“Tabii,” diyorum.

Babam hiç konsoloslukta çalışmadı. Avrupa’ya iyi niyet ziyaretinde bulunsunlar diye, kızlara bin dolar çıkarıp vermiyor. Ben Amerika’nın *Yeni Top Modeli* yarışmasının yetenek avcısı değilim. Amcam U2’nun menajeri değil. Ailemden bana bir otel zinciri miras kalmadı. Tanzanya’daki aile arazisinde bir elmas madeni yok. Hayatımda hiç Tanzanya’ya gitmedim. Bunlar, bana Lila’yı unuttursunlar diye annemin geçen yaz ayarladığı kızlara anlattığım hikâyelerden bazıları.

Unutturmuyorlar.

Tavana bakıyorum. Annemin yan odadaki hareketlerini duyana kadar da gözlerimi dikip bakmaya devam ediyorum.

Annem birkaç ay önce hapisten çıktı. Okul kapandıktan sonra beni Atlantic City'ye götürdü. Durmadan oda kiralayıp yiyip içtiklerimizi otelin hesabına yazdırıyorduk. Çalışanlar ödeme konusunda talepkâr olmaya başlarsa yandaki otele geçiyorduk. Bir duygu işleyicisi demek, annemin bankoya asla bir kredi kartı koymaması demektir.

Ben bunları düşünürken annem odalarımızın arasındaki kapıyı açıyor.

"Tatlım," diyor, beni donumla yerde yatar bulması tuhaf değilmiş gibi. İpek eşarplarından biriyle örttüğü siyah saçlarını tokayla toplamış. Uyurken hep böyle yapar. Üstünde, son kaldığımız otelden aldığı bornoz var; ince belinden sıkı sıkı bağlanmış. "Kahvaltı edelim mi?"

"Sadece kahve içeceğim sanırım. Ben yaparım." Zorlukla doğrulup ikram kahve demliğine uzandım. Plastik bir tepsinin üzerinde bir poşet kahve, şeker ve krema tozu var.

"Cassel, daha kaç kere bunlardan bir şey içmenin sağlıksız olduğunu söylemem gerekiyor? Birisi içinde uyuşturucu hazırlamış olabilir." Annem kaşlarını çatıyor. Her zaman en acayip şeylerden kaygılanmasını bilir. Otellerdeki kahve demlikleri. Cep telefonları. Asla polis gibi normal şeylerden kaygılanmaz. "İkimize mutfaktan normal kahve söyleyeceğim."

"Orada da uyuşturucu hazırlıyor olabilirler," diyorum ama o beni duymazdan geliyor.

Odasına gidiyor, telefon ettiğini duyabiliyorum. Sonra kapının eşiğine geri dönüyor. "Sana yumurta akı ve kızarmış ekmek söyledim. Bir de meyve suyu. Aç değilim dedin biliyorum ama bugün için gücünü toplaman gerek. Yeni bir hedef

buldum.” Gülümsemesi öyle geniş ki neredeyse ben de onunla birlikte gülümsemek istiyorum.

Bu benim annem.

İster inanın ister inanmayın *Milyoner Yaşamları* ya da *New Jersey'in Milyonerleri* diye, evlerinde oturup eşyalarıyla gösteriş yapan yaşlı adamların hayat öykülerini basan dergiler var. Başka kim para verip alır bilmiyorum ama bu dergiler tam anneme göre. Sanırım onları birer altın madeni haritası gibi görüyor.

İşte Clyde Austin'i de böyle bir dergide buldu. Lanet işleyicilerden nefret eden Vali Patton'dan sonraki sayfada, malikânesi Drumthwacket'te tanıtılıyordu. Yakınlarda başından geçen bir boşanmaya rağmen hâlâ özel jeti, ısıtılmalı *infinity* yüzme havuzu ve onunla birlikte her yere giden iki Sibiryalı kurduyla lüks bir yaşam sürüyordu. Atlantic City'de, çıkıp akşam yemeğine Morton's'a gittiği ve işten kaçabildiği zamanlarda biraz *black-jack* oynamayı sevdiği bir evi vardı. Bu fotoğraf, kısa boylu, tıknaz, saç ektirmiş bir adamı gösteriyordu.

“Üzerine pasaklı bir şeyler geçir,” diyor annem. Masasında oturmuş yeni bir çift mavi eldivenle uğraşıyor. Uçlarına minik delikler yerleştiriyor. Fark edilmeyecek kadar küçük ama hedefin tenine dokunacağı kadar da büyük...

“Pasaklı mı?” diyorum annemin süitindeki koltukta yayıldığı yerden. Üçüncü fincan kahvemi içiyorum, üçü de krema doluydu. Kızarmış ekmeğimi de yedim.

“Kırıksık olsun. Seni evsiz ve çaresiz gibi gösterecek bir şeyler olsun işte.” Sonra birer birer buklelerini açmaya başlıyor, cildine yapışkan bir şeyler sürüyor ve kirpiklerini kıvırıyor. Hazırlanması saatler sürüyor.

“Planımız nedir?” diye soruyorum.

“Onun sekreteriymişim ve rezervasyonunun saatini unut-

muşum gibi yaptım,” diyor annem. “Morton’s’da... Dergideki bilgilerin tam olarak doğru çıkıp böyle işe yaraması inanılmaz değil mi? Bu akşam saat sekizde orada yemek yiyecek.”

“Bunu ne kadar zamandır biliyorsun?” diye soruyorum.

“Birkaç gündür.” Ezaşlarını çatarak omuz silkiyor. Kimbilir ne kadar zamandır biliyor. “Ah... Valizimin üzerindeki şu plastik torbayı alsana.”

Kahvenin kalanını da mideme indirip ayağa kalkıyorum. Torbada külotlu çorap var. Masasının üzerine koyuyorum.

“Onlar senin için.”

“Hem evsiz ve çaresiz hem de seksi görünmemi mi istiyorsun?” diye soruyorum.

“Kafana geçireceksin,” diyor, iskemlesinde dönüp bir moronla konuşuyormuş gibi el hareketleri yaparak. “Eğer Clyde işi yolunda giderse, sonradan seni onunla oğlum olarak tanıştırmak istiyorum.”

“Görünüşe göre ciddi ciddi bayağı bir plan yapmışsın,” diyorum.

“Haydi ama,” diyor, talepkâr bir sesle. “Okulun açılmasına bir haftadan az zaman kaldı. Biraz eğlenmek istemez misin?”

Birkaç saat sonra annem kaldırımında, ayaklarında apartman topuklarıyla arkamdan yürüyor. Yaz sonunu imleyen rüzgârlar beyaz elbisesini savuruyor. Yakası o kadar aşağıda ki hızlı yürürse memelerinin dışarı fırlamasından endişeleniyorum. Biliyorum bunu fark etmek biraz rahatsız edici ama kör de değilim.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?” diyor.

Bana yetişmesi için bekliyorum. Altın rengi lame eldivenli elinde klipsli altın rengi bir el çantası taşıyor. Sanırım maviden vazgeçip bunda karar kılmış. Hepsi bir araya geldiğinde bayağı göz alıcı bir kıyafet. “Hayır, neden bir milyonuncu kere anlat-

mıyorsun?”

Yüzünde bir bulut gibi geçen öfkeyi görebiliyorum. Bakışları sertleşir.

“Biliyorsun anne,” diyorum gönül alıcı olmasını umduğum bir sesle. “Yümeye devam et, şu an konuşmamamız gerek.”

Restorar doğru ilerliyor ve ben de denize bakarak korkuluklara yüyorum. Zacharov’un Atlantic City’deki çatı katı dairesindeki manzaranın aynısı. Lila’yı benimle birlikte siyah sulara bakarken hayal ediyorum.

Onu sevgimi o zaman söylemeliydim. Bir anlamı olduğu zaman...

Tüm dohdırıcılık işlerinin en zor kısmı bekleme aşamasıdır. Dakıkar ağır ağır akarken elleriniz terlemeye başlar ve şimdi neler acak dersiniz. Merak edersiniz. Adrenalinle dolusunuzdur ana yapılacak hiçbir şey yoktur.

Dikkatizin dağılması felaketle sonuçlanabilir. Annemin kuralı...

Restoran doğru dönüp eldivenli elimi cebime sokarak oraya tıktırdığım külotlu çorap parçasına dokunuyorum. Ayak kısmını, odadaki bir servis bıçağıyla kesip attım.

Gözlerin kalabalıktan ayırmadan odaklanıyorum. Anne mi izliyorsun o inanılmaz yavaşlıktaki şuh yürüyüşüyle yürüyor. Burada ir süre vakit geçirebiliriz. Ayrıca doğrusunu söylemek gerekse, planımız hiç işlemeyebilir de. Dolandırıcılık numaralarım bir özelliğı de mükemmel hedefe odaklanıp onu iyice sağmacın önce birçok kez deneyip yanılmak gerekebileceğidir.

Yirmi dakika bekliyoruz, aramızda neredeyse bir sokak var. Annem ece yarısı yürüyüşe çıkan bir kadının yapabileceğı tüm maum hareketleri birer birer yapıyor. Bir sigara içti, rujunu kontl etti, benden ödünç aldığı telefonla numaradan

muşum gibi yaptım,” diyor annem. “Morton’s’da... Dergideki bilgilerin tam olarak doğru çıkıp böyle işe yaraması inanılmaz değil mi? Bu akşam saat sekizde orada yemek yiyecek.”

“Bunu ne kadar zamandır biliyorsun?” diye soruyorum.

“Birkaç gündür.” Kaşlarını çatarak omuz silkiyor. Kimbilir ne kadar zamandır biliyor. “Ah... Valizimin üzerindeki şu plastik torbayı alsana.”

Kahvenin kalanını da mideme indirip ayağa kalkıyorum. Torbada külotlu çorap var. Masasının üzerine koyuyorum.

“Onlar senin için.”

“Hem evsiz ve çaresiz hem de seksi görünmemi mi istiyorsun?” diye soruyorum.

“Kafana geçireceksin,” diyor, iskemlesinde dönüp bir moronla konuşuyormuş gibi el hareketleri yaparak. “Eğer Clyde işi yolunda giderse, sonradan seni onunla oğlum olarak tanıştırmek istiyorum.”

“Görünüşe göre ciddi ciddi bayağı bir plan yapmışsın,” diyorum.

“Haydi ama,” diyor, talepkâr bir sesle. “Okulun açılmasına bir haftadan az zaman kaldı. Biraz eğlenmek istemez misin?”

Birkaç saat sonra annem kaldırımda, ayaklarında apartman topuklarıyla arkamdan yürüyor. Yaz sonunu imleyen rüzgârlar beyaz elbisesini savuruyor. Yakası o kadar aşağıda ki hızlı yürürse memelerinin dışarı fırlamasından endişeleniyorum. Biliyorum bunu fark etmek biraz rahatsız edici ama *kör* de değilim.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?” diyor.

Bana yetişmesi için bekliyorum. Altın rengi lame eldivenli elinde klipsli altın rengi bir el çantası taşıyor. Sanırım maviden vazgeçip bunda karar kılmış. Hepsisi bir araya geldiğinde bayağı göz alıcı bir kıyafet. “Hayır, neden bir milyonuncu kere anlat-

mıyorsun?”

Yüzünden bir bulut gibi geçen öfkeyi görebiliyorum. Bakışları sertleşiyor.

“Biliyorum anne,” diyorum gönül alıcı olmasını umduğum bir sesle. “Yürümeye devam et, şu an konuşmamamız gerek.”

Restorana doğru ilerliyorum ve ben de denize bakarak korkuluklara yürüyorum. Zacharov’un Atlantic City’deki çatı katı dairesindeki manzaranın aynısı. Lila’yı benimle birlikte siyah sulara bakarken hayal ediyorum.

Onu sevdiğimi o zaman söylemeliydim. Bir anlamı olduğu zaman...

Tüm dolandırıcılık işlerinin en zor kısmı bekleme aşamasıdır. Dakikalar ağır ağır akarken elleriniz terlemeye başlar ve şimdi neler olacak dersiniz. Merak edersiniz. Adrenalinle dolusunuzdur ama yapılacak hiçbir şey yoktur.

Dikkatinizin dağılması felaketle sonuçlanabilir. Annemin kuralı...

Restorana doğru dönüp eldivenli elimi cebime sokarak oraya tıktırdığım külotlu çorap parçasına dokunuyorum. Ayak kısmını, odadaki bir servis bıçağıyla kesip attım.

Gözlerimi kalabalıktan ayırmadan odaklanıyorum. Anne mi izliyorum, o inanılmaz yavaşlıktaki şuh yürüyüşüyle yürüyor. Burada bir süre vakit geçirebiliriz. Ayrıca doğrusunu söylemek gerekirse, planımız hiç işlemeyebilir de. Dolandırıcılık numaralarının bir özelliği de mükemmel hedefe odaklanıp onu iyice sağmadan önce birçok kez deneyip yanılmak gerekebileceğidir.

Yirmi dakika bekliyoruz, aramızda neredeyse bir sokak var. Annem gece yarısı yürüyüşe çıkan bir kadının yapabileceği tüm masum hareketleri birer birer yapıyor. Bir sigara içti, rujunu kontrol etti, benden ödünç aldığı telefonla numaradan

birilerini ararmış gibi yaptı. Diğer yandan ben de insanlardan bozukluk dilenme işine iyice kendimi kaptırdım. Yaklaşık 3,50 dolar kazanmışım ve tam Clyde Austin Morton's'dan çıktığı sırada cebe bir çeyreklik daha indirmek üzereydim.

Annem harekete geçiyor.

Ben de yerimden fırlayıp ona doğru ilerlerken, bir yandan çorabı başıma geçiriyorum. Biraz yavaşlıyorum çünkü bu şeyler hiç de şeffaf değil; önümü zor görüyorum.

İnsanlar bağırmaya başlıyor. Evet, çünkü kafasında külotlu çorapla dolaşan biri asla iyi adam olamaz. Çünkü aslında o bir kötü adam stereotipi, hatta belki de arketipidir.

Koşmaya devam ediyorum, annemin yanından geçerken elinden altın çantasını çekip alıyorum.

Onun çılgınlıkları da koroya ekleniyor.

“Hırsız,” diye bağırıyor annem. “İmdat. İmdaaaaat.”

Şimdi burası işin püf noktası. Koşmaya devam etmeliyim ama koşuş hızımı öyle ayarlamalıyım ki sarhoş ve hiç de formunda olmayan, birkaç kadeh martini yuvarlamış adam beni gerçekten yakalayabileceğini sansın.

“Lütfen... Kimse yok mu?” Annemin çatlak sesi kulakları acıtıyor. “Tüm paramı aldı!”

Buna gülmemek gerçekten kolay değil.

Resmen Clyde'a çarpıyorum ki beni yakalama şansı olsun. Ama annemin de hakkını vermem gerek. Erkeklerin hepsinin gönlünde, parlak zırlı birer şövalye olduğunu söylerken çok haklıymış. Adam koluma uzanıyor.

Kendimi yere atıyorum.

Kötü bir düşüş oluyor. Belki yüzümdeki külotlu çoraptan kaynaklanıyor, belki de sadece dengem bozuluyor ama sonuçta asfalta kapaklanıyorum, bir elimi kötü şekilde çiziyorum, eldivenimin de yırtıldığını hissedebiliyorum. Dizlerimi yaraladı-

ğımdan da eminim ama her yerim gibi onlar da hissiz durumda.

Çantayı elimden düşürüyorum.

Daha ayağa kalkmadan, Clyde kafamın arkasına bir yumruk çakıyor. Acıyor. Annem bunun kıymetini bilse iyi olur. Ayağa kalkıp koşuyorum. Tüm gücümle. O pis şeyi suratımdan çekip tüm hızımla gecenin içine dalıyorum.

Clyde Austin'i, tehlikedeki prensesin altın cüzdanını geri veren kahraman olarak bırakıyorum.

Minnetle bakan gözlerini kocaman açtığında, annemin ne kadar çekici olduğunu keşfetmek üzere bırakıyorum.

Yakasının üzerinden memelerine bakması için bırakıyorum.

Annem çok sevinçli. Ben elime oksijenli suyla pansuman yaparken mini bardaki Prosecco'yu açıyor. Elim deli gibi acıyor.

“Yarın akşam bir şeyler içmek için buluşmak istiyor. Ben de ona karşılık olarak en azından bir akşam yemeği ısmarlamaktan mutluluk duyacağımı söyledim. O da başıma gelenlerden sonra yemeği kendisinin ödeyeceğini söyledi. Bu kadar. Çok umut verici gelmiyor mu kulağa?”

“Öyle,” diyorum.

“Beni buradan alacak. Altıda. Sence buraya geldiğinde hazır mı olmalıyım yoksa son birkaç hazırlığımı yaparken bir içki içmek için yukarı mı davet etmeliyim? Belki üzerimde gecelik?”

Yüzümü ekşitiyorum. “Bilmiyorum.”

“Bu şekilde düşünmekten vazgeç. Bu bir iş. Bize bakacak birine ihtiyacımız var. Senin pahalı okulunun ve Barron'ın borçlarının ödenmesi gerek. Özellikle şimdi; Philip de bu işte ne kadar çalışabileceğini bilmiyor.” Bir mafya ailesinin lideriyle onun başını belaya sokan kişinin ben olduğumu unutmuşum gibi karanlık bir bakış fırlatıyor. Umurumda olacakmış gibi. Onların bana yaptıkları çok daha kötüydü.

“Clyde üzerinde lanet kullanman gerektiğini sanmıyorum,” diyorum sessizce. “Hiç ihtiyacın yok. Kendin de yeterince çekicisin.”

Gülüyor ve Prosecco’sunu bir su bardağına boşaltıyor. Tıpkı oksijenli su gibi köpürüyor. “Anne oğul birbirimize ne kadar benziyoruz. Bir şey istediğimizde ikimiz de son derece çekici olabiliyoruz. Değil mi, Cassel?”

“Yani, ben senin hapse girmeni istemiyorum,” diyorum. “Ne olmuş yani? Bu bir sır mıydı?”

Odasının kapı zili çalıyor. “Ne sipariş ettin?” diye soruyorum ve açmak için kapıya yöneliyorum.

Annem aniden panikle küçük bir ses çıkarıyor ama çok geç kalıyor.

Clyde Austin, elinde bir şişe Jack Daniel’s’la koridorda dikiliyor. “Ah,” diyor, utanmış bir sesle. “Yanlış odaya gelmiş olmalıyım. Ben...”

Sonra beni iyice bir süzüyor... Gözü pantolonumdaki kana ve çıplak elimdeki sıyrığa ilişiyor. Sonra yatağa uzanmış olan annemi görüyor ve anlıyor. Yüzünü buruşturuyor.

“Bana tuzak kurdunuz,” diyor. “Sen ve bu kadın.” Ağzından çıkan “bu kadın” lafı artık bizim hakkımızda ne düşündüğünü çok açık bir biçimde ortaya koyuyor.

Ben açıklamaya çalışırken, elindeki şişeyi kafama doğru savuruyor. Hareket ettiğini görüyorum ama fazla sakarım, yavaşım. Alnıma çarptığında çıkardığı tok ses çok feci.

Sersemlemiş halde halının üzerine düşüyorum. Keskin acı midemi bulandırıyor. İşte, onu hafife almamın bedeli bu. Tam zamanında sırtüstü dönüp tepemde olduğunu görüyorum, tekrar vurmak için Jack Daniel’s şişesini kaldırmış.

Annem çığlık atarak tırnaklarını adamın boynuna geçiriyor.

Adam vahşice çevresinde dönüyor, dönerken şişeyi de sa-

vuruyor. Dirseği hedefini buluyor. Annem arkadaki masaya doğru uçuyor. Dev aynası duvara çarpıp kırılıyor, parçalar pırıl pırıl konfetiler gibi çevreye saçılıyor.

Çıplak elimi uzatıyorum. Onu bir dokunuşumla durdura-bilirim.

Onu bir hamamböceğine çevirebilirim.

Onu bir yağ birikintisine bile döndürebilirim.

Bunu gerçekten çok istiyorum.

Clyde hareketsiz kalıyor. Sonra, nerede olduğunu bilmi-yormuşçasma çevresine bakınıyor. “Shandra?” diyor nazikçe, anneme elini uzatarak. “Çok üzgünüm, canını mı yaktım?”

Annem, teskin edici bir sesle, “Sorun değil,” diyor yavaşça ayağa kalkarken. Yüzünü buruşturuyor. Dudağında biraz kan var. “Bana bu içkiyi getirmek için gelmiştin değil mi? Ve oğ-lumla karşılaştın. Belki de onu bir başkasıyla karıştırdın.”

“Sanırım,” diyor. “O kadar iyi anlaştık ki neden yarın akşama kadar bekleyeyim diye düşündüm. Sonra da... Ama o soyguncuya benzediğini sen de kabul edersin.”

Annem bir duygu işleyicisidir. Adamın anılarını değiştiremez, onu da ağabeyim Barron yapabilir ama şimdi burada değil. Annemin yapabileceği şey ise Austin’in kendisinden çok hoşlanmasını sağlamak. O kadar ki onun için aklındaki şüpheleri bile bir kenara koyabilir. Her konuda. Bu durumda bile...

Sonra yoğun bir baş dönmesinin etkisi altına giriyorum.

“Bu doğru bebeğim,” diyor annem. “O soyguncuya biraz benziyor. Affedilebilir bir hata. Şimdi seni kapıya kadar geçireceğim.” Annemin parmakları arada eldiven olmadan adamın boynuna değiyor. Bu durum herkesin irkilmesine yol açar ama Clyde umursamıyor bile. Annemin onu kapıya yönlendirmesine izin veriyor.

“Olanlar için gerçekten çok üzgünüm,” diyor. “Bana ne oldu

bilemiyorum.”

“Anlıyorum,” diyor annem. “Ve seni affediyorum ama bence yarın akşam birbirimizi görmesek daha iyi olur. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Adamın yüzü utançla ısınıyor. “Tabii.”

Görüşüm bulanıklaşıyor. Annem teskin edici bir şeyler daha söylüyor ama bana değil.

Sabah otelden çıkıyoruz. Güneşli, beynimi kafatasımın içinde zonklatıyormuş gibi hissediyorum. Cildim terle yapış yapış durumda. İltihapla birlikte gelen o doğal olmayan ter... Her hareketimle sanki aynı anda binlerce lunaparkta hız trenine biniyormuş gibi hissediyorum. Valenin arabamı almasını bekliyoruz, annemin omzundaki çürüğe bakmamak için çantamın içinde güneş gözlüğümü arıyorum.

Bana gideceğimizi söylediğinden beri sessizliğe gömülmüş durumda. Toparlanma ve hatta asansörle aşağı inme süresi boyunca da hep sessizdi. Çok öfkeli olduğunu görebiliyorum.

Bu konuda ne yapacağımı düşünemeyecek kadar kötü hissediyorum kendimi.

Sonunda eski ve paslı Benz'im otelin önüne geliyor. Annem şoföre bir şeyler veriyor ve ben yan koltuğa geçerken anahtarları alıyor. Kot pantolonun üzerinden bile koltuğun bacaklarım da yarattığı ısıyı hissedebiliyorum.

“Kapıyı nasıl öyle umursamazca açabiliyorsun?” diye bağılıyor annem, araba otelin kaldırımından ayrılır ayrılmaz. “Delikten bakmaya bile tenezzül etmeden? Seslenip kimin geldiğini bile sormadan?”

Sesi tüylerimin dikilmesini sağlıyor.

“Sen aptal mısın, Cassel? Sana bunları öğretmedim mi ben?”

Haklı. Düşüncesizce davrandım. Aptalca. Okul beni git-gide kaygısızlaştırıyor. Bu hata tam da iyi bir dolandırıcıyı bir amatörden ayıran türden bir hataydı: Bir de yaptığı duygu işleyiciliğinin geri tepmesi onu dengesizleştiriyor. Normalde de çok dengeli sayılmaz ama lanet durumu daha da kötüleştiriyor. Tabii öfke de aynı etkiyi yapıyor. Şu an katlanmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yok.

Çocukluktan beri onun bu hallerine alışığım ama o kadar uzun süredir hapisteydi ki ne kadar kötüleşebildiğini unutmuşum.

“Sen aptal mısın?” diye cırlıyor. “Cevap ver bana!”

“Dur,” diyorum ve gözlerimi kapatarak başımı pencereye yashıyorum. “Lütfen dur. Üzgünüm, tamam mı?”

“Hayır,” diyor, sesi zalim ve kendinden emin. “Hiç kimse bu kadar zavallı olamaz. Bunu bilerek yaptın! Benim hayatımı mahvetmek istedin.”

“Of, lütfen yapma bunu,” diyorum. “Düşüncesizlik ettim. Üzgün olduğumu da söyledim. Hem ayrıca hatamın bedelini de kafamdaki şişlikle ödedim. Atlantic City’yi terk etmek zorunda kaldık diye mi kızgınsın? Okulum açıldığında zaten git-meyecek miydik?”

“Bunu yapmanın sebebi Lila’ydı.” Gözleri yolda ama hâlâ öfkeyle parlıyorlar. “Çünkü hâlâ bana kızgınsın.”

Lila. Öldürdüğümü sandığım en iyi arkadaşım.

“Onunla ilgili konuşmayacağım,” diye bağıryorum aniden. “Hele seninle asla!”

Lila’nın o kocaman duyarlı dudaklarının aralandığını ve yatağımın üzerinde sere serpe bana uzandığını düşünüyorum.

Bir dokunuşuyla annem Lila’yı bana âşık etmişti. Ve ömrüm boyunca asla benim olmamasını garantilemişti.

“Damarına mı bastım?” diyor annem, neşeli bir zalimlikle.

“Zacharov’un kızının seninle olabileceğini gerçekten düşünebilmiş olman inanılmaz.”

“Kes sesini,” diyorum.

“Ama o kız seni kullanıyordu, geri zekâlı moron. Her şey konuşulup, yapılıp bitikten sonra o kız seninle bir gün bile durmazdı, Cassel. Sen ona Barron’ı ve çektiği acıları anımsattırdın o kadar.”

“Umurumda bile değil,” diyorum. Ellerim titriyor. “Yine de daha iyiydi...” Lanet geçene kadar ondan kaçmaktan daha iyi, lanet geçtiğinde bana bakarken yüzündeki ifadeden daha iyi...

Lila’nın bana duyduğu arzu aşkın çarpıtılmış bir yüzüydü sadece. Bir istihzadan ibaretti.

Ne var ki ben onu o kadar çok istiyordum ki neredeyse tüm bunlar umurumda olmayacaktı.

“Sana bir iyilik yaptım,” diyor annem. “Bana minnettar olmalısın. Bana teşekkür etmelisin. Lila’yı sana gümüş bir tepside sundum... Senin hayatın boyunca elde edemeyeceğin bir şeydi bu...”

Ani bir kahkaha attım. “Sana teşekkür mü etmeliyim? Sen o zamana kadar nefesini tut bence.”

“Benimle böyle konuşamazsın,” diye kükrüyor annem ve bana sert bir tokat patlatıyor.

Bereli kafamı pencere camına çarptıracak kadar sert bir tokat. Yıldızları sayıyorum. Koyu renk gözlüklerimin ardında ışıklar patlıyor. Gözkapaklarımin ardında.

“Kenara çek,” diyorum. Mide bulantısı çok yoğun.

“Üzgünüm,” diyor, sesi kararsızca tatlı bir tona dönmeye başlıyor. “Canını yakmak istemedim. İyi misin?”

Dünya sallanmaya başlıyor. “Kenara çekmek zorundasın.”

“Belki şu an benimle uğraşmaktansa yürümeyi tercih ediyor olabilirsin ama gerçekten iyi değilsen...”

“Kenara çek!” diye bağıyorum ve sesimin tonundaki aciliyet bir şekilde onu ikna ediyor. Aniden direksiyonu yolun kenarına kırıp sertçe frene basıyor. Araç henüz hareket ederken sendeleyerek dışarı düşüyorum.

Son anda kendimi çimlere ancak atabiliyorum.

Umarım Wallingford’da kimse bana yaz tatilimin nasıl geçtiğiyle ilgili bir kompozisyon yazdırmaz.

İkinci Bölüm

Mercedes'imi, alt sınıfların arabalarını park etmek zorunda bırakıldığı yere nazaran yurda çok daha yakın olan, son sınıfların parkına bırakıyorum. Motoru susturana kadar üstümde biraz kendini beğenmişlik var ve araba ruhunu teslim etmiş gibi garip madeni bir ses çıkarıyor. Dışarı çıkıp gönülsüzce ön lastiği tekmeliyorum. Aslında arabayı tamir etmek gibi bir planım vardı ama annem evdeyken bir türlü fırsatım olmadı.

Çantalarımı bagajda bırakarak kampusun içinden Finke Akademik Merkezi'ne doğru yürüyorum.

Kocaman tuğla binanın eşiğinde elle yazılmış bir not asılı: HOŞ GELDİNİZ ÇÖMEZLER. Ağaçlar hafif bir rüzgârla hışırdıyor ve içimi henüz kaybetmediğim bir şeye karşı nostalji hissi kaplıyor.

İçerideki bir masada Bayan Noyes bir kutu karta bakıyor ve oryantasyon paketlerini öğrencilere dağıtıyor. Çok iyi tanımadığım birkaç ikinci sınıf bağırarak birbirlerine sarılıyorlar. Beni gördüklerinde sessizleşip fısıldamaya başlıyorlar. Birkaç kelime kulağıma çarpıyor: “İntihar,” “iç çamaşırlarıyla,” “hoş çocuk”

adımlarımı hızlandırıyorum.

Masada cildi lekeli, titrek bir kız ve babası, yurt odasının anahtarlarını alıyorlar. Kız, anahtar olmasa kaybolacakmış gibi anahtarlığı bileğine doluyor. Kızın ilk kez bu kadar evinden uzakta kaldığı çok açık. Onun için üzüldüğüm ve derhal onu kıskanıyorum.

“Hey, Bayan Noyes,” diyorum, sıram geldiğinde. “Nasıl gi-diyor?”

Başını kaldırıp gülümsüyor. “Cassel Sharpe! Tekrar bu kampusta kalacağın için çok memnunum.” Karton dosyamı ve odama sevk belgemi veriyor. Özel otoparka ve her ne kadar garip olsa da bir çimenlik parçasına (gerçekten “üst sınıfların çimeni” diyorlar) ek olarak, üst sınıflar en iyi yurt odalarını alıyorlar. Görünüşe göre benimki en alt katta; sanırım “neredeyse çatıdan düşme hadisesi”nden sonra beni üst katlarda görmek konusunda biraz çekingen davranan birileri var.

“Ben de.” Geri döndüğümde gerçekten memnunum. Sahiden öyleyim. “Sam Yu, giriş yapmadı mı daha?”

Kartlarına bakıyor. “Hayır, ondan daha erkencisin.”

Sam’le ben ikinci sınıftan beri oda arkadaşınız ama dostluğumuz ancak geçen senenin ikinci yarısında başladı. Dostluk konusunda hâlâ pek iyi sayılmam ama deniyorum.

“Teşekkürler, sonra görüşürüz,” diyorum. Dersler başlamadan önceki ilk gecede her zaman bir toplantı olur. Müdür Northcutt ve Dekan Wharton bize zeki ve yetenekli genç adam ve kadınlar olduğumuzu söyler ve sonra da bizi kendimizden korumanın tek yolunun okul kurallarına uymak olduğu konusundaki vaazına başlar. Güzeldir.

“Beladan uzak durmaya çalışın,” diyor Northcutt, sırtarak. Şaka gibi söylüyor bunu ama sesindeki sert bir şeyler, bunu her yeni gelene söylemediğini hissettiriyor bana.

“Kesinlikle,” diyorum.

Otoparka geri dönüp arabamdaki eşyayı boşaltmaya başlıyorum. Bir sürü şey var. Annem İşçi Bayramı hafta sonunu, hiç kavga etmemişiz gibi davranarak ve o olmayan kavgayı affettirmek için de bana abartılı hediyeler alarak harcadı. Şimdi yeni bir iPod, deri bir pilot ceketi ve bir de dizüstü bilgisayar sahibiyim. Gerçi bilgisayarın parasını Clyde Austin’in kredi kartıyla ödediğinden emin olsam da bunu görmemiş gibi davranmayı tercih ettim. Annem çantalarımı toplamama da yardım etti, onun teorisine göre ben ne dersem diyeyim, neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi bildiğini düşünüyor. Ben de o odadan çıkar çıkmaz eşyayı topladım.

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi, bebeğim?” diye sordu annem, bu sabah tam ben çıkarken.

Asıl garip olanı da hakikaten biliyor olmamdı.

Yeni yurt odam geçen sene kaldığım odadan daha büyük ve ayrıca zemin katta olduğu için eşyayı bir milyon kat yukarı taşımak zorunda da değilim. İçeri girer girmez her şeyi yere yığıyorum ve iç geçiriyorum.

Lila’nın şu anda nerede olduğunu düşünüyorum. Acaba babası onu büyük mafya işleyici ailelerinin çocuklarının gittiği yüksek duvarları ve silahlı korumaları olan bir İsviçre yatılı okuluna filan göndermiş midir? Acaba göndermişse de bu, Lila’nın hoşuna gitmiş midir? Belki de lanet çoktan geçmiştir, etrafta öylece oturup sıcak çikolatasını yudumlayarak kayak hocalarıyla sohbet ediyordur. Belki de birkaç dakika konuşmak için telefon etmemde bir sakınca yoktur. Sadece sesini duymak için.

Bu istek içimde o kadar büyüyor ki onun yerine acı gerçekleri hatırlamak için kendimi ağabeyim Barron’ı aramaya zorluyorum. Zaten yerleştiğimde onu aramamı istemişti. Ben de yeterince yerleştiğime hükmediyorum.

“Hey,” diyor, bir kez çaldıktan sonra telefonu açarak. “En sevdiğim biraderim nasılmış bakalım?” Sesini her duyuşumda midemde aynı kasılmayı hissediyorum. Beni bir katile çevirdi: Beni kullandı ama bunları hatırlamıyor. Etle tırnak gibi, sıkı fıkı olduğumuzu sanıyor hâlâ. Ve tabii onun sanmasını istediğim diğer şeyleri de sanıyor.

Geri tepme yüzünden hafızasının öyle büyük bir bölümünü kaybetti ki onun defterlerine gizlice kaydettiğim sahte anılarına inanıyor. İkimizin çok yakın olduğu gibi...ve bu da onu güvenilebileceğimden emin olduğum tek kişi haline getiriyor.

Ne kadar zavallı, değil mi?

“Annem için kaygılanıyorum. Kötüleşiyor,” diyorum. “Umursamazlaştı. Tekrar yakalanabilir ya da sonsuza kadar hapisten çıkamayabilir.”

Ağabeyimin bu konuda ne yapabileceğini bilmiyorum. Atlantic City’de annemin güvenliğini sağlamak konusunda harikalar yaratmadığım ortada.

“Of, yapma.” Sesi sıkılmış ve biraz da sarhoş gibi çıkıyor. Arkada yumuşak bir müzik duyuyorum. Henüz akşamüzeri bile değil. “Jüriler hep onu çok sever.”

Barron’ın buradaki asıl meseleyi kaçırdığına eminim. “Lütfen, bak... Dikkatli değil. Belki seni dinler. Sen avukatı olacaktın...”

“O yaşlı bir kadın,” diyor Barron. “Yıllarca içeride kaldı. Biraz eğlenmesine izin ver. Kurtlarını biraz dökmesi, ihtiyar erkekleri baştan çıkarması, kâğıt oyunlarında para kaybetmesi lazım.”

İstemedenden de olsa gülüyorum. “Sadece ihtiyar erkeklerin cebindeki her şeyi alıp başını iyice belaya sokmaması için ona göz kulak ol diyorum.”

“Tamam merkez. Görev anlaşıldı ve kabul edildi,” diyor ve

içimin rahatladığını hissedebiliyorum. Sonra iç geçiriyor. “Yakınlarda Philip’le konuşabildin mi?”

“Konuşmadığımı biliyorsun,” diyorum. “Onu ne zaman arasam telefonu yüzüme kapatıyor, yapabileceğim hiçbir şey...”

Kapının kolu dönmeye başlıyor.

“Ben seni sonra arayayım,” diyorum, hızlıca. Barron’m yaptıklarını çok iyi bilen oda arkadaşımın önünde sanki hiçbir şey yokmuş gibi Barron’la konuşmak kendimi tuhaf hissettiriyor. Philip’i aramamı garipseyecek ve benimki kadar karmaşık bir ailenin ne demek olduğunu bilmeyecek bir arkadaş bu...

“Sağlıcakla kal, küçük kardeşim,” diyor Barron ve kapatıyor.

Sam omzunda bir kamp çantasıyla içeri giriyor. “Hey,” diyor, utangaç bir gülümsemeyle. “Görüşemedik. Toronto nasıldı?”

“Orada buzdan bir kale olması gerekiyordu,” diyorum. “Ama erimiş.”

Evet, yazı nerede geçirdiğimle ilgili ona yalan söyledim. Aslında gerek yoktu ama ona Atlantic City’ye gittiğimi söylemem için de iyi bir neden bulamadım; tabii normal insanların aileleriyle gidecekleri bir yer olmaması dışında. Size söyledim: dostluk, arkadaşlık meselelerinde çok iyi değilim.

“Bu çok kötü olmuş.” Sam çökecek gibi duran ahşap şifonyerin üzerine alüminyumdan bir alet kutusu koyuyor. Sam uzun boylu, toplu, iri bir adam. Her zaman çok dikkatli hareket ediyor gibi görünür, bu kadar yer kaplamasından rahatsızmış gibi... “Çok hoşuna gidecek bir şeyler getirdim.”

“Sahi mi?” Her zaman yaptığım şekilde eşyayı boşaltmaya başlıyorum, yani oda teftişine kadar her şeyi yatağımın altına tıkarak... Çöp evde büyürseniz olacağı budur; biraz pasaklı olmadan rahat edemezsiniz.

“Diş kalıbı dökmek ve mükemmel (ama sahiden *mükemmel*) köpek dişleri yapmak için alet edevatım tam. Sanki minik

eldivenler gibi dişlerinin üzerine tam olur.” Hatırladığımdan çok daha neşeli görünüyor. “Daneca’yla New York’taki bu özel efekt deposuna gidip ne var ne yok aldık. Reçineler. Elastomer. Efekt köpüğü. Herhalde birini ateşe verdiğim yanılıgısı yaratabilirim şu an.”

Kaşlarımı kaldırıyorum.

“Hey,” diyor. “Geçen sene olanlardan sonra hazırlıklı olmamın daha iyi olduğuna karar verdim.”

Carter Thompson Oditoryumu, kitapçığı okuyamayacak kadar tembel olanlara her yıl kuralların hatırlatılması için tüm öğrencilerin toplandığı yerdir. “Erkekler Wallingford ceket ve kravatıyla birlikte kumaş, siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymeliler. Kızlar Wallingford ceketini, siyah bir etek ya da kumaş pantolonla birlikte beyaz gömlek giymelidir. Hem kızlar hem de erkekler siyah kumaş ayakkabı giyecekler. Spor ayakkabı yok. Kot pantolon yok.” Bunun gibi heyecanlı konular işte...

Sam ve ben arkada yer bulmaya çalışıyoruz ama okul sekreteri Bayan Logan bizi fark edip ön taraftaki boş bir sırayı işaret ediyor.

“Çocuklar,” diyor. “Artık üst sınıflar olduğumuza göre tüm yeni öğrencilere örnek olmak artık bizim görevimiz, değil mi?”

“Kötü örnekler olamaz mıyız?” diye soruyor Sam ve ben de burnumdan gülüyorum.

“Bay Yu,” diyor Bayan Logan, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak. “Üst sınıf olmak yılın özellikle bu zamanlarında ciddi bir durum. Ölümcül. Bay Sharpe, eğer onu cesaretlendirmezseniz sevinirim.”

Yeni yerlerimize geçiyoruz.

Dekan Wharton ve Müdire Northcutt kürsüye çıkmışlar bile. Northcutt, Wallingford’da nasıl büyük bir aile olduğu-

muz, zor zamanlarda birbirimize nasıl sahip çıkmamız gerektiği ve bundan yıllar sonra geriye baktığımızda bu zamanları hayatımızın en iyi yılları olarak hatırlayacağımız üzerine bol keseden atıyordu.

Makara yapmak için Sam'e döndüğümde endişeli bir şekilde oditoryumu taradığını gördüm.

Dolandırıcılık sanatçısı olmanın problemlerinden biri de beyninizin hiç durmadan durumu değerlendiren ve olası enayileri ve hedefleri belirleyen kısmı kapalı tutmanın zorluğudur. Hedefin ne istediğini ve onu paracıklarından ayırmaya neyin ikna edeceğini anlamaya çalışmak, durmadan...

Sam bir hedef değil tabii ama beynim, olur da işime yarar diye bana hemen, onun ne aradığı sorusunun cevabını buluyor.

"Daneca'yla aranızda her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Korku filmlerinden nefret ediyor," diyor nihayet.

"Ah," diyorum, elimden geldiğince doğal bir edayla.

"Yani, sadece gerçekten önemli olan şeyleri önemsiyor. Siyasi şeyleri mesela. Küresel ısınma, işçi hakları, eşcinsel hakları ve sanırım çocuklar için önemli olan şeyleri de önemsiyor."

"Herkes Daneca gibi değil," diyorum.

"Kimse Daneca gibi değil." Sam'de aşık olan erkeklerdeki o hafif sersemlemiş bakış var. "Sanırım onun için biraz zor oluyor. Çünkü bir şeyleri umursuyor ve düşünüyor, çoğu insanın hiçbir şeyi umursadığı yok. Sanırım ben de bunlara dahilim."

Daneca'nın şu vicdan sızlaması muhabbetleri canımı çok sıkardı. Değişmek istemeyen bir dünyayı değiştirmeye çalışmanın hiçbir anlamı olmadığını fark ettim ama bunu yüksek sesle söylemenin Sam cephesinde pek de neşeyle karşılaşmıyacağımı düşünüyorum. Ayrıca artık buna ben de inanmıyorum.

"Belki korku türüne bakış açısını değiştirebilirsin," diyo-

rum, onun yerine. “Bilirsin işte, ona klasiklerden birkaç şey izlet. *Frankenstein* filan. ‘Kuzgun’u dramatik bir havayla oku ona. ‘Gerçi yolunmuş sorgucun dedim ama korkmuyorsun gelmekten, kocamış Kuzgun, gecelerin kıyısından!’ diye başladın mı kim dayanabilir ki?”

Sam gülümsemiyor bile.

“Pekâlâ,” diyorum, ellerimi evrensel teslim olma jestiyle yukarı kaldırarak. “Sustum.”

“Hayır, aslında komik,” diyor. “Sorun sende değil. Ben sadece...”

“Bay Yu, Bay Sharpe,” diyor Bayan Logan, orta sıradan kalıp arkamıza otururken. Parmağını dudaklarına götürüyor. “Beni sizi ayırmak zorunda bırakmayın.”

Dekan Wharton’un ceza gerektiren yasaklar listesinin çoğunu bitirdiğimizi göz önüne alırsak bu düşünce oldukça gülünç. Liste içkiden uyuşturucuya, odanda karşı cinsle yakalanmaktan, dersi kırmaktan yatma saatinden sonra dışarı kaçmaya ve siyah ruj sürmeye kadar uzanan geniş bir listeydi. Üzücü olan da tek bir çılgın gecede her mezun sınıfında tüm kuralları delmeyi başaran en azından bir kişi bulunmasıydı. Bu yıl ümit ediyorum ki o kişi ben olmayayım.

Ruj bana kesinlikle yakışmaz.

Daneca yemeğe giderken bizi buluyor. Kıvrıkcık kahverengi saçlarını, her birinin ucunda tahta birer boncuk olan yedi kalın örgü halinde toplamış. Beyaz giysisinin yakası açıktı ve boyundaki yedi yeşil tılsım görünüyor, yedi lanet işine karşı yedi ayrı muska. Şans, rüya, fizik, duygu, hafıza, ölüm, dönüşüm. Taşları geçen doğum gününde, ilk yılımızın bitiminden hemen önce ona ben vermiştim.

* Edgar Allan Poe, *Kuzgun*. Çev.: Ülkü Tamer.

Tılsımlar takanı koruyacağı lanet türünden lanet işleyiciler tarafından yapılır. Büyüyü emen sadece belirli taşlardan başka bir şey yokmuş gibi görünüyor, o zaman bile bir taş sadece bir kez işe yarar. Kullanılmış, yani takanı lanetten korumuş olan taş anında kırılır. Dünyada çok az dönüşüm işleyicisi olduğu için (büyük ihtimalle on yılda bir tane geliyor) gerçek dönüşüm tılsımları çok nadirdir. Ama Daneca'nınki gerçek... Biliyorum çünkü ben yaptım.

Onun haberi bile yok.

“Hey,” diyor, omzunu Sam'in koluna çarparak. O da kolunu kızın beline doluyor.

Bu şekilde kafeteryaya giriyoruz.

Bu bizim geri döndükten sonraki ilk gecemiz olduğu için masalarda örtüler ve içinde güllerle karanfiller olan küçük vazolar var. Yeni öğrencilerden birkaçının aileleri çevrede dolaşıp yüksek tavandaki resimlere, Albay Wallingford'un portresine hayretle bakıyorlar. Albay yukarıdan, bizi ve üzerimize dökmeden yemek yeme becerimizi teftiş ediyor gibi...

Bugünkü ana yemek somon teryaki, yanında esmer pirinç ve havuç. Tatlı olarak vişneli turta var. Havuçlarımı dürtüyorum. Daneca tatlıyla başlıyor.

“Fena sayılmaz,” diyor. Ve hiçbir ön açıklama olmadan bu senenin, HEX meseleleri ile ilgili ikinci kanun teklifinin ortaya atılması için önemli olduğu konusuna giriyor. Önümüzdeki hafta gerçekleşecek bir yürüyüşten söz ediyor. İki numaralı teklifin daha baskıcı bir devlet doğuracağını ve birkaç başka şeyi daha anlatıyor.

Sam'e bakıyorum, birbirimize şüpheli bakışlar fırlatırız diye düşünüyorum ama Sam kızın her sözünü dikkatle dinliyor.

“Cassel,” diyor Daneca. “Dinlemediğini biliyorum. Referan-

dum kasımda. Eğer iki numaralı teklif geçerse işleyiciler testlere tabi tutulacak. Aslında herkesi test edecekler. New Jersey hükümeti her ne kadar bilgiyi gizli tutacağını söylese de öyle olmayacağını biliyoruz. Kısa zamanda işleyiciler başvurdukları işlere alınmamaya, ev tutamamaya ve sonunda da kendi tercihleri olmayan güçlerle doğdukları için hapse tıkmaya başlanacaklar.”

“Biliyorum,” diyorum. “Tüm bunları biliyorum. Bu kadar küçümseyici olmazsan sevinirim. *Ben de biliyorum.*”

Eğer böyle bir şey mümkünse Daneca’nın yüzündeki ifadenin biraz daha sıkkin olduğunu görüyorum. “Burada sözünü ettiğimiz şey annenin hayatı.”

Annemi ve Clyde Austin’i düşünüyorum. Barron aklıma geliyor. Kendimi ve çevreme verdiğim onca zararı düşünüyorum. “Belki de bütün işleyicilerin içeri tıklılması zaten gerekli bir şeydir,” diyorum. “Belki de Vali Patton haklıdır.”

Sam kaşlarını çatıyor.

Ağzıma somondan büyük bir parçayı tikiyorum ki başka bir şey söylemeyeyim.

“Bu çok saçma,” diyor Daneca, sarsılmış halinden sıyrıldıktan sonra sessizliğini bozarak.

Ben çiğniyorum.

Tabii ki haklı. Daneca hep haklıdır. Annesini düşünüyorum da yorulmaz bir hak arayıcısı ve işleyici hakları gençlik birliğinin kurucularından biriydi ve tabii Chris aklıma geliyor; o zavallı çocuk da kadının evinde yaşıyor, gidecek hiçbir yeri ve belki de orada kalmak için yasal izni bulunmadan. Ailesi tüm işleyicilerin benim gibi olduğunu düşündükleri için onu kovmuştu. Dolandırıcılıkla uğraşmayan, organize suçlara hiç karışmamış işleyiciler de var. Zaten Daneca işleyicileri düşündüğünde ilk olarak annesi aklına geliyor. Ne var ki işleyicileri

düşündüğümde benim de aklıma kendi annem geliyor.

“Neyse,” diyor Daneca, “önümüzdeki perşembe bir yürüyüş var ve tüm BÜYÜ kulübünün orada olmasını istiyorum. Bayan Ramirez’in rehberimiz olarak orada bulunmasını sağladım, otobüsleri filan ayarlıyor. Bir okul gezisi şeklinde olacak.”

“Gerçekten mi?” diyor Sam. “Çok iyi.”

“Şey.” Daneca iç geçiriyor. “Tam olarak iş bitmiş sayılmaz, Ramirez, Wharton veya Northcutt’ın da onayının alınması gerektiğini söylüyor. Ve yeterli sayıda BÜYÜ kulübü üyesinin de imzalarına ihtiyacımız var. Peki, size güvenebilir miyim?”

“Tabii ki gideriz,” diyor Sam ve ben de ona sert bir bakış fırlatıyorum.

“Hey,” diyorum, elimi kaldırarak. “Ayrıntı istiyorum. Bu kendi pankartlarımızı yapabileceğimiz anlamına geliyor mu? Şuna ne dersin: ‘Herkes İçin İşleyici Hakları Ama İhtiyacı Olmayanlar Hariç’ ya da ‘Ölüm Laneti Hemen Yasallaşsın. Nüfus Artışı Yarın Hemen Çözölsün!’ filan.”

Sam’in dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor. Pislik yapmadan duramıyorum ama en azından birilerini eğlendiriyorum.

Tam Daneca bir şey söyleyecekken, Kevin LaCroix masaya geliyor. Bariz bir rahatlamayla ona bakıyorum. Kevin haberci çantamın içine bir zarf bırakıyor.

“Şu keş eleman var ya, Jace, yazın biriyle takıldığını söylüyor,” diye fısıldıyor Kevin. “Ama duyduğuma göre kanıt olarak gösterdiği fotoğrafların tamamı üvey kız kardeşine aitmiş. Kız arkadaşı olmadığına elli dolar var.”

“Bir kızla takıldığı ya da bir kız arkadaşı olduğuna para koyacak birini bul ben bahisleri belirlerim,” diyorum. “Kasa oyun oynamaz.”

Başıyla onaylıyor ve hayal kırıklığı içinde masasına doğru ilerliyor.

Annem hapisteyken bahis oynatmaya başlamıştım çünkü okul masrafları çıktıktan sonra diğer küçük şeylere para yetirmem olanaksızdı. Haftada birden çok yıkamaya verebilesiniz diye ikinci bir üniforma, dışarı çıkmak isteyen arkadaşlarınızla yemek için bir pizza ve bir yerlerde kamyonun kasasından düşmemiş ya da mağazadan aşırılmamış ayakkabılar ve kitaplar gibi küçük şeyler... Zenginlerin yakınında yaşamak hiç de ucuz bir şey değil.

Kevin LaCroix gittikten sonra Emmanuel Domenech uğruyor. Sam ve Daneca'nın ne kadar çekilmez bir hale geldiğini anlamayacağı kadar ziyaretçim oluyor. Onlar Daneca'nın defterine bir şeyler yazıp durdukça diğer öğrenciler birbiri ardına zarflar bırakmaya devam ediyor. Her bir zarf minik suç imparatorluğumu yeniden kurmamı sağlayacak bir tuğla gibi...

"İddiasına varım Sharone Nagel futbol maçları için kürklü kostümünü giyerken takılıp kalacak."

"İddiasına varım Latin Kulübü bahar festivalinde kendi üyelerinden birini kurban seçecek."

"İddiasına varım Müdire Northcutt'ın ofisine çağırılan ilk öğrenci Chaiyawat Terweil olacak."

"İddiasına varım yeni kız bir akıl hastanesinden yeni çıkmış."

"İddiasına varım yeni kız bir Moskova hapishanesinden kaçmış."

"İddiasına varım Bay Lewis sömestr tatilinden önce sinir krizi geçirecek."

Her bahsi, bu iddiaların lehine ve aleyhine olmak üzere kendi tasarladığım bir şifreyle yazıyorum ve bu gece Sam ve ben ilk bahis listesini çıkaracağız. Daha fazla bahis oynandıkça tabii listeler de değişecek ama bu durum da eğer paralarını neye yatırdıklarını bilmek istiyorlarsa kahvaltıda insanlara

anlatacak bir konu verecek. Zengin çocukların bile paralarını hızla kaybederken diken üstünde oluşları inanılmazdır.

Tıpkı tüm olasılıkları hesaplamadığımızda suçluların diken üstünde olması gibi.

Odalarımıza geri döndüğümüzde Daneca koluma yumruk atıyor. “Eeeee,” diyor. “Bu gece neden böylesine bunalımlı olduğun bize anlatacak mısın?”

Omuz silkiyorum. “Kusura bakma. Sanırım sadece yorgunum. Ayrıca hıyarın da tekiyim.”

Uzanıp eldivenli elleriyle boynuma sarılıp şakadan beni boğar gibi yapıyor. Ben de o gülmeye başlayana kadar oyuna katılıp yere düşüp ölmüş gibi yapıyorum.

Affedildim.

“Tahmin etmiştim, bir kan torbası getirmem gerekirdi,” diyor Sam, biz onunla dalga geçiyormuşuz gibi kafasını iki yana sallayarak.

O an Audrey, Greg Hamsfort’la el ele yürüyerek yanımızdan geçiyor. Bir zamanlar benim kız arkadaşım olan Audrey. Beni terk eden. Birlikteyken kendimi normalmişim gibi hissetmemi sağlayan Audrey. Belki bir zamanlar, denesem tekrar benimle olmaya ikna edebileceğim Audrey. Ama şimdi yanımdan geçerken yüzüme bile bakmayan Audrey.

Ama öte yandan Greg, meydan okurmuşçasına gözlerini kısıp bana yukarıdan bakarak gülümsüyor.

O kendini beğenmiş ifadeyi yüzünden silmeyi çok isterdim. Ama önce dizlerimin üzerinden kalkmam gerek.

Gecemin geri kalanını planladığım gibi eşyayı yerleştirerek ya da genel odada insanlarla şakalaşarak geçiremiyorum çünkü yeni Yurt Müdürümüz Bay Pascoli tüm son sınıfların rehberlik

danışmanlarıyla buluşmaları gerektiğini anons ediyor.

Bayan Vanderveer'i Wallingford'da kaldığım tüm zaman boyunca senede sadece bir kez görürdüm. Her zaman tatlıydı ve beni iyi bir üniversiteye sokmak için gerekli olan ders, aktivite ve kabul heyetlerinin bayıldığı gönüllü çalışmalarından oluşan bir listesi hep hazırды. Onu bundan daha fazla görmek gibi bir ihtiyacı gerçekten hissetmiyorum ama Sam ve ben bir grup başka üst sınıflarla birlikte Lainhart Kütüphanesi'ne doğru seğırtiyoruz.

Burada bir başka nutuk daha dinledik. Bu seferki de son sınıfın tembellik kaldırmayacağı, şimdi hayatımızın zor olduğunu düşünüyorsak bir de üniversiteyi beklememiz gerektiği üzerineydi. Şu adam, rehberlerden biri, öyle bir söylüyor ki sanki üniversitede tüm makalelerimizi kanla yazacakmışız, eğer notlarını düşürürsek laboratuvar ortaklarımız bizi çivileyecekmiş ve akşam dersleri de tüm gece sürecekmış gibi bir hava oluşuyor. Asıl noktayı kaçırdığı çok bariz.

Sonunda toplantı için bize bir düzen tespit ediyorlar. Ben gidip Vanderveer'in bölümünde, onu bizden ayıran paravanın önüne oturuyorum.

“Olamaz,” diyor Sam. Sandalyesinin ucuna oturmuş, öne eğilerek kulağıma fısıldıyor. “Ben şimdi ne yapacağım? Üniversiteden bahsetmek isteyecekler.”

“Olasılıkla,” diyorum, ona yaklaşarak. “Bunlar rehberlik danışmanları. Üniversite konusunu severler. Büyük ihtimalle *rüyalarında* bile üniversite görüyorlardır.”

“Evet, şey, onlar benim MIT'ye gidip kimya üzerine de yüksek lisans yapmak istediğimi sanıyorlar.” Bunları trajik bir sesle fısıldayarak söylüyor.

“Eğer istemiyorsan onlarla istemediğini söyleyebilirsin.”

İç geçiriyor. “Aileme söylerler.”

“Şey, o zaman planın nedir?” diye soruyorum.

“Los Angeles’a gidip görüntü efektleri konusunda uzmanlaşmış okullardan birine kaydolmak. Bak özel efekt makyajlarıyla uğraşmaya bayılıyorum ama bugün pek çok efekt bilgisayarda yapılıyor. Bunu yapmayı da öğrenmem gerekiyor. Orada bunu öğreten üç yıllık bir program var.” Sam bunları söylerken, imkânsız ve utanç verici bir düşünüyü itiraf ediyormuşçasına terlemiş alnına dokunuyor.

“Cassel Sharpe,” diyor Vanderveer ve ben de ayağa kalkıyorum.

“Halledersin,” diyorum Sam’e ve paravanın arkasına geçiyorum. Üzerindeki gerginlik bulaşıcı gibi, ellerimin terlediğini hissediyorum.

Vanderveer’in kısa siyah saçları ve yaşlılık lekeleriyle dolu kırışık bir cildi var. Benim dosyamın durduğu küçük masanın karşısında iki sandalye ayarlanmış. Vanderveer bir tanesine oturuyor. “Evet, Cassel,” diyor, sahte bir neşeyle. “Geleceğinle ilgili planların neler?”

“Ah,” diyorum. “Tam emin değilim.” Benim iyi olduğum yegâne alanlar üniversitelerde öğretilmeyen şeyler. Dolandırıcılık. Kalpazanlık. Suikast. Biraz da maymuncuk ustalığı.

“O zaman üniversitelere bir bakalım. Geçen yıl senin gerçekten uğraşmanı istediğim bazı okullardan bahsetmiştim, sonra açıkta kalmaman için güvence olsun diye düşünmen gereken birkaç okuldan da söz ettik. O listeyi çıkardın mı?”

“Resmen, yazılı olarak bir liste çıkarmışlığım yok.”

Kaşlarını çatıyor. “Düşündüğün kampusların hiçbirini ziyaret etme şansı buldun mu?”

Başımı sallıyorum. İç geçiriyor. “Wallingford Hazırlık, öğrencilerinin en iyi okullara girdiğini görmeyi önemli bir gurur kaynağı addediyor. Öğrencilerimiz Harvard, Oxford, Yale, Cal-

tech, Johns Hopkins gibi okullara giriyor. Şimdi notların umduğumuz gibi olmayabilir ama SAT skorların umut vericiydi.”

Başım la onaylıyorum. Barron'ın Princeton'dan atılışını, Philip'in Zacharov'un işlerini görmek için liseden ayrılışını anımsıyorum. Sonum onlar gibi olsun istemiyorum. “Tamam, listeye başlıyorum,” diye söz veriyorum.

“Başla,” diyor. “Seni bir hafta içinde tekrar görmek istiyorum. Başka bahane de istemiyorum. Gelecek senin sandığından çok daha yakın.”

Paravanın arkasından çıktığımda Sam orta yok. Sanırım o da kendi görüşmesinde. Birkaç dakika bekleyip üç adet karamelli kurabiye yiyorum. Sam yine ortalarda görünmeyince kampusa dönüyorum.

İlk gece yurtlar hep garip görünür. Karyolalar rahatsız. Bacaklarım uzun geliyor ve hep kıvrılarak uyurum, gecenin bir yarısı gerinince de ayaklarımı karyolaya vurarak uyanırım.

Yan odamızda birileri horluyor.

Pencereden görünen dış avlunun çimleri, ay ışığının altında metal bıçaklardan yapılmış gibi parlıyor. Telefonumun tüyler ürpertici tiz alarmıyla uyanmadan önce düşündüğüm son şeyler bunlardı. Saate bakınca, alarmin bir süredir çaldığını anlıyorum.

Homurdanıp yastığımı uyuyan oda arkadaşşıma fırlatıyorum. O da uykulu bir şekilde kafasını kaldırıyor.

Sam ve ben yurdun geri kalanının dişlerini fırçalamakta ya da duşlarını almakta olduğu paylaşım la banyolara gidiyoruz. Sam yüzüne su çarpıyor.

Chaiyawat Terweil beline bir havlu doluyor ve ecza dolabından tek kullanımlık bir çift naylon eldiven alıyor. Üzerindeki tabelada SINIF ARKADAŞLARINI KORU: ELLERİNİ ÖRT yazıyor.

“Wallingford’da yeni bir gün,” diyor Sam. “Her yurt odası bir saray, her sandviç bir ziyafet ve her sabah duşu da...”

“Duş almayı çok seviyorsun değil mi?” diye soruyor Kyle Henderson. Şimdiden giyinmiş ve saçlarına jöle sürüyor. “İçeride beni mi düşünüyorsun?”

“Daha hızlı duş almamı sağlıyor,” diyor Sam, cesurca. “Tanrım, Duvar’ı çok seviyorum.”

Gülüyorum. Birisi Sam’i bir havluyla kırbaçlıyor.

Temizlenip giyindiğim sırada artık kahvaltı için yeterli vaktim kalmamış oluyor. Oturma odasında yurt müdürünün kendisi için yaptığı kahveden içiyorum ve Sam’in annesinin gönderdiği minik turtalardan yiyorum.

Sam bana karanlık bir bakış fırlatıp bir tane de kendisi yiyor.

“İyi bir başlangıç için hazırız,” diyorum. “Tıpkı assolistler gibi geç kalıyoruz.”

“Beklentilerini düşük tutmak için üzerimize düşeni yapıyoruz işte,” diyor Sam.

Tüm yazı bu saatlerde yatağa girerek geçirmeme rağmen kendimi iyi hissediyorum.

Takvimime göre bugünkü ilk dersim Olasılık ve İstatistik. Bu dönem aynı zamanda Gelişen Dünya Etiği (Tarih kredilerim için bu dersi seçmemin Daneca’yı mutlu edeceğini düşünmüştüm, henüz ona söylemememin sebebi de bu...), İngilizce, Fizik, Seramik 2 (isterseniz gülün), Fransızca 4 ve Photoshop.

Smythe House’dan çıkıp Finke Merkezi’ne geçerken elimdeki kâğıtları inceliyorum. Olasılık ve İstatistik üçüncü katta olduğu için merdivenlere yöneliyorum.

Lila Zacharov üzerinde ceket, pilili etek ve beyaz Oxford gömleğinden oluşan Wallingford formasıyla koridorda yürüyor. Kısa sarı saçları sırmalardaki örgülü altın gibi parlıyor. Beni gördüğünde yüzündeki ifade umutla dehşetin garip bir

karişımı gibi oluyor.

Kendi yüzümü hayal bile edemiyorum. “Lila?” diyorum.

Arkasını dönüp başını eğiyor.

Birkaç hızlı adım atıp, gerçek olmamasından korkar gibi kolundan yakalıyorum. Eldivenli elimin dokunuşu karşısında donakalıyor.

“Burada ne yapıyorsun?” diye soruyorum, onu sertçe kendime çevirerek. Belki bu doğru bir davranış değil ama düzgün düşünemeyecek kadar sarsılmış durumdayım.

Sanki onu tokatlamışım gibi bana bakıyor.

Aferin bana. Nasıl da etkileyiciyim.

“Çok kızacağını biliyordum,” diyor. Yüzü solgun ve asık, her zamanki umursamazlığından eser yok.

“Yok o yüzden değil de...” diyorum. Ama o an ne yüzden olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Orada olmaması gerektiğini ve ama gitmesini istemediğimi de biliyorum.

“Elimde değil,” diyor ve sesi titriyor. Yüzü çaresizlik içinde. “Seni düşünmemeye çalıştım, Cassel. Bütün yaz. Yüzlerce kez neredeyse seni görmeye geliyordum. Kendimi uzak tutmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.”

Geçen mart annemin evinin merdivenlerine oturmuş Lila'ya işlendiğini anlaması için yalvarışımı anımsıyorum. Dehşetin yüzüne ağır ağır yayılışını anımsıyorum. İnkârlarını, o son kez lanet geçene kadar bir daha görüşmememiz konusunda yenilip ikna oluşunu anımsıyorum. Hiçbir şeyi unutmadım.

Lila bir rüya işleyicisidir. Umarım bu onun benden daha iyi uyuyabildiği anlamına geliyordur.

“Ama sen buradaysan,” diye başlıyorum ama nasıl bitirebileceğimden emin değilim.

“Yanında olamamak canımı acıtıyor,” diyor, sessiz ve dikkatli bir biçimde, bu kelimelerin bir bedeli varmışçasına. “Nasıl ol-

duğunu bilemezsin.”

Ona asla elde edemeyeceğim birini sevmenin ne demek olduğu hakkında bir şeyler bildiğimi anlatmak istiyorum. Ama belki de bilmiyordum. Belki de birine âşık olmak benim hayal ettiğimden çok daha kötüdür.

“Kendimi tutamadım... yeterince güçlü olamadım.” Gözleri nemli ve dudakları hafifçe aralık.

“Neredeyse altı ay oldu. Artık bir farklılık hissetmiyor musun?” Lanetin artık zayıflamaya başlamış olması gerekiyordu.

“Daha da kötü,” diyor. “Kendimi çok daha kötü hissediyorum. Ya hiç bitmezse?”

“Bitecek. Yakındır. Bitmesini beklemeliyiz, hatta bence o zamana kadar da pek...” diye başlıyorum ama bana böyle bakarken söyleyeceklerime odaklanmam mümkün değil.

“Eskiden benden hoşlanıyordun,” diyor. “Ben de senden hoşlanıyordum. Seni *seviyordum*, Cassel. Lanetten de önce. Seni hep sevdim ve şimdi bu umurumda bile değil...”

Ona inanmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama inanmam, inanmıyorum.

Bu konuşmanın er ya da geç gerçekleşeceğini biliyordum. Ne kadar kaçmaya çalışsam da... Ne söylemem gerektiğini bile biliyorum. Önceden tasarlamasam bu sözlerin dışlerimin arasından çıkmasını sağlayamazdım. “Seni hiç sevmedim ki şimdi de sevmiyorum.”

Değişim ani ve korkunç oluyor. Kendini ellerimden çekip kurtarıyor. Yüzü solgun ve sarsılmış. “Ama odadaki o gece. Beni özlediğini söylemiştin ve sen bana...”

“Ben *deli* değilim,” diyorum, en az sayıda kelime kullanmaya çalışarak. Lila hayatında birçok yalancı tanımıştır. “Benimle yatmanı sağlayacak olan şeyi söyledim sana.”

Keskin ve derin bir nefes alıyor. “Canım yanıyor,” diyor.

“Bunu canımı yakmak için söylüyorsun.”

Bunun canını yakması değil midesini bulandırması gerekiyordu. “Neye istiyorsan ona inan ama gerçek bu.”

“O zaman niye yapmadın?” diye soruyor. “Neden şimdi yapmıyorsun? Eğer tüm istediğin biraz etse, sana hayır diyecek durumda filan olmadığımı biliyorum. Sana hayır diyemem.”

Uzaklarda bir yerlerde bir zil çalıyor.

“Üzgünüm,” diyorum, ki bu önceden tasarladığım repliğin bir parçası değil. Ağzımdan kaçıyor. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onun kederine nasıl şahit olacağımı biliyorum ama bu tarz bir kötülüğü nasıl yaparım bilemiyorum.

“Senin merhametine ihtiyacım yok.” Yanakları heyecanı yüzünden, ateşi varmış gibi nokta nokta kızarıyor. “Lanetin geçmesini Wallingford’da bekleyeceğim. Eğer annenin yaptığını babama söyleseydim şimdiye ölmüş olurdu. Bunu sakın unutma.”

“Tabii onunla birlikte ben de,” diyorum.

“Evet,” diyor. “Evet, onunla birlikte sen de. Burada kalacağım, buna alış.”

O arkasını dönüp merdivenlere doğru ilerlerken “Seni durduramam,” diyorum sessizce. Sırtında yer değiştiren gölgeleri izliyorum sonra da duvara yaslanıp öylece kalıyorum.

Derse geç kalıyorum ama Dr. Kellerman’ın tek yaptığı ben yeri me geçerken kaşlarını kaldırmak oluyor. Tahtanın üzerindeki televizyondan yapılan sabah anonslarını kaçırdım. AV kulübü üyeleri öğlen yemeğinde ne olacağını ve okul sonrası kulüplerin saatlerini bildirmiş olmalılar. Çok heyecanlı bir şey kaçırmış olamam.

Olasılıkların nasıl hesaplanacağını anlatmaya devam ediyor. Bahisçilik yaptığım için bu çok iyi olduğum bir alan... bu

arada ellerimin titremesini durdurmak için odaklanmaya çalışıyorum.

Duvardaki hoparlör çatırtılı sesiyle hayata döndüğünü neredeyse fark etmiyorum bile. Duyduğum ses Bayan Logan'a ait: "Lütfen Cassel Sharpe'ı Müdüriyete gönderin."

Kalkıp kitaplarımı toplarken, Dr. Kellerman bana kaşlarını çatarak bakıyor.

Odaya dönerek, "Yapmayın ama," diyorum acizce.

Bir kız kıkırdıyor.

Yine de bu işte çıkarıma olan bir şey var. Birileri yılın ilk bahsini kaybetti.

Üçüncü Bölüm

Müdire Northcutt'ın ofisi aristokratik bir avcı malikânesinin kütüphanesi gibiydi. Duvarlar ve gömme kitap rafları cilalanmış koyu renk ahşaptan yapılmış ve pirinç lambalarla aydınlatılmıştı. Yatak büyüklüğündeki çalışma masası da aynı ağaçtan yapılmıştı ve önünde yeşil deri döşemeli iskemleler, arkasında da çeşitli okul dereceleri vardı. Her şey öğrenciler için korkutucu ve aileler içinse temin edici olması için tasarlanmıştı.

İçeri girdiğimde kendisini rahatsız hissedenin Northcutt olduğunu fark ettim. Takım elbiseli iki adam arkasında durmuş açık bir şekilde beni bekliyorlardı. Birinde koyu renk güneş gözlükleri vardı.

Kollarının hemen altında ya da baldırlarında şişkinlikler aradı gözlerim. Takımın yapıldığı kumaş ne olursa olsun çoğu tabancaların üzerinde biraz daha gerginlik olur. Evet, ikisi de dolu... Sonra ayakkabılarına bakıyorum.

Az önce katrana bulanmışçasına siyah ve parlaktılar ama lastiksi, elastik ayakkabılardı bunlar. Benim gibi insanların arkasından koşmak için yapılmışlardı.

Polisler. Bunlar polis.

Tanrım, işim bitti benim.

“Bay Sharpe,” diyor Northcutt. “Bu beyler sizinle konuşmak istiyor.”

“Tamam,” diyorum yavaşça. “Ne konuda?”

“Bay Sharpe,” diyor beyaz olan polis, Northcutt’ın yankısı gibi. “Ben Ajan Jones, bu da Ajan Hunt.”

Güneş gözlüklü adam bana doğru başıyla selam veriyor.

Federaller ha? Pekâlâ, federal de olsalar benim için yine de polistirler.

“Okul döneminizde araya girdiğimizi biliyoruz ama korkarım konu burada tartışamayacağımız kadar hassas, acaba...”

“Bir dakika,” diye araya giriyor Northcutt. “Bu öğrenciyi kampusun dışına çıkaramazsınız. Henüz reşit değil.”

“Çıkarabiliriz,” diyor Ajan Hunt. Hafif bir güneyli aksanı var.

Ajanın başka bir şey söylemeye tenezzül etmeyeceğini anlayan Bayan Northcutt kızarıyor. “Eğer bu delikanlıyla birlikte bu okuldan dışarı çıkarsanız derhal avukatımı arıyorum.”

“Lütfen arayınız,” diyor Ajan Hunt. “Onunla konuşmaktan memnuniyet duyuram.”

“Bana konunun bile ne olduğunu söylemediniz daha,” diyor Northcutt, bezgin bir sesle.

“Korkarım bu gizli bir bilgidir,” diyor Ajan Jones. “Ama şu an devam etmekte olan bir araştırmayla yakından ilgili olduğunu söyleyebilirim.”

“Sanırım bir seçeneğim yok, ha?” diye soruyorum.

İki ajan da cevap vermeye tenezzül etmiyor. Sırtımdan hafifçe bastıran Ajan Jones beni odanın dışına yönlendirirken Ajan Hunt da Northcutt’a, şu avukat işinin peşine düşmek ister

diye kartını uzatıyor.

Biz çıkarken yüzünü görüyorum. Northcutt kimseyi aramayacak.

Birileri asla poker oynamaması konusunda onu uyarmalı.

Siyah film camlı, siyah bir Buick'in arka koltuğuna beni tıkıyorlar. Zihnim ışık hızıyla birazdan olabilecek her türlü kötü şeyin üzerinden geçiyor. Aklıma Clyde Austin'in kredi kartı ve sahip olduğum canavar gibi dizüstü bilgisayar geliyor. Ayrıca bir de yakamıza yapışmayan otel çalışanları var. Annemin başka neler yaptığınyısa sadece Tanrı bilir.

Austin'in bana saldırdığına acaba Federalleri ikna edebilir miyim? Kafamdaki şişlik neredeyse yok oldu. Acaba her ne suçundan söz ediyorsak hepsinden benim sorumlu olduğuma dair onları inandırabilmemin bir yolu var mı? Ben hâlâ reşit değilim. On yedi yaşındayım ve büyük ihtimalle bir çocuk mahkemesinde cezalandırılıyorum. En çok da şunu düşünüyorum: Acaba annemin yakasını bırakmaları için nelerden vazgeçmek zorunda kalacağım?

"Pekâlâ," diyorum, nabız yoklarcasına. "Nereye gidiyoruz?"

Ajan Hunt bana dönüyor ama güneş gözlüklerinden yüzündeki ifadeyi anlamak mümkün değil. "Gizli bir konuyu sizinle paylaşmak istiyoruz, bu yüzden de Trenton'daki merkezimize gidiyoruz."

"Tutuklandım mı?"

Gülüyor. "Hayır. Sadece biraz konuşacağız, o kadar."

Kapılara bakıyorum. Kilidi kendi başıma açıp aşağı atlayabilir miyim bunu söylemek zor. Trenton büyük bir şehir, trafik olabilir. Dur kalklar ve kırmızı ışıklar olacaktır. Anayoldan doğrudan binalarına çıkamazlar. Eğer kapıyı açmayı başarırsam büyük ihtimalle koşup kaçabilirim. Telefonumu kullan-

rak birilerini arayabilir, uyarabilirim. Dedem mesela. O ne yapılması gerektiğini bilir.

Kapıya biraz daha yaklaşıyor, parmaklarımı kilidin yakınlıklarına doğru sallıyorum. Onun yerine pencerenin düşmesine basıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

“Havalandırmayı açalım mı?” diye soruyor Ajan Jones, sesinde alaycılıkla.

“İçerisi havasız kalmış,” diyorum, mağlup bir sesle. Eğer pencerenin kontrolleri çalışmıyorsa kilidin çalışması imkânsız.

Köprüye gelene kadar çalılıklarla kaplı arazinin akıp gitmesini izliyorum. TRENTON YAPAR, DÜNYA ALIR, yazıyor, kocaman harflerle. Sonra yazının altından geçiyoruz. Birkaç dönüş yaptıktan sonra mütevazı görünümlü bir ofis binasının arka tarafına park ediyoruz. Arka kapıdan içeri giriyoruz, ajanlar iki yanımda yürüyor.

Koridor halıfleks kaplı ve steril bir görüntüsü var. Tüm kapıların kilitlerinin üzerinde küçük tuş takımları var. Onların dışında dişçilerin ofis olarak kiraladıkları bir yer de olabilir. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bunu değil...

Bir asansöre binıyorum ve dördüncü katta iniyoruz. Halılar hep aynı.

Ajan Jones sertçe bir kod giriyor ve kapının kolunu çeviriyor. Beynimin dolandırıcı kısmı rakamları ezberlemem gerektiğini söylüyor ama o kadar iyi değilim. Parmakları çok hızlı, tek söyleyebildiğim en az bir kere yediye bastığı.

İçinde ucuz bir masa ve beş iskemle olan penceresiz bir odaya giriyoruz. İçeride büfede boş bir kahve demliği ve duvarda bir ayna var, ayna büyük olasılıkla çift yönlü.

“Bekleyin,” diyor Ajan Hunt. Dışarı çıkıyor ve biraz sonra diğer odadaki ışıklar açılıyor ve aynayı boyalı bir cama çeviriyor, görünen o ki aynanın ardındaki odada kimse yok.

Ajan Hunt geri dönüyor. “Gördün mü?” diyor. “Sadece üçümüz varız.”

Acaba odada bulunması muhtemel herhangi bir cihazla bizi dinleyenleri de kastediyor mu diye merak etsem de şansımı daha fazla zorlamamaya karar veriyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum.

“Tamam,” diyorum. “Beni dersten kurtardınız. Minnettarım, karşılığında size nasıl bir yardımda bulunabilirim?”

“Sen tam şahsına münhasır birisin,” diyor Ajan Jones, kafasını sallayarak.

Sıkılmış gibi görünmeye çalışarak adamı elimden geldiğince iyi bir şekilde incelemeye çalışıyorum. Jones’un yapısı fiçi gibi; kısa ve sağlam, ekmek rengindeki açık kumral saçları seyrermeye başlamış. İnce üstdudağının kenarında bir yara izi var. Tıraş kolonyası ve bayat kahve kokuyor.

Ajan Hunt öne eğiliyor. “Biliyorsun, masum insanların çoğu Federaller tarafından alındıklarında avukatlarını görmek isterler, bize demokratik haklarını çiğnediğimizi söylerler. Sadece suçlular senin gibi sakindir.”

Hunt, Jones’a göre daha ince ve uzun. Yaşı da daha ileri, kısa kesilmiş saçlarına ak düşmüş. Konuştuğunda sesi, toplantılarda konuşmaya alışık biriymiş gibi ahenkli çıkıyor. İddiaya girerim ailesinde birileri vaiz bir rahiptir.

“Psikologlar bunun sebebinin suçluların bilinçaltında aslında yakalanmak istemeleri olduğunu söylüyor,” diyor Ajan Jones. “Ne dersin, Cassel? Sen de yakalanmak istiyor musun?”

“Sanki birileri fazla Dostoyevski okuyormuş gibi geldi.” Omuz silkiyorum.

Ajan Hunt’ın dudakları biraz kıvrılıyor. “O özel okulda size bunları mı öğretiyorlar?”

“Ya, evet,” diyorum. “Bana bunları öğretiyorlar.” Hunt’taki

horgörü o kadar bariz ki onunla ilgili oluşturduğum sanal profile bir not düşünüyorum: *Benim hayatımın kolay olduğunu sanıyor, bu da kendisinininkinin zor geçtiğini düşündüğü anlamına geliyor.*

“Bak, çocuk,” diyor Ajan Jones, boğazını temizleyerek. “Çifte yaşam sürmek öyle kolejlere gitmeye benzemez. Ailen hakkında bilgi sahibiyiz, senin de bir işleyici olduğunu biliyoruz.”

Donakalıyorum, tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Kanım buz kestiğini hissediyorum.

“Ben işleyici değilim,” diyorum. Bunun kulağa ne kadar ikna edici geldiğini hiç bilmiyorum. Kalbimin neredeyse kafatasımı sarsacak kadar şiddetle attığını hissedebiliyorum.

Ajan Hunt masadaki dosyayı açıp birkaç sayfa çıkarıyor. Kâğıtlar bana tanıdık geliyor. Bunların tam da uyku kliniğinden aşırıldığım kâğıtlarla aynı olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor, tek farkları bunların üzerinde benim ismimin olması. Kendi gerçek test sonuçlarıma bakıyorum.

“Sen ofisinden kaçtıktan sonra Dr. Churchill bunları bağlantılarımızdan birine göndermiş,” diyor Ajan Jones. “Testin pozitif. Sen hiperbatigammiksin, delikanlı. Ama bana bunu zaten bilmediğini sakın söyleme.”

“Yeterli zamanım olmadı,” diyorum, uyuşuk bir sesle. Testin ne işe yaradığını anladığımda tenimden elektrotları nasıl söktüğümü ve ofisten koşarak kaçtığımı anımsıyorum.

“Görünüşe göre,” diyor Ajan Hunt, beni tam olarak anlayarak, “varmış.”

Sonra merhamete gelip bana yemek getirtmeyi teklif ediyorlar. Beni gamma ölçümlerimin dökümünü gösteren bir parça kâğıtla odada yalnız bırakıyorlar. Ölçümler bana boynuma kadar pisliğe battığım dışında hiçbir şey ifade etmiyor.

Cep telefonumu çıkarıp açıyorum ama sonra yapmamı is-

tedikleri şeyin tam da bu olduğunu fark ediyorum. Birilerini aramamı istiyorlar. Bir şeyleri açığa çıkarmamı... Bu odanın izlendiği çok açık. Sorgu için tasarlanmış bir oda, iki yönlü aynayı kullansalar da kullanmasalar da fark etmez.

Şimdi düşünüyorum da büyük ihtimalle gizli kameralar da vardır.

Telefonumun fonksiyonlarını geziyorum ve fotoğraf çekme özelliğini buluyorum. Flaşı açıyorum, duvarları ve tavanı hedefliyorum ve işi çözene kadar fotoğraf çekmeye başlıyorum. Aynanın çerçevesine çıplak gözle bakarken gayet görünmez olsa da minik lensler yansıyan ışıkla parlıyor ve fotoğrafta görünüyor.

Sırtıyorum ve ağzıma bir sakız atıyorum.

Üç kez çiğniyorum ve artık kameranın üzerine yapıştırmak için hazır hale geliyor.

Yaklaşık beş saniye sonra Ajan Hunt geliyor. Elinde iki fincan kahve var, acele ettiği çok açık. Gömleğinin kolu ıslak ve lekeli. Eminim elini de yakmıştır.

Kamerayı kapadıktan sonra ne yapacağımı düşündüğünü merak ediyorum. Kaçmaya mı çalışacağım? Kilitli bir odadan nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok; sadece gösteriş yapıyordum. Bu kadar bariz oyunlara düşmeyeceğimi bilmelemini istiyorum.

“Sizce bu bir şaka mı, Bay Sharpe?” diye soruyor.

İçinde bulunduğu paniğin hiçbir anlamı yok. “Beni buradan çıkarın,” diyorum. “Bana tutuklu olmadığımı söylediniz ve ayrıca şu an seramik dersimi kaçırıyorum.”

“Seni buradan almak için birinci derece akraba ya da velinin gelmesi gerekiyor,” diyor, kahveyi masaya koyarken. Artık telaşlı değil bu da bırakılmayı istemem karşısında nasıl bir tavır takınacaklarını planladıkları anlamına geliyor. Ezberlediği

repliklere geri dönüyor. “Eğer istediğiniz buysa annenizi sizi almaya buraya çağırabiliriz.”

“Hayır,” diyorum, hamlemin boşa çıktığını görerek. “Sorun değil.”

Ajan Hunt yüzünde kibirli bir ifadeyle gömleğinin kolunu siliyor. “Olaya benim açımdan bakabileceğinizi düşünmüştüm.”

Kahvelerden birini alıp bir yudum içiyorum. “Ve siz de daha tehdidinizi bile savurmadınız. Çok örnek bir tutuklu olmalıyım.”

“Beni dinle ukala piç...”

“Ne istiyorsunuz?” diye soruyorum. “Bütün bunların amacı nedir? Tamam, ben bir işleyiciyim. Ne olmuş? Birilerini işlediğime dair hiçbir kanıt yok elinizde. Ben böyle bir şey yapana kadar da suçlu değilim ve hiçbir zaman da yapmayacağım.” Bu kadar büyük bir yalan söylemek garip bir şekilde rahatlatıcı. Kendimi aksini söylemeleri için meydan okuyormuş gibi hissediyorum.

Ajan Hunt mutlu görünmese de şüpheli gibi de değil. “Yardımına ihtiyacımız var, Cassel.”

O kadar şiddetli bir kahkaha atıyorum ki kahve boğazıma kaçıyor ve öksürüyorum.

Tam Ajan Hunt bir şeyler söyleyecekken kapı açılıyor ve Ajan Jones içeri geliyor. Bunca zamandır ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok ama bana söz verdikleri yemek de hâlâ ortarlarda yok.

“Duyduğuma göre bizi uğraştırıyorsun,” diyor Ajan Jones. Ya kameranın kayıtlarını izlemiş ya da birileri ona küçük numaramdan bahsetmiş olmalı çünkü yapıştırdığım sakıza bakıyor.

Öksürmemi durdurmaya çalışıyorum. Zorlanıyorum. Sanırım kahvenin bir kısmı yanlış boruya gitti.

“Dinle Cassel, senin gibi bir sürü çocuk var,” diyor Ajan Hunt. “Yanlış ellerde, yanlış yollara sapan bir sürü işleyici çocuk var. Ama yeteneklerinin seni o şekilde yönlendirmesine gerek yok. Hükümetin işleyici çocukları yeteneklerini kontrol altına almayı öğretilip adaletin hizmetinde kullanmaları için başlattığı bir program var. Seni o programa tavsiye etmekten memnuniyet duyarız.”

“Benim yeteneklerimin ne olduğunu bile bilmiyorsunuz,” diyorum. Bir yandan da gerçekten bunun doğru olduğunu umuyorum.

“Her türden işleyiciyle çalışıyorum, Cassel,” diyor Ajan Jones.

“Ölüm İşleyicilerle bile mi?”

Ajan Jones bana yakından bakıyor. “Sen onlardan biri misin? Çünkü eğer öyleyse bu ciddi bir durum olurdu. Çok tehlikeli bir yetenek bu...”

“Böyle bir şey söylemedim,” diyorum, ikna edici olmadığımı umarak. Benim de dedem gibi bir ölüm işleyicisi olduğumu düşünmeleri umurumda bile değil. Zacharov gibi bir şans işleyicisi, Lila gibi bir rüya işleyicisi ya da Philip gibi bir fizik işleyicisi, Barron gibi bir hafıza işleyicisi ya da annem gibi bir duygu işleyicisi olduğumu sanabilirler. Yeter ki bir dönüşüm işleyicisi olduğumu anlamasınlar. Birleşik Devletler’e 1960’lardan beri dönüşüm işleyicisi gelmedi ve şimdi hükümet bir tane bulursa öyle kendi halinde liseye dönmesine izin vereceğini sanmıyorum.

“Bu program,” diye devam ediyor, Ajan Jones. “Bir kadın tarafından yönetiliyor... Ajan Yulikova. Onunla tanışmanı istiyoruz.”

“Peki bunların benim yardımına ihtiyacınız olmasıyla ne ilgisi var?”

Her şey bana tam bir dolandırıcılık numarası gibi geliyor.

Rol yapışları, ben görmüyorum sandıkları anlarda birbirlerine soğuk soğuk bakışları. Gizli bir hükümet eğitim programına dahil olmam üzerine yaptıkları cömert çağrı hep operasyonun bir parçası ama bu operasyonda benim ne işim var onu anlamıyorum.

“Zacharov ailesiyle yakınlığın olduğunu biliyorum, bunu inkâr etmenin faydası yok,” diyor Ajan Jones, ben tam cevap verecekken elini kaldırarak. “Ama bunu teyit etmene de gerek yok. Sadece son üç yıldır Zacharov’un kendi örgütünün içinden de dışından da suikastlara karıştığını bilmen gerek. Genelde mafya birbirini öldürdüğünde çok da umursamayız ama muhbirlerimizden biri en son hedefin kimliğini bildirdi.”

Masada önüme siyah beyaz bir resim koyduğunda tenimde buz gibi bir soğuk dolaşiyor.

Fotoğraftaki adam göğsünden birkaç kez vurulmuş. Gömleği altüst olmuş bir karalıktan ibaret. Yan tarafının üzerinde yatıyor. Kanı halıyı sırsıslam etmiş ve dağınık saçları yüzünün çoğunu örtmüş. Ama yine de bu nerede olursa olsun tanıyacağım bir yüz.

“Geçen gece vuruldu,” diyor Ajan Hunt. “İlk kurşun yedinci ve sekizinci kaburgaların arasından bir yerlerden sağ kalp kulakçığına girmiş. Anına ölmüş.”

Biri karnıma yumruk atmış gibiyim.

Fotoğrafı Ajan Hunt’a geri itiyorum. “Bunu bana neden gösteriyorsunuz?” Sesim titriyor. “Bu Philip değil, bu benim ağabeyim değil.”

Ayaktayım ama ayağa kalktığımı anımsamıyorum bile.

“Sakin ol,” diyor Ajan Hunt.

Kulaklarımda, dev bir gelgit dalgası vurmak üzereymiş gibi bir kükreme var. “Bu bir çeşit oyun,” diye bağıriyorum. “İtiraf edin. Bu bir tuzak.”

“Cassel, bizi dinlemek zorundasın,” diyor Ajan Jones. “Bunu yapan kişi hâlâ dışarıda. Ağabeyinin katilini bulmamıza yardım edebilirsin.”

“Siz öylece oturmuş benimle sohbet ederken ağabeyim ölmüştü ha? Ağabeyimin öldüğünü biliyorsunuz ve bana... bana...” Kekeliyorum. “Hayır. Hayır. Neden bunu yapıyorsunuz?”

“Bunu öğrendikten sonra seninle konuşmanın çok zor olacağını biliyorduk,” diyor Ajan Jones.

“Konuşmak zor mu?” diye tekrarlıyorum çünkü kelimeler bir anlam ihtiva etmiyor. Sonra bir şeyi fark ediyorum, yine bir anlamı olmayan bir şeyi... “Philip sizin muhbiriniz miydi? O bunu asla yapmazdı. Ötenlerden nefret eder.”

Ederdi. Ötenlerden nefret ederdi.

Benim ailemde polise gitmek korkaklık ve alçaklık olarak kabul edilir. Polisler zaten işleyicilere canları ne isterse yapabiliyor... sonuçta bizler suçluyuz ve polise gitmek de düşmanın kıcını yalamak gibi bir şey. Eğer birini gammazlarsan sadece çevrendeki insanlara değil, kendine ve kimliğine de ihanet etmiş olurdun. Philip’in Carney’deki bir adamdan bahsettiğini hatırlıyorum. Birisini ufacık bir sebeple ihbar etmiş, sanırım ikisi de yaşlı adamlardı. O adamın ismini her söylediğinde yere tükürürdü.

“Ağabeyin yaklaşık beş ay önce bize geldi,” diyor Ajan Hunt. “Bu yılın nisan ayında. Hayatını değiştirmek istediğini söyledi.”

Doğru olması gereken bu sözlerden kaçmak için başımı iki yana sallıyorum. Philip’in federallere gitmesinin sebebi başka gidecek hiçbir yeri kalmamış olmasıydı. Benim yüzümden. Çünkü ben onun Zacharov’a suikast planını bozmuştum, o plan sayesinde en yakın arkadaşı en büyük suç ailesinin başına geçecekti. Ağabeyime ölçüsüz bir servet ve ün getirecek bir

plandı bu. Onun yerine kendi ölümüne neden oldu ve Philip öldüyse bunun arkasında mutlaka Zacharov olmalı. Bunu yapmak için bir sebebi olacak başka kimseyi tanımıyorum. Ayrıca Zacharov için ailemin yakasını bırakacağına dair verdiği sözün önemi nedir ki? Özellikle de Philip'in federallerle anlaştığını öğrendiğinde... Zacharov'un sözüne güvenmekle aptallık ettim.

"Annem Philip'in öldüğünü biliyor mu?" Sonunda kendimi bir iskemleye atmayı başardım. Suçluluktan boğulabilirmişim gibi hissediyordum.

"Olayı gizli tutmayı başardık," diyor Ajan Jones. "Sen buradan gider gitmez annene bir telefon gelecek. Fazla da vaktimiz kalmadı, burada biraz daha oyalansan iyi edersin."

"Öyle bir kedi yavrusu kartpostalı vardı." Sesim yabancı gibi çıkıyor.

İkisi de bana garip garip bakıyorlar.

Aniden kendimi öylesine yorgun hissediyorum ki kafamı oracıkta masaya koymak istiyorum.

Ajan Jones devam ediyor. "Ağabeyin organize suç hayatından çıkmak istedi. Bizden tek istediği yaptıkları için özür dileyebilmesi adına karısına ulaşmamızdı. Hepsini birlikte tanık koruma programına gönderecektik, o da oraya ulaşır ulaşmaz Zacharov'un tetikçisi hakkında tüm bildiklerini anlatacaktı. Belki onunla birlikte Zacharov'u da indirebilirdik. O adam gerçekten çok sıkıntı verici bir tip. Philip bize o hasta herifin öldürdüğü altı işleyicinin ismini verdi. Biz öldüklerinden bile emin değildik ama Philip bizi cesetlere götürecekti. Ağabeyin gerçekten hayatı için yeni bir sayfa açmak istiyordu ama bu amaç için ölmüş oldu."

Sanki bir yabancidan konuşuyormuşuz gibi hissediyorum.

"Maura'yı buldunuz mu?" diye soruyorum.

Maura geçen bahar Barron'ın hafızasını değiştirmekte ol-

duğunu fark edip çocuğunu da karavana atarak şehirden kaçtı. Philip'le ettikleri her kavgayı unutturup sadece rüya gibi bir ilişkileri varmış gibi anımsamasını sağlıyordu. Ama sorunların unutturulması tekrar tekrar su yüzüne çıkmalarını engellemek konusunda hiçbir fayda sağlamıyordu. Ayrıca hafızası üzerinde bu kadar oynanması gaipten gelen bir müzik duymak gibi garip yan etkilere yol açıyordu.

Karısı onu terk ettiğinde Philip mahvolmuştu. Beni Barron'dan daha fazla suçladı. Bunun adilane olduğunu sanmamakla birlikte neler olduğunu anlamasını sağlayan muskayı da ona veren bendim. Evliliklerini yıktığım için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum.

Şu anki suçluluğum yeter de artar bile.

Ajan Jones başıyla onaylıyor. “Annenizle bugün konuştuk. Arkansas'ta. Bir hafta kadar önce onunla ilk kez temas kurduk ve ağabeyinin söyleyeceklerini dinlemeyi kabul etti, ilk adımı-mız onları telefonda karşı karşıya getirmektir. Şimdi annen geri gelmeyeceğini, cesedi bile almayacağını söylüyor.”

“Benim ne yapmamı istiyorsunuz?” diye soruyorum. Sadece bu işin bitmesini istiyorum.

“Philip bize ihtiyacımız olan bilgiye erişimin olduğunu söyledi,” diyor Ajan Hunt. “Onun tanıdığı bazı insanları sen de tanıyormuşsun ve Zacharov'un ailesiyle onun asla sahip olmadığı bağlantıların varmış.”

Bu Lila demek oluyor, bundan neredeyse eminim.

“Öyle bir şey...” diye başlıyorum ama Jones sözümü kesiyor.

“Yıllardır Zacharov'un insanları ortadan kaldırdığını duyuyoruz. Öylece ortadan kayboluyorlar. Hiçbir şey kalmıyor geriye; cesetler, kanıtlar, hiçbir şey yok. Bunu kendisi mi yoksa pis işlerini yaptırdığı adamı mı yapıyor bilemiyoruz. Lütfen, davaların bazılarında bir göz at. Tanıdık gelen bir şeyler var mı,

bir bak. Etrafta soruştur. Ağabeyin bizim ilk büyük kozumuzdu. Şimdi o öldü.” Jones pişmanlıkla kafasını iki yana sallıyor.

Ben dişlerimi gıcırdatıyorum ve o da bir süre sonra belki söylediğinin çok geri zekâlıca bir şey olduğunu fark edip utanıyor. Belki de benim için ağabeyimin bir insan olabileceğini filan anımsamış gibi.

Belki de çevreme bakmaya başlarsam sonunda ben de tah-talıköyü boylarım.

“Philip’i kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyor musunuz?” diye soruyorum çünkü Zacharov’a çok fazla odaklanmış gibiler.

“Tabii ki çalışıyoruz,” diyor Ajan Jones. “Ağabeyinin katilini bulmak bizim önceliğimiz.”

“Bu davada bulabileceğimiz her ipucu bizi doğrudan katile yönlendirecektir.” Ajan Hunt ayakta dikilerek konuşmaya devam ediyor. “İz üzerinde oluşumuzu anlamak için şimdi sana elimizdekileri göstermek istiyorum.” Gönülsüzce onu önce koridora sonra da ayna arkasındaki bir gözlem odasına kadar takip ediyorum. Bir çeşit video oynatıcının üzerindeki düğmeye basıyor.

“Bu çok hassas bir malzemedir,” diyor Ajan Jones, etkilenmemi bekliyormuş gibi bana bakarak. “Akıllı bir çocuk olup bu bilgiyi gizli tutmanı bekliyoruz.”

Küçük bir ekranda ağabeyimin kaldığı apartman kompleksi renkli olarak gözlerimin önünde. Akşamüzeri, güneş ağaçların tepelerinden kayıp binaların köşelerinden parlıyor. Caddenin asfaltının parladığını görebiliyorum. Onun kaldığı daireyi seçemiyorum ama çerçevenin sağında bir yerlerde olduğunu biliyorum.

“Apartmana bu gözetleme kameraları daha yeni kondu,” diyor Ajan Hunt, usulca. “Bir haneye tecavüz ya da onun gibi bir şey gerçekleşti. Açık korkunç ama bu kayıt geçen geceye ait.”

Siyah manto giymiş bir siluet filmin fazla bir şey kaydedemeyeceği kadar hızlı bir şekilde kameranın önünden geçiyor. Kamera adamın yüzünden ayrıntı alamayacak kadar aşağı odaklanmış durumda ama deri eldivenin içindeki incecik parmaklar rüzgârda şişen siyah bir manto kolunun altından görünüyor. Eldiven yeni akmış kanla kırmızıya boyanmış.

“Elimizdeki tek şey bu,” diyor Ajan Hunt. “Başka giren ya da çıkan hiç kimse yok. Bu bir kadın mantosu ve kadın eldiveni gibi görünüyor. Eğer bu kadın Zacharov’un her zaman ki tetikçisiyse kurşun genellikle kullandığı bir yöntem değil. Ama çoğu ölüm işleyicisi geri tepmeden dolayı çok sayıda uzun kaybettikten sonra işleyici olmayanların tekniklerini kullanabiliyor. Genellikle de bu şekilde takılıyorlar. Tabii Zacharov’un körlemesine gönderdiği yeni bir elemanı da olabilir bu kadın. Organizasyonla belirgin bir bağlantısı olmayan ve sadece işi bitirmek için gönderilen biri...”

“Yani sonuç olarak hiçbir fikriniz yok.”

“Cinayetlerden sorumlu olan Philip’in kendisini satacağını öğrendiğine inanıyoruz. Philip bize gelip anlaşma teklif ettiğinde ondan başka muhbirlerin isimlerini istedik. Zacharov’la arasının bozulduğunu ve bunun Zacharov’un kızı Lila’yla ilgili bir durum olduğunu biliyorduk.”

“Bunu yapan kişi Lila değil,” diyorum, otomatik olarak. “Lila bir ölüm işleyicisi değil.”

Jones oturduğu yerde doğruluyor. “Ne tür bir işleyici peki?”

“Bilmiyorum!” diyorum ama sesim söylediğimin yalan olduğunu çok belli eder bir tonda çıkıyor. Lila bir rüya işleyicisi, hem de en güçlüsünden. Rüyadaki insanları yürütüp evlerinden (ya da yurt odalarından) çıkartacak kadar güçlü.

Hunt başını iki yana sallıyor. “Tek bildiğimiz Philip’in apartmanına son giren kişinin kırmızı eldivenler giyen bir ka-

dın olduğu. Onu bulmamız gerekiyor. Şimdilik *birlikte* buna odaklanalım. Sen, Philip'in bize vermek için öldüğü bilgiyi getirerek yardımcı olabilirsin. Ağabeyinin ölümünün boşuna olmasına göz yummamalısm. Bu kayıplarla ağabeyinin ölümünün bağlantılı olduğuna eminiz."

Çok ateşleyici bir konuşmaydı. Philip'in son arzusunun, federallerle arasını yapmam olduğuna inanmasam da fena değildi... Ama apartmanına giren kadının görüntüsü kafamı kurcalıyor.

Ajan Jones'un elinde bazı dosyalar var. "Bunlar ağabeyinin bize verdiği isimler... Zacharov'un adamı tarafından öldürölüp ortadan kaldırıldığına dair bize yemin ettiği kişilerin isimleri. Sayfalarda şöyle bir dolaş bakalım, gözüne çarpan bir şeyler olacak mı? Belki kulağına bir şeyler çalınmıştır, birilerini görmüşsündür Ne olursa... Ayrıca bu dosyaları başka kimseye göstermezsen de seviniriz. Bu toplantının hiç gerçekleşmemiş olması hepimizin menfaatine."

Sanki oradaki kişiyi tanıyabilecekmişim gibi durdurduğu yerde kalmış olan videoya bakıyorum. Ama tüm gördüğüm kumaş ve deriden oluşan bir bulanıklık.

"Okuldakiler sizinle dışarı çıktığımı zaten biliyor," diyorum. "Northcutt biliyor."

Ajan Hunt gülümsüyor. "Müdirenin bir sorun yaratacağını hiç sanmıyorum."

Korkunç bir düşünce bulutu geçiyor zihnimden ama daha somutlaşmadan silkeleyip atıyorum. Ben Philip'e zarar vermiş olamam.

"Bu sizin için çalıştığım anlamına mı geliyor?" diye soruyorum, kendimi sırtmaya zorlayarak.

"Onun gibi bir şey," diyor Ajan Jones. "İyi bir iş çıkarırsan seni Ajan Yulikova'nın ekibi için tavsiye ederiz. Onu seversin."

Bundan kuşkuluyum. “Ya bu eğitim programına girmek istemezsem?”

“Biz mafyaya benzemeyiz,” diyor Ajan Hunt. “Ne zaman istersen ayrılabilirsin.”

Odanın kilitli kapısı aklıma geliyor... ve arabanın kilitli kapıları. “Tabii ya.”

Beni arabayla Wallingford’a bırakıyorlar ama kampusa döndüğümde derslerin yarısı kaçmış. Yemeğe gitmekle de uğraşmıyorum. Odama gidiyorum, dosyaları karyolamın altına tikiyorum ve yurt müdürünün kaçınılmaz çağrısını beklemeye koyuluyorum.

Çok üzgünüz, diyecek. Çok çok üzgünüz.

Ama hiç kimse benim kadar üzgün değil.

Dördüncü Bölüm

Philip'in yüzü balmumundan yapılmış gibi görünüyor. Açık görüş için cildine her ne yaptılarsa garip bir şekilde de parlamasına neden oluyor. Veda etmek için tabutun yanına gittiğimde görünen yerlerini ten renkli kozmetiklerle kapladıklarını fark ediyorum. Yakından bakarsam cildinde boyamayı atladıkları renksiz ve kanı çekilmiş bölgeler görebilirim; kulaklarının arkası ve eldivenleriyle ceketinin kolları arasında kalan şerit gibi... Üzerinde ipek bir kravat ve annemin seçtiği bir takım var. Hayattayken ikisini de giydiğini hiç anımsamıyorum, dolabından bulmuş olmalılar. Saçları ince bir atkuyruğu biçiminde toplanmış. Uzun yakaları onun bir gangster olduğunu imleyen kelo-id yara izlerini neredeyse tamamen gizliyor. Tabii şu an odada onun ne iş yaptığını bilmeyen kimse de yok hani.

Cesedinin önünde diz çöküyorum ama Philip'e söyleyebilecek hiçbir şeyim yok. Onu affetmiş değilim.

Oturduğum yere döndüğümde "Gözlerini çıkardılar mı?" diye soruyorum Sam'e. Oda hızla doluyor. Ceketlerinin göğüs ceplerinden çıkardıkları mataralardan minik yudumlar alan

koyu renk takım elbiseli adamlar ve ayakkabılarının ucu bıçak gibi sivri olan siyah giyimli kadınlar...

Sam soruma şaşırmış bir şekilde bana bakıyor. “Olasılıkla, evet. Büyük ihtimalle camdan göz kullanıyorlardır.” Oturduğu yerde biraz dengesini aradıktan sonra “Bedenin içini de dezenfektan bir jelle doldururlar.”

“Ya,” diyorum.

“Dostum, üzgünüm. Bunu sana söylememeliydim.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Ben sordum.”

Sam’in giyinişi Philip’e çok benziyor. Benim üzerimde babamın takımı var. Anton’un kanını çıkarmak için kuru temizlemeye verdiğimiz takım... Biraz hastalıklı bir durum kabul ediyorum ama diğer seçeneğim de okul üniformamdı.

Daneca yanıma geliyor, mavi elbise ve incilerle annesinin taklidini yapan bir çocuk gibi görünüyor.

“Tanışıyor muyuz?” diye soruyorum.

“Kes sesini,” diyor derhal. Sonra, “Affedersin, amacım...”

“Artık herkes benden özür dilemekten vazgeçsin,” diyorum, belki biraz fazla yüksek sesle.

Sam hafifçe paniklemiş, odada etrafına bakınıyor. “Şey, nasıl desem bilmiyorum ama bütün buradaki insanlar sana aynı şeyi söyleyecek. Cenazelerin ana fikridir bu...”

Dudaklarımın kenarının hafifçe büküldüğünü hissediyorum. Onların etrafımda olması her şeyi daha katlanılır hale getiriyor, bunu bile...

Cenaze yöneticisi peşinde annemle geliyor ve yanında bir çiçek dağı daha getiriyor. Annem ağlıyor, gözlerindeki maskara yaşlar teatral bir şekilde yanaklarından akarken çiçeklerin konması gereken yeri gösteriyor. Sonra Philip’in vücudunu onuncu kez görerek küçük bir çılgılık atıp bir iskemleye çöküyor ve mendilinin içine hıçkırıyor. Kadınlardan oluşan çok kala-

balık olmayan bir grup ona destek olmak için yanına koşuyor.

“Bu senin *annen* mi?” diye soruyor Daneca, şaşkın bir şekilde.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Annem gösteri yapıyor ama bu gerçekten üzgün olmadığı anlamına da gelmiyor. Sadece kederinin performansını etkilemesine izin vermiyor o kadar.

“Evet, oradaki bizim annemiz,” diyor, arkamızdan gelen, hafifçe sıkıntıyla tınlayan bir ses. “Popomuzda bezlerimizle eczane soymamamız bir mucize.”

Daneca, bir şey aşırırken yakalanmışçasına sığıyor.

Arkamı dönmeme hiç gerek yok. “Selam, Barron.”

“Dani’ydi, değil mi?” diyor, yanımdaki sıraya otururken Daneca’ya sinsice sıratarak. Daneca’yı hatırlamasını umut verici bir işaret olarak yorumluyorum, bu hafıza lanetinden uzak durduğunu gösteriyor ama aniden Daneca ve Sam’i soktuğum tehlikenin de farkına varıyorum. Bu insanların etrafında dolanmak hiç tekin değil.

“Ben Sam Yu.” Sam elini uzatıyor ve Daneca’nın önüne geçerek eğiliyor.

Barron onun elini sıkıyor. Takımı benimkinden çok daha iyi ve siyah saçları kısa ve düzgün bir şekilde kesilmiş. Asla olmadığı o iyi çocuk gibi görünüyor. “Küçük kardeşimin arkadaşları benim de arkadaşımdır.”

Bir rahip kürsüye doğru gidip yan taraftan anneme bir şeyler söylüyor. Annem pek dindar bir tip değildir ama rahibe, bulduğu ilk kap kutsal suyla kendisi vaftiz olacakmışçasına sarılıyor.

Birkaç dakika sonra annem içerideki asansör müziğini bastırarak kadar yüksek sesle çığlık atıyor. Onu neyin bu hale getirdiği hakkında hiçbir fikrim yok. “Philip’i öldürdüler! Onlara böyle söyleyin! Vaazınıza bunu da ekleyin. Onlara dünyada

hiçbir adalet olmadığını söyleyin.”

Tam o sırada Zacharov içeri giriyor. Uzun siyah paltolarından birini takım elbiseli omuzlarına atmış. Sahte Yeniden Doğu Elması boğazında kravatına yerleştirilmiş bir iğnenin ucunda parlıyor. Gözleri kesme cam gibi sert ve soğuk.

“Buraya gelmeye cüret ettiğine inanamıyorum,” diyorum, ayağa kalkarken yumuşak bir sesle. Barron bir uyarı işareti olarak omzuma dokunuyor.

Zacharov’un hemen yanında Lila yürüyor. Wallingford’daki karşılaştığımız koridordaki o korkunç konuşmadan sonra onu ilk görüşüm. Saçları yağmur suyuyla nemli ve geri kalan her şeyi gölgede bırakan kırmızı, parlak ruju dışında tamamen siyahlar içinde. Ağzından başka hiçbir şey görmüyorum.

Beni görüyor ve sonra bakışları Barron’ın üzerinde duruyor. Yüzü buz gibi ve bir yer bulup oturuyor.

“Birisi şu benim kızıma sakın olmasını söylesin,” diyor dedem, başka kızı olduğunu sanacaktınız gibi annemi işaret ederek. “Sesini ta sokaktan duyuyorum.” İçeri girdiğini görmemiştim ama işte şimdi burada. Şemsiyesini sallayıp anneme kaşlarını çatıyor. Derin bir nefes veriyorum, rahatladım.

Küçük bir çocukmuşum gibi saçlarımı dağıtıyor.

Kürsüdeki rahip boğazını temizliyor ve herkes yavaşça oturmak üzere hareketleniyor. Annem hâlâ sızlanıyor. Rahip konuşmaya başlar başlamaz o kadar yüksek sesle ağlamaya başlıyor ki vaazın çoğunu duyamıyorum.

Acaba Philip kendi cenazesi için ne düşünürdü? Son bir kez görmesi için Maura’nın oğlunu getirmemiş olmasına üzülürdü. Annemden utanırdı ve sanırım ben orada olduğum için de kızardı.

“Philip Sharpe Tanrı’nın ordusunda bir askerdi,” diyor rahip. “Şimdi meleklerle birlikte yürüyor.”

Bu kelimeler rahatsız edici bir yankıyla kafamda dönüyorlar.

“Philip’in erkek kardeşi, Barron bana kürsüde katılacak ve sevgili kardeşi hakkında birkaç kelime söyleyecek.”

Barron ön tarafa yürüyüp Philip’le birlikte bir dağa tırmanışları ve yolda birbirleri hakkında çok anlamlı bilgiler edinmeleriyle ilgili bir öykü anlatıyor. Çok dokunaklı bir öykü... ama aynı zamanda çocukken okuduğumuz bir kitaptan da intihal...

Sonunda birinin cep şişesini araklayıp dışarı sıvışmaya karar veriyorum.

Merdivenlerde iyi bir yer buluyorum. Koridorun ötesinde başka bir olay vuku buluyor. Odadan belli belirsiz bir insan sesi geliyor ama Barron’inki kadar yüksek değil. Arkama yazlanıp kristal avizenin tavanda yarattığı ışık oyunlarına bakıyorum.

Babamın törenini yaptığımız cenaze evi burası. İçerideki naftalin kokusunu, aşırı ağır sırma kumaştan yapılma perdeleleri ve floke edilmiş duvar kâğıdını anımsıyorum. Kara parayla dolu zarflar yastılı dula gönderilirken kafasını çeviren cenaze evi yöneticisini hatırlıyorum. Burası Carney’in hemen dışında, işleyicilerin sık kullandığı bir yer. Burada işimiz bitince dışarı çıkıp babamın ve Singer Nine’nin yattığı Carny mezarlığına gideceğiz. Onların da mezarlarına biraz çiçek koyacağız. Belki yan odada kim varmış ona da bakarız, lanet işleyiciliğinde ölüm oranı oldukça yüksektir.

Babamın cenazesinden aklımda kalan en canlı hatıra Rose Teyze’yi yıllar sonra ilk kez görmek oldu. Babamın tabutunun önünde dururken onun “Nasılsın?” sorusuna kelimelerin ne anlama geldiğini bile tam olarak düşünmeden “İyi,” diye cevap verdim. Bu soruya öylesine, kendiliğinden verdiğiniz bir yanıttı. Ben korkunç bir evlatmışım gibi dudaklarının nasıl da

kıvrıldığını hâlâ anımsıyorum.

Kendimi de öyle hissetmişim.

Ama oğul olarak, bir kardeş olduğumdan çok daha iyiydim.

Zacharov tabut görüşünden çekilirken kapıyı da arkasından dikkatle kapatıyor. Bir an için Barron'ın sesi yükseliyor ve kulağıma, "Philip'in balondan yaptığı garip hayvanlarını ve ok ve yaya olan yeteneğini hiç unutmayacağız," sözleri çalınıyor.

Zacharov'un yüzünde hafif bir gülümseme var ve kalın, gri kaşları kalkmış durumda. "Ağabeyin hakkında ilginç bazı bilgiler ediniyorum."

Ayağa kalkıyorum. Philip hakkında söyleyebileceğim hiçbir şeyim, ona hiçbir özrüm yok ama yapabileceğim tek bir şey var. En azından bunu yapabilirim. Onu öldüren herife bir tane indirebilirim.

Zacharov yüzümdeki ifadeyi anlamış olmalı ki bir barış jesti olarak eldivenli ellerini kaldırıyor. Umurumda değil, üzerine gidiyorum.

"Ağabeyini öldüren ben değilim," diyor, geriye doğru bir adım atarak ve yumruğumun menzilinden çıkarak. "Buraya ailene saygılarımı bildirmek ve bununla hiçbir ilgim olmadığını söylemek için geldim."

Ona doğru yürüyorum. Onun irkildiğini görmek bana karanlık bir haz veriyor.

"Yapma," diyor. "Philip'in ölümüyle hiçbir ilgim yok ve bunu biraz durup düşünürsen sen de anlayacaksın. Senin benim nazarımdaki değerim kardeşinden alacağım basit bir intikamdan çok daha yüksek. Sen de aptal biri değilsin. Ne kadar değerli olduğunu da biliyorsun."

"Bundan emin misin?" diye soruyorum.

Aylar öncesinden hâlâ beynimde yankılanan Philip'in söz-

lerini işitiyorum. Bir türlü büyüüp de şu aptallığından kurtulmadın.

“Peki, annen neden beni suçlamıyor, söylesene? Ya Barron? Deden bile beni suçlamıyor. Eğer gerçekten Philip’in ölümünden benim mesul olduğumu düşünseler öylece içeri girmeme izin verirler miydi sence?” Çenesindeki kasın sıkıldığını görebiliyorum, dişlerini sıkıyor. Eğer ona şimdi vurursam, kendini kastığı için canı daha çok acıyacak. Uzun süredir bir yumruk dövüşüne girmediği de çok belli.

Elim şiddete olan açlığımla titriyor. Ben de yumruğumu yakındaki bir vazoya vuruyorum. Vazo kırılıyor, kalın sırça parçaları, su ve çiçekler halının üzerine yağıyor.

“Philip’in ölümüne üzülmedin,” diyorum, sonunda azalmaya başlayan öfkem yüzünden nefes nefese... Ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum.

“Sen de değilsin,” diyor Zacharov, sesi buz gibi. “O gittikten sonra geceleri daha rahat uyumadığını söyleme bana.”

O an Zacharov’dan her zamankinden çok daha fazla nefret ediyorum. “Sana yumruk atmamam için beni ikna etmek konusunda hiç iyi gitmiyorsun.”

“Gelip benim için çalışmanı istiyorum. Gerçekten, benim için,” diyor Zacharov.

“Böyle bir anlaşma yok,” diyorum ama bu bana Philip’in ölümüyle Zacharov’un üzerimdeki etkisinin yarısını yitirdiğini fark ettiriyor. Dahası, sözlerini tutacağına güvenmediğim için tüm tehditlerinin de birden içi boşalıyor. Bana bir şey yapmamı söyleyip “eğer yapmazsan” diye ekledi diyelim; istediğini yap-sam bile o da beni tehdit ettiği şeyi yapabilir. Yani bana istediği şeyi yaptırmak için elinde fazla koz yok. Philip’in ölümü elini zayıflattı ve ben de gerçekten bunun onun sorumluluğu olmadığını anlamaya başlıyorum. Onun için değerliyim; bir mafya

babasının kucağına her gün bir dönüşüm işleyicisi düşmez.

Zacharov başıyla insanların hesapta gözyaşlarını gizlemek için gittikleri perdeli çardağı işaret ediyor. Tam emin olamasam da onun peşinden gidiyorum. Uzun sıraya oturuyor. Ben ayakta kalıyorum.

“Acımasızsın ve benden hiç korkmuyorsun,” diyor, usulca. “İki özelliği de severim, yine de ikincisinin içinde biraz da saygı olsa daha çok hoşuma giderdi. Mükemmel bir katil türüsün, Cassel Sharpe, asla eline kan bulaşmamış türdensin... Yaptıklarından henüz iğrenmemiş ya da zaman içinde fazla zevk almaya başlamış olanlardan değilsin.”

İliklerime kadar ürperiyorum.

“Gel benimle çalış Cassel, korumam altında olursun. Ağabeyin de annen de deden de; gerçi onu zaten benim adamım sayıyorum. Benim korumam altında rahat bir yaşam.”

“Yani şimdi sen benim,” diye başlıyorum ama beni durduruyor.

“Philip asla ölmemeliydi. Eğer doğru yerde onu izleyen adamlarım olsaydı asla böyle bir şey olmazdı. Bırak seni koruyayım. Düşmanların benim düşmanım olsun.”

“Evet, ve tabii seninkiler de benim... Hayır, teşekkürler.” Başımla olumsuzluyorum. “Bir katil olmak istemiyorum.”

Gülümsüyor. “Gece rahat uyumana yardımcı olacaksa meslektaşlarımızı yaşayan şeylere dönüştürebilirsin. Aynı derecede etkili bir şekilde ayakaltından çekilmiş olurlar.”

“Böyle bir şey asla olmayacak,” diyorum, beni parlak gözleriyle izleyen beyaz kediye düşünerek.

“Oldu bile. Belki Barron yaptığın şeyi unutmanı sağladı ama şimdi anımsıyorsun. Bunu kendi lanetlerinden birini tersine çevirdiğin zaman ispatlamıştın.”

“Tersine çevirdiğim lanet *senin kızıninkiydi*,” diyorum.

Zacharov derin bir nefes alıyor ve sonra yavaşça veriyor. “Oldu bir kere Cassel. Sen bu işleri bilirsin. Bugünlerde kendini öyle bir pozisyonda bulacaksın ki teklifi cazip buluyor olacaksın. Hatta cazipten de öte, başka bir seçeneğin kalmamış olacak. Uyan artık. Sen bizden birisin.”

“Henüz değil, tam olarak değil,” diyorum. Aklıma gelenler bunlar.

“Teklifimi düşüneceksin,” diyor. “Sonunda benimle anlaşmana seni ikna edecek çok yakın tanıdıkların olduğunu fark ettiğinde tekrar düşüneceksin.”

“Barron’ı kastediyorsun,” diyorum, hayretle. “Bir ağabeyimin cenazesinde beni diğer ağabeyimin ölümüyle tehdit edecek kadar pislikleştin.”

Zacharov ayağa kalkıp pantolonunu silkeliyor. “Onu aklına getiren ben değilim.” Sonra gülümsüyor. “Ama benim pisliğin teki olduğum konusunda haklısın. Yine de bir gün bana ihtiyacın olacak.”

Sonra tekrar cenazeye geri dönüyor.

Lila beni buluyor. Sıranın kumaşına bakıp üzerinde kaç kişinin ağladığını düşünüyorum. İçinde kristalize olmuş tuz var mı diye düşünüyorum, tıpkı deniz suyuna batmış bir battaniye gibi... Sanırım ufak ufak keçileri kaçırıyorum.

“Selam,” diyor, elinde bir fincan kahveyle, ağzı kan gibi parlak. “Şu an Philip’in arkadaşlarından biri anma konuşması yapıyor. Sanırım ilk kez bir içki dükkânına girmeye çalışırken engellenmelerini anlatıyor.”

Fincanı alıyorum. Son üç gündür gıda olarak aldığım tek şey kahve zaten. Şimdi duvarlardan sekerek koşuyor olmalıydım. Belki bu Lila’nın babasına saldırmama ramak kalmasını da açıklıyordur. “Senin cenazeye dönmen gerek. Ben bunu ya-

pacak... yapamam...” Yapamayacağım şeylerin büyüklüğünü anlatabilmek için kafamı sallıyorum. Öncelikle ona karşı gerçek hislerimi anlatamam. Bir diğeri de; sanırım bu konuda yalan söylemeyi daha fazla sürdürmeyi başaramayacağım.

Seni o kadar çok istiyorum ki senin için neredeyse her şeyi yapabilirim.

Lütfen beni bu halde bırakma.

“Seninle bir zamanlar arkadaştık,” diyor. “Hiçbir şey değilsek bile arkadaştık.”

“Hâlâ arkadaşız,” diyorum hemen, çünkü bunun gerçek olmasını çok istiyorum.

“Şey, iyi o zaman.” Sırada yanıma oturuyor. “Burada olduğum için kızmanı istemiyorum. Üzerine atlayacak filan halim yok.”

Burnumdan nefes vererek gülüyorum. “Namusum güvende yani, ha? Eh, şükürler olsun, o zaman.”

Gözlerini deviriyor.

“Hayır... neden buraya geldiğini anlıyorum. Onun öldüğünü görmek iyi hissettirmiş olmalı.” Her ne kadar kendime uygulamayı reddetsem de Zacharov’un gece rahat uyumakla ilgili sözlerini anımsıyorum. “Kendini daha güvende hissediyor olmalısın.”

Sanki söylediklerime inanamıyormuşçasına ağzı açık kalıyor. Sonra gülüyor. “Tekrar bir kız olmak çok kolay değil... elleri, ayakları, giysileri olan ve okula giden bir insan kız olmak yani... Alışık olmadığında konuşmak zor oluyor. Ve bazen de kendimi...” Zor da olsa kendini susturuyor.

“Öyle mi?”

“Sanki... bilemiyorum. Bu senin ağabeyinin cenazesi. Şu an konuşmamız gereken *senin* hislerin.”

Kahvemden büyük ve minnettar bir yudum alıyorum. “Bu,

gerçekten şu an en son yapmak istediğim şey.”

“Ben çok rahatlatıcı olabilirim,” diyor, küçük ve hin bir gülümsemeyle.

“Hey... namusumu koruyoruz, unutma. Haydi ama ne diyecektin söyle.”

Parlak siyah ayakkabılarıyla duvara hafif bir tekme atıyor. Açık ayakkabının önünden ayak başparmağını görebiliyorum. Tırnağı parlak bir koyu mavi ojeyle boyanmış. “Tamam. Tüm dünyayı yiyip yine de doymayacağını hissederek öfkelenedin mi hiç? Bu hissi nasıl durduracağını bilmiyorsun ve buna da öfkeleniyorsun gibi?”

“Benim hislerimden konuşmayacağımızı sanıyordum,” diyor, matrak olmaya çalışıyorum çünkü ne demek istediğini tam olarak biliyorum. Benim düşüncelerimi yüksek sesle söylüyormuş gibi...

Yere bakıyor, dudağının kenarı yukarı kalkıyor. “Seninkilerden bahsetmiyorum.”

“Evet,” diyorum, yavaşça, “tabii.”

“Bazı günler her şeyden nefret ediyorum.” Mütevazı bir biçimde bana bakıyor.

“Ben de,” diyorum. “Özellikle bugün. Nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyorum. Philip. Yani, o kadar yakın sayılmazdık, bu ortada. Şimdi durup düşününce, acaba beni o şekilde kullandığı için kendinden utanmış mıdır hiç? Yüzüme bakamamasının sebebi acaba bu muydu? Ama bir yandan da her şey bittiğinde beni affedemeyen de oydu. Ödeştik sayabilirdik, hatta tam olarak ödeşme bile değil ama o hiçbir şeyle yüzleşememişti ve bir şekilde beni de düşmanı bellemişti. Sanki artık onun gözünde insan bile değildim. Sanki onun kardeşi değildim.”

Sesimi kesmem gerekir ama susamıyorum. “Şimdi de sen... Yıllar boyunca sahip olduğum tek dostum sendin. Yani, okulda

da arkadaşlarım vardı tabii ama sonra annem her şeyi berbat edip uğraştığı bir dolandırıcılık işi için bizi okuldan aldı, zaten öyle olmasa da okuldaki çocuklar bizim bir işleyici ve dolandırıcı aile olduğumuzu anlayacaktı ve her şey yine bitecekti. Ama sen... Sana içimi dökebildiğim çok nadir anlar vardı... sonra seni öldürdüğümü sandım ve ardından tam seni yeniden geri kazanmışken... şimdi sana... yapamam, o seni benden aldı..."

Lila hızla öne doğru eğiliyor. Yanağımdaki dudaklarının dokunuşu yumuşacık.

Sıcak nefesini hissediyorum, ufacık bir hareket, hafif bir yakınlaşmayla öpüşüyor olmamız an meselesi. Lila'yı öpmek tüm acımı ve suçluluğumu silip götürürdü. Dünyada en çok istediğim şey bu.

"Sahip olamayacağın her şey senin olacak," diyor, usulca, yanağımdaki ruj izini silmek için uzanırken. "Henüz haberin yok, o kadar."

Eldiveninin dokunuşu içimi ürpertiyor.

Konuşmalar bittikten sonra dedem beni siyah bir limuzine doğru yönlendiriyor. Mini bardan içki içmeye başlamış olan annemin yanına geçiyorum. Kalın bir camın ardından kahve-rengi bir şeyler geliyor. Barron yanıma oturuyor.

Yolculuk boyunca sessiziz. Buz küplerinin şingirtisini ve ara sıra alınan bir nefesin dışarı verilmesini duyuyorum. Gözlerimi kapıyorum.

"Philip'in eşyasını ne yapacağım hiç bilmiyorum," diyor annem aniden. "Maura almaya gelmeyecekmiş. Hepsini evdeki eski odasına koymak zorundayız."

Dedem homurdanıyor. "Odayı daha yeni temizledim."

"Siz ikiniz polis işini bitirdikten sonra her şeyi kutulasanız iyi olacak," diyor annemin tehditkâr ve histerik sesi, dedemin

söylediklerini hiç umursamadan. “Oğlu bir gün babasının eşyasını isteyebilir.”

“Oğlu hiçbir şey istemeyecek,” diyor Barron yorgun bir biçimde.

“Bunu bilemezsin.” Sonra kendisine bardan biraz daha içki koyuyor ama limuzin bir kasise geliyor ve içki elbisesine dökülüyor. Ağlamaya başlıyor, önceki gibi yüksek sesle ağıt yakarak değil ama tüm vücudunu sarsan hıçkırıklarla...

Birkaç tane peçete alıp lekeyi silmeye çalışıyorum ama annem elimi iterek uzaklaştırıyor.

“Neler hissettiğimi bilemezsiniz,” diyor gözyaşlarının arasından Barron’a bakarak. “Cassel’a bak. Bu onun babasının takımı.”

“Evet, bir milyon yıl önce eski moda olmuştu,” diyor Barron. Ben de oyuna katılarak omuz silkiyorum.

Dedem sırtıyor. “Her şey yoluna girecek, Shandra,” diyor. Annem başını sallıyor.

“Çocuğun Cassel gibi kötü giyinmesini engelle,” diyor Barron. “Eşyanın tamamını at gitsin. Ayrıca Princeton’da bir hedefim var, adam yağlıboya bir tablo satın almak istiyor. Bir aracı bulmam gerek. Bir düzine ipek takım alacağız.”

Annem burnunu çekip içkisinin geri kalanını da içiyor.

Philip’i gömerlerken yağmur yağıyor. Barron ve ben bir şemsiyeyi paylaşıyoruz bu da enseminden içeri durmadan yağmur suyunun akması demek oluyor. Barron kolunu omzuma koyuyor ve bir an için ona dayanarak duruyorum, sanki gerçekten beni korumak isteyen ağabeyimmiş gibi... Tüm konuşmalar yapıldığı için tören etkisini yitirmiş durumda, annemin bile gözyaşları tükenmiş gibi...

Belki de bu havada oyununu oynayamıyordur.

Her şey bittikten sonra Lila ve babası bir arabanın arkasına biniyorlar ve korumaları onları götürüyor. Binerken usulca bana el sallıyor.

Geri kalanımız bekleme görevi için dedemin evine gidiyoruz. Carney'in yaşlı kadınları bütün güçleriyle gelmiş, dedemin yemek masasını güveç kaplarının, pastaların ve soğuk meze tepsilerinin ağırlığı altında eziliyorlar.

Siyah yünlü bir elbise içindeki orta yaşlı bir kadın arkadaşına fısıldıyor. Diğer kadın gülüyor ve "Oh, hayır, Pearl! Üç kez evlendim ve hiçbirinin beni eldivensiz görmelerine izin vermediğim gibi onların da çıkarmalarına izin vermedim."

Mutfağa gidiyorum.

Annem odadan çıkarken beni durduruyor. Gözlerinin çevresinde makyajından geriye kalan gri bir çizgi var, gözleri çökmüş gibi görünüyor. Hayalet görmüş gibi...

"Bebeğim," diyor.

"Anne," diyorum, yanından geçip gitmeye çalışarak. Benden uzak durmasını istiyorum. Zaten içim dopdolu... Artık hiçbir şey hissetmek istemiyorum.

"Hep başın sıkıştığında Philip'ten medet umduğunu biliyorum," diyor, son altı ayı hiç yaşamamışsınız gibi. *Son üç yıl* hiç yaşamamışsınız gibi. Nefesindeki alkol kokusu çok güçlü. "Ama şimdi ikimiz de çok güçlü olmalıyız."

Hiçbir şey söylemiyorum. Konuşursam ağzımdan çıkacaklara güvenmiyorum.

"Barron onun yanına taşınmam gerektiğini söylüyor. Yalnız olmamdan dolayı endişelendiğini söylüyor."

"Bu çok iyi," diyorum ve bunu içten söylüyorum. Belki Barron onun dikkatini dağıtabilir.

Güveç pişiren kadınlardan biri gelip annemi teselli etmek istiyor. Anma bitmeye yüz tutarken dışarı çıkıyorum. Sam bi-

raz sarsılmış bir halde peşimden geliyor. Bu kadar çok suçlunun bir araya gelip gırtlaklarındaki izleri gösterdiği bir ortama alışık olduğumu pek sanmıyorum. Daneca, en bilinen işleyici şehirlerinden birindeki bir partinin tam ortasında olmaktan dolayı açık bir şekilde hayretler içinde yemek odasında duruyor.

Bense en hızlı yoldan körkütük sarhoş olmaya hazırlanıyorum. Dedemin içki dolabından bir şişe votka, mutfaktan da üç şat bardağı alıp doğrudan bodrum kata yöneliyorum.

Bodrum kat tıpkı orada geçirdiğim onca yazdan kalan anılarımdaki gibi. Serin, rutubetli ve hafifçe küf kokulu. Televizyonun karşısındaki deri kanepeye atıyorum kendimi.

Kahve masasının üzerine bardakları yerleştiriyorum, her birine bir şat koyuyorum ve kasvetli bir şekilde tüm sırayı mideye indiriyorum.

Kendimi daha iyi hissediyorum ama bir yandan da daha kötü... İyi kısmı anıların çok canlı olmasından; kötü kısmı da anıların bizzat kendisinden kaynaklanıyor.

“Ah,” diyorum, Sam’e bakarak. “Senin için de bir bardak getirmeliydim.”

Bir kaşını kaldırıp benimkilerden birini alıyor. “Şu uçtakini alsam nasıl olur?”

“Lila ve ben buraya sık sık inerdik. Film izlerdik,” diyorum, televizyona doğru elimi sallayarak.

Philip, Barron ve ben de bu odada epey vakit geçirdik. Yere uzanmış Philip’le amiralbattı oynadığımı anımsıyorum, öylesine katılarak gülüyordum ki pantolonuma işeyeceğimden korkardım. Yeni ergen yaşlarındaki Anton ve Philip’in burada korku filmi izlerken bize içeri girmeyi yasakladıklarını anımsıyorum. Barron ve ben de merdivenlere otururduk, teknik olarak odanın içinde olmazdık, karanlığın içinden izlerdik ki başımız

belaya girmesin ama son derece korkardık.

Kendime iki şat daha koyuyorum. Sam'e isteksizce de olsa bir kadeh dolduruyorum.

"Lila'yla aranızda neler oluyor?" diye soruyor. "Ondan hoşlandığınızı sanıyordum, yani, geçen sene, şu işi becerdiğimiz sıralarda. Ama kız Wallingford'a başladığından beri ondan kaçırırsun."

Kendimden iğrenişim ağızımdaki içkiyi yüzümü buruşturmadan yutabilmemi sağlıyor.

"Bu konudan bahsetmek istemiyorum" diyorum, başımı sallayarak. "Burada olmaz. Bu akşam olmaz."

"Tamam," diyor Sam, sesinde sahte bir mantıklılıkla. "Neden bahsetmek istiyorsun?"

"Yeni kariyerimden," diyorum. "Ağabeyimin katilini yakalamaları için federallere yardımcı olacağım. Tıpkı 'Yasaklılar' gibi olacak."

"O diziyi seyreden kimse kalmadı artık," diyor Sam. "Elli yaşının altında kimse..."

Birisi merdivenlerden aşağı iniyor. Yeni gelen içkimi almayı düşünürse endişesiyle bardaklara bir sıra daha şat dolduruyorum. Bu kalabalıkta güvende olmak zor.

"Tam bir reality şov gibi olur," diyorum. "Yeni hayatım böyle olacak, bana da bir rozet verecekler ve ben de kötülük yapanları cezalandıracağım." Kendimi bir saadet hissiyatına kaptırıyorum. Her şey kulağıma mükemmel geliyor. Tıpkı asla uyanmak istemediğim bir rüya gibi.

"Sen demin 'kötülük yapanlar' mı dedin?" diye soruyor Danna, kanepede yanımıza oturarak. "Kasap Betty'nin üst katta olduğunu biliyor musunuz? Yüzünde de altın bir maske var. Demek ki gerçekmiş! Son kocasını öldürünce burnu çürümüş olmalı."

Dizdiğim şatları gösteriyorum. Daneca birini alıyor. Kendimi pek âlicenap hissediyorum. Ayrıca biraz da çakırkeyif. “Ne olduklarını anladıktan sonra onlara böyle diyeceğim. ‘Kötülük yapanlar...’ Betty onlardan biri değil. Betty’ye sadece Betty diyebilirim. Şey, tamam ona Betty Teyze diyorum ama sen anladın beni.”

“Tam emin değilim,” diyor Sam, Daneca’ya, “ama öyle sanıyorum ki buradaki sarhoş dostumuz bize federal ajanların kendisine ulaştığını söylemeye çalışıyor.”

“Bana dosyaları verdiler,” diyorum, neşeyle.

“Sahiden çok şanslısın,” diyor Daneca.

Ben televizyonun önünde deri koltukta sızana kadar durmadan bodrumda içiyoruz. Son aklımda kalan şey Sam’le Daneca’nın yerde öpüştüklerine dair bulanık bir görüntü. Bir bardak su almak istiyorum ama onları rahatsız etmek istemiyorum ben de olduğum yerde kalıp gözlerimi elimden geldiğince sıkı sıkı yumuyorum.

Uyandığımda Sam ve Daneca üstlerinde el örgüsü bir battaniyeyle halının üzerinde kıvrılmış yatıyorlar. Mutfığa gidiyorum, kafamı musluğun altına sokup içebildiğim kadar çok suyu mideye indiriyorum.

Pencerenin dışında mutfağın ışığıyla yağmurun durduğunu görebiliyorum. Ayrıca bir şezlongda oturan dedemi de görebiliyorum, bir elinde bira, arka bahçesinin çamurlu düzlüğüyle harabe halindeki kulübeyi izliyor. Hâlâ biraz sersemim.

Yanına giderken sinekliğin arkamdan ses çıkararak kapanmasına müsaade ediyorum. Belli belirsiz kafasını kaldırıyor.

“Hey,” diyorum, bir iskemle almak için beceriksizce uzanırken.

“Perişan görünüyorsun,” diyor dedem, cebinden bir pipo çıkarıp tütünle doldururken. “Yere düşmeden bir yerlere otursana.”

Dengesiz bir şekilde oturuyorum. İskemle gıcırıyor. “Ne zamandan beri pipo içiyorsun?”

“İçmiyorum,” diyor, bir kibrit yakıp tütüne doğru tutarken. “Shandra doğduktan sonra bıraktım, yıllar oldu.”

“Doğru ya,” diyorum, “aptallık bende.”

“Büyükannenle benim çocuğumuz olmuyordu. Mary devamlı düşük yapıyordu. Gerçekten çok uğraştı... Hamile olabileceğini düşününce hemen dinlenmeye başladılar. Doktorlar bizde kan uyumsuzluğu olduğunu söylediler ama bence benim ölüm lanetlerimden dolayı böyle oluyordu. Geri tepmeler çocuk sahibi olmamı engellemiş olabilir diye düşünüyordum. Batıl bir inanç olabilir ama lanet yaparak insanları öldürmeyi bıraktınca annen doğdu.”

“Böyle bir işten istifa etmenin mümkün olduğunu bilmiyordum,” diyorum.

“Zacharov’lar kiralık katilliği bırakmama izin vermediler ama nasıl öldüreceğimi kimse söyleyemez.” Pipoşundan tatlı bir duman çıkıyor. “İnsan kendi işinde uzmanlaşmalı.”

“Ah,” diyorum. Onu Anton’u öldürürken görmeme rağmen dedemi tehlikeli bir adam olarak düşünmekte zorlanıyorum. Ama Lila’nın korkutucu babası henüz çocukken onun bir kiralık katil olduğunu da unutmamak gerek.

“Büyü sana birçok seçenek sağlıyor,” diyor dedem. “Çoğu da kötü seçenekler.”

Birasından bir yudum daha alıyor.

Acaba benim de geleceğim böyle mi olacak diye merak ediyorum. Kötü seçimler. Şu anki yaşamıma da benzemiyor değil.

“Şimdiki aklım olsa başka seçimler yapardım,” diye devam ediyor dedem, “belki de ağabeyin şimdi hayatta olurdu. Mary’yle ben anneni her ne kadar şımartmış olsak da onu kendi hayatımdan gerektiği kadar uzak tutamadım. Shandra resmi

olarak ailelerden birine katılmadığı için sizlerin başka türlü bir yaşam için seçeneğiniz olur diye düşündük ama sonra yazları hepinizin buraya gelmesine izin verdim. Torunlarımı görmek istiyordum.”

“Biz de seni görmek istiyorduk,” diyorum. Dilim biraz sürçüyor. Bir an için çocukluğumu acı verecek kadar özlüyorum. Babamın hayatta olmasını özlüyorum. Fıskiye'nin altında ıslanarak dedemin bahçesinde koşmayı özlüyorum.

“Biliyorum.” Elini omzuma koyuyor sertçe. “Ama üçünüzü bu hayatta uzak tutamayan benim. Sanırım atı suya sürmekle ona su içirmenin aynı şey olmadığını düşündüm.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Biz bu hayatın içinde *doğduk*. Dünyadaki her lanet işleyici çocuk gibi... Ne kadar uğraşsan bizi bu hayattan uzak tutamazdın.”

“Philip yirmi üç yaşında öldü. Ama ben hayattayım. Bu haksızlık.” Başını sallıyor.

Onunla Philip arasında bir seçim yapmam gerekse bunun çok kolay olacağı dışında söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Gene olsa aynı seçimi yaparım. Bunu duymak istemediğini bildiğim için dedemin birasından bir yudum alıp çamurlu bahçeye ve sönen yıldızlara bakmakta ona katılıyorum.

Beşinci Bölüm

Pazar sabahı zonklayan bir kafa ve ağzımda ölüm tadıyla uyanıyorum. Yakıcı güneş ışığının altındaki şezlongdan doğrulup kalkıyorum. Dedem ortada yok. Bodruma geri döndüğümde Sam ve Daneca'nın da gittiğini görüyorum ama en azından onlar bana bir not bırakmışlar.

WALLINGFORD'DA GÖRÜŞÜRÜZ

S & D

Sendeleyerek üst kata çıktığımda bazılarının anma törenine devam ettiğini görüyorum. Yemek masasının durumu iyi değil, makarna ve peynirden oluşan bir bulamaç masa örtüsüne yavaş yavaş işlerken korkunç bir şekilde de böğürtlenli pas-tayla karışıyor. Tüm yüzeyler şişe ve teneke kutu kaplı. Oturma odasında Barron'ı görüyorum, kolunu tanımadığım yaşlıca bir kadına dolamış duruyor. O da Barron'a onun zamanında para kazanmak isteyen herkesin afyon işine girmek zorunda olduğunu söylüyor. Artık uyuşturucunun otellerin kahve fin-

canlarında bile dolaştığını bilmediği çok açık ama bu gerçeği ona ben söyleyecek değilim.

Dedem koltuğunda uyuyor ve inip kalkan göğsü hayatta ve iyi olduğunu gösteriyor.

Hâlâ etrafta oturan birkaç kişi var; çoğunlukla buruşuk elbiseleri ve boyunlarındaki yaraları gösteren gevşek yakalarıyla genç gangsterler... Yanlarından yürürken bir banka, on metrelik bir ip ve bir sürü WD-40'ın geçtiği önemli bir olaydan bahsediyorlar. Gözleri kızarmış ve gülüyorlar.

Misafir yatak odasına girince annemi bir televizyonun önüne oturmuş beyaz dizi kanalını izlerken buluyorum. "Ah, tatlım," diyor, beni görünce. "O arkadaşlarını hiç görmemiştin. Çok iyi insanlara benziyorlar."

"Evet," diyorum.

Uzun bir süre beni inceliyor. "Çok kötü görünüyorsun. En son ne zaman yemek yedin?"

Boynumu eğerek başımı duvara dayıyorum. "Akşamdan kalmayım."

"Banyoda aspirin olacak ama miden boşsa yakar. Bir şeyler yemen lazım."

"Biliyorum," diyorum. Haklı.

Arabama binip Philip, Barron ve ben dedemle yaşadığımız sırada yazları uğradığımız bir restorana gidiyorum. Garson arka arkaya iki kahvaltı yediğim için olsa gerek, buruşuk elbise mi umursamıyormuş gibi görünüyor. Yumurtaları kesiyorum ve ortasındaki sarının bir nehir gibi tabağımda akışını izliyorum. Sonra üzerine biber ekip tüm o bulamacı da kızarmış çavdar ekmeği banarak durduruyorum. Bir fincan kahveyi yuvarladığım sıralarda da kafamın zonklaması duruyor.

Masaya para bırakarak okula yollanıyorum. Arabamın direksiyonu güneşten iyice ısınmış ve anayolda giderken yazın

son yağmur kokulu havasını ciğerlerime çekmek için pencereyi açıyorum.

Yurt odama girdiğimde Sam ve Daneca'yı bir şişe Sprite açmış ve federallerin bana verdiği dosyayı odamın her yerine saçmış olarak görmeyi hiç beklemiyordum doğrusu. Elim kapı eşiğinde donakalıyorum.

Bir an için hissettiğim tek şey kör ve bilinçsiz bir öfke. O kâğıtlar bana ait.

"Hey, selam," diyor Daneca, sırtını yatağıma yaslayarak oturduğu yerden bana bakarak. Sadece burada olmakla bile ahlak sınırlarını çiğnemekte olan biri için oldukça umursamaz görünüyor. Sırıttıyor. "İyi görünüyorsun, ayrıca federallerle ilgili bize doğruyu söylediğine de inanamıyorum."

"Çünkü Barron'ın anma konuşmasından sonra ailemle ilgili güven durumunuz değişti," diyorum, elimden geldiği kadar sıradan bir tonla. Ceketimi çıkarıp yatağımın üstüne fırlatıyorum ve sonra da gömleğimin kollarını kıvrıyorum. Duş alıp giysilerimi değiştirmeden kendimi en fazla bu kadar toparlayabiliyorum. "Şimdi de benim sizinle ilgili yeni bir güven sorunu var. Tam olarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Bir dakika, yani Barron'ın bize anlattığı Himalyalar'a gidip keçi kurtarma hikâyesi gerçek değil mi demek istiyorsun?" diye soruyor Sam. Yine siyah tişörtünü ve kotunu giymiş. Saçları hâlâ ıslak.

Benimle dalga geçtiğinden neredeyse yüzde yüz eminim.

Gözlerimi devirerek "Neyse, sırf bende bazı dosyalar olduğunu söylemem -ki o sırada hatırlatırım ki son derece alkollü ve kederliydim- size onları okumanız için izin verdiğim anlamına gelmez."

"Kötülük yapanlar kuralları da umursamaz," diyor Daneca

ve sonra bir süre kıkırdıyor.

“Haydi ama,” diyor Sam. “Karyolanın altına saklamışsın. Yani lütfen okuyun diye yalvarsan da aynı şey.”

Sam’ın benim ona söylediğim bir şeyi bana geri satması içimi biraz sıkıyor. İnleyerek masamın sandalyesine oturuyorum ve sonra bir kâğıt yığının üzerinde oturduğumu fark ediyorum. Altımdan hepsini çekip çıkarıyorum.

“Elimizde ne varmış peki?” diye soruyorum, elimdekine bakarak. Birtakım dosyalara iliştirilmiş fotoğraflarda, açık bir şekilde bir işler karıştırırken yakalandıkları için resimleri çekilen sıkı görünümlü adamlar var. Sonra aynı kişilerin kafelerde kahve içerken ya da bir otelin balkonunda gazete okurken, yanlarında mayolu kadınlarla gizlice çekilmiş fotoğraflarını görüyorum. Bunlar tahkikat için çekilmiş resimler.

“Burada altı kurban var,” diyor Daneca. “Hepsi de işleyici.”

“Hepsi de erkek,” diye ekliyor Sam.

Daneca uzanıp sayfalardan birini alıyor. “‘Yaralı’ Giovanni Basso. Gerçek ve sahte muska ticareti işinde. Görünüşe göre birilerinden para sızdırıyormuş. Federallerin bildiği kadarıyla doğrudan Zacharov için çalışmıyor. Olasılıkla birden fazla aile için anlaşmalar yapıyormuş. Ortada ceset yok, hiçbir şey yok. Bir gece öylece ortadan kaybolmuş.”

“Yani sadece şehirden uzaklaşıp uzaklaşmadığını bile bilmiyoruz,” diyor Sam.

“Evet,” diyorum. “Belki hepsi de şehri terk ettiler.”

“Birlikte mi?” diye soruyor Daneca, Sam’e. “Altısı da şimdi güney Fransa’daki bir villada kötü bir TV aile komedisi gibi birlikte mi yaşıyorlar?”

Sam üzgün bir edayla kafasını sallıyor. “Tamam. Sanırım öyle bir şey olmamıştır.”

Daneca kâğıtları karıştırmaya devam ediyor. “İki numaralı

adam... James, 'Jimmy' Greco. Yasadışı bir bahis organizasyonu yürütmüş. Hey, sanki biraz senin gibi oluyor, ha Cassel?"

İstemsizce kaba bir hareket yapıyorum. Federallerin bu dosyaları sivillerle paylaşmamı istemediklerine eminim, özellikle de uğraşmak için yasal bir neden bulamayacakları kişilerle... Daneca ve Sam'e hâlâ aynı derecede uyuz olsam da bu bilgi bana bir çeşit tatmin duygusu veriyor. Federallerin canını sıkacak bir şey o kadar da kötü olamaz.

Daneca gülümsüyor. "Greco bir şans işleyicisiymiş, yani seçtiği iş kolunda şaşılacak bir taraf yok. Zacharov'un ayağına nasıl bastı hiçbir fikrim yok ama çok kazanan biriymiş. Tamam işte. İş bitirilmiş. En son Philadelphia'da bir barda görülmüş."

İşinin nasıl bitirildiğini hayal etmek hiç de zor değil. Greco, sendeler ve onun arkadaşı olduğunu iddia eden biri omuz verir... Barmene bahşiş... ve arabada öldürülür.

Ya da katil onun karısı ya da kız arkadaşı olduğunu iddia eden bir kadındır. Daha iyisi belki de son içkisine uyumasına yardımcı olacak bir şeyler kondu. Kırmızı eldivenler.

Federallerin aklına gelmeyen bir şey olduğunu hiç sanmam.

"Bu da bizi Antanas Kalvis'e getiriyor. Karısıyla birlikte Newark'ta bir telekız servisi işletiyormuş." Daneca detektifçilik oynamayı seviyor. İkisi için de içinde cinayet, gizem ve güzel kıyafetler olan bir oyundan ibaret. Sonunda katil uşak çıkacak ve bir kart çevirip cinayet silahının da bir şamdan olduğunu bulacaklar.

"Birlikte mi yönetiyorlarmış?" diye soruyor Sam.

"Pezevenkleri düşününce gözümün önüne kürk mantolar, geniş yakalı gömlekler ve devamlı değişen adresler geliyor," diyorum.

"Tabii zaten suçlular hep filmlerdeki gibi olurlar," diye atılıyor Daneca. Belki de bu konuyu benim düşündüğümünden daha

çok ciddiye alıyordu. “Kalvis bir duygu işleyicisidir. Öyk. Çok iğrenç. Neyse...”

“Yeni evlendiğini söylemiştin değil mi?” diyorum, sözünü keserek. “Karısının hiç haberi olmadan nasıl ortadan kaybolabildi?”

Daneca birkaç sayfa daha açıyor. “Aslında gerçekten korkutucu. Yatağından kaybolmuş adam. Karısının yanı başından. Yani ya bu doğru ya da Bayan Kalvis de işin içinde.”

Bu kadın katil fikrine ısınıyorum. Bir telekız gibi davranışını hayal edebiliyorum. Belki de başı beladaymış gibi, ve Kalvis’le bir buluşma ayarlıyor. O da karısını uyandırmadan yataktan fırlıyor.

Ya da belki sadece uykusunda yürüyordu. Doğruca Philip ve Anton’un kollarına... Sonra benim gibi biri cesetten kurtuluyor.

Belki de ben yaptım. Belki de bendim...

“Karısı bir şeyleri gizliyormuş gibi,” diyor Daneca, şüpheci bir edayla. “Onunla başlayabiliriz. Belki de soru sorabileceğimiz birini tanıyorsundur?”

“Cassel? Bir sorun mu var?” Sam yatağının ucuna geliyor.

“Hayır,” diyorum kafamı sallayıp. “Gerisini de duyalım hadi.”

“Pekâlâ,” diyor Daneca, yavaşça. “‘Tetikçi’ Henry Janssen. Fizik işleyicisi. Zacharov ailesinin askeri. Görünüşe göre Anton Abramov’a yakın çalışan biriymiş. Anton mu? Bu sizin ölen Anton...”

Başım la onaylıyorum. “Annesinin kızlık adı Zacharov’du.”

“Katil o olabilir mi?” diye soruyor Sam. “Yani ağabeyininki değil tabii.”

“O zaman iki ayrı kişiden mi söz ediyoruz şimdi? Evet, ben de bunu düşündüm. Federallere bakılırsa...” Duraklıyo-

rum çünkü federallerin kırmızı eldivenli kadını aradığını onlara söyleyip söylememem gerektiğini bilmiyorum. Ama onlara federallerin büyük olasılıkla beni arıyor olduklarını söylemem gerektiğinden eminim. “Bu şahsın biraz dikkatsizleştiğini düşünüyorlar ama ben emin değilim. Diğer insanlar öylece kaybolmuş.”

“Belki de FBI’ın elinde sana söylemedikleri kanıtlar vardır,” diyor Daneca.

Sam omuz silkiyor. “Ya da sadece bu davayı çözmeye yardımcı olmanı istiyorlar ve ağabeyinle ilgisi olduğunu söylerlerse senin de ilgileneceğini düşündüler.”

“Bu acayip paranoyakça bir düşünce,” diyorum, hayranlıkla. “Bunu aklımda tutacağım.”

“Federal ajanların seni tehlikeye sokacak bir biçimde yalan söylemiş olabileceklerini düşünüyor olamazsın.” Daneca ikimizden de usanmış gibi görünüyor ki bu da bana aynı derecede gülünç geliyor.

“Evet, çünkü onlar işleyici haklarının amansız savunucuları değil mi?” diyorum, oldukça alaycı bir tonda.

“Bir sonraki,” diyor Daneca, belirttiğim noktayla ilgili bir yorum yapamıyor çünkü kabul etmek zorunda. “Sean Gowen.”

Elimi kaldırıyorum. “Bir dakika, Janssen nasıl ölmüştü?”

“Metresinin evinden kendi evine giderken ölmüş gibi görünüyor. Metresi gecenin bir yarısında çıktığını söylüyor, eve gittiğini düşünmüş, karısına, bu da onu çok kızdırmış, sonra öldüğünü öğrenmiş ya da kaybolduğunu... Ceset yok.”

Lila bana Barron ve Philip’in onu evlere kedi olarak soktuğunu anlatmıştı. Dokunabildiği herkesin uykusunda yürüyerek benim kucağıma düşmesini sağlayabiliyordu. Sonra ben o kısmını hatırlamasam da onları dönüştürüyordum. Çok iyi bir takım olmalıydık.

Ceset bırakmıyorduk.

“Sean Gowen’a dönelim,” diyor Daneca. “Gowen bir tefeci-y-di ve şans işleyicisiydi. Bu biraz garipti. Öğlenin ilk saatlerinde ortadan kayboldu. Diğerlerinin tamamı da...”

“Geceleri çalışıyordu,” diyorum.

“Ne?” diyor Sam. “Onu tanıyor muydun?”

Başımı sallıyorum. “Sadece bir tahmin. Öyle mi peki?” Yanılmayı o kadar çok istiyorum ki.

Bu, dağılmış sayfalar arasında yeni bir ava başlamamız demekti. Sonunda Sam bir tanesini havaya kaldırıyor. “Evet, sanırım öyle. Ya da en azından genellikle eve sabaha karşı dörtte varıyormuş, ki aşağı yukarı aynı şey.”

Uyuyordu. Hepsinin tek ortak noktası bu.

“Senin bir teorin filan var mı?” diye soruyor Daneca.

Başımı iki yana sallıyorum. “Henüz yok,” diyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek. Daneca ve Sam’a kendi hakkımda hayatımda kimseye açmadığım kadar çok şeyi açtım ama bunu onlara da söyleyemem. Sanırım bunu yapan benim. Katil benim. Ellerimin titremesini engellemek için dizlerimi tutuyorum.

Zacharov’un iş teklifi şimdi çok daha mantıklı geliyor. Bütün o insanlar gitti, bir daha da gelmeyecekler.

Daneca yorulmadan sayfaları çevirmeye devam ediyor. “Şey, sonuncusuna da bir bakalım. Sonra da senin şu henüz tamamlanmamış teorini dinleyelim. Bu adamın adı Arthur Lee. Yine bir şans işleyicisi ve FBI muhbiri. Zacharov için yaptığı bir iş sırasında ölmüş.”

Alnımda soğuk bir terin hissi var. Şimdi katilin ben olduğumu düşününce her kâğıt parçası bir lanet gibi geliyor. Her ayrıntı çok bariz artık.

Anton ve Barron arabanın ön koltuğunda, ben de Philip ve

Lee ile birlikte arka taraftayız. Uyku büyüüne hiç gerek yok. Sadece benim çıplak elimin bir dokunuşu yeterli.

“Benim anlamadığım şey,” diye başlıyor Daneca.

Yeni yurt müdürümüz Bay Pascoli açık kapının dışında durmuş boğazını temizliyor. Daneca yakalandı. En azından yeni yıl ve hepimizin ceza sicili tertemiz. Ağzımı açıp onun neden burada iki erkeğin odasında olduğuyla ilgili ne kadar saçma görünse de bir bahane bulmaya çalışıyorum.

“Sanırım şu sizin proje yeterince uzun sürdü, sizce de öyle değil mi?” diye soruyor ben daha tek kelime edemededen.

“Üzgünüm,” diyor Daneca, kâğıtların bir kısmını toparlayarak.

Pascoli merhametli bir biçimde gülümsüyor ve hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşıyor.

“Bu da neydi şimdi böyle?” diye soruyorum.

“Ona Sam ve benim yapmamız gereken bir projemiz olduğunu ve ortak odanın çok kalabalık ve gürültülü olduğunu söyledim. Kapıyı açık bırakıp gerçekten çalıştığımız sürece bir sorun olmadığını söyledi.”

“İneklere her şey serbest oğlum,” diyor Sam.

Daneca sırtıyor. “Değil mi ama?”

Ben de gülümsüyorum ama bildiğim tek bir şey varsa o da sonunda yakalanacağımızdır.

Çok yorgun olmama rağmen uyuyamıyorum. Daneca gider gitmez yine dosyaların başına çöktüm ve ayrıntıların üzerinden geçip hatırladığım bir şey var mı diye kontrol ettim. Yatağımda kıvranıp duruyor, yayları gıcırdatıyorum. Bedenimde garip ve rahatsız edici bir ateş var.

Sonunda telefonumu kapıp Lila'ya mesaj atıyorum.

Uyanık mısın? Yazıyorum.

Sonra ekrana ilk kez bakıp saatin sabaha karşı üç buçuk olduğunu fark ediyorum. Yastığımı yumruklayıp yüzümü içine gömüyorum.

Telefonum ötüyor. Dönüp kapıyorum.

Kötü rüyalar, diyor. Hep uyanığım ben.

Dışarı çık sessizce, yazıyorum ve kotumu çekiyorum.

Alt kattaki bir odada kalmanın en iyi yanı pencereyi açıp çalıların içine atlayabilmektir. Sam ahşap çerçevenin gıcirtısıyla biraz inliyor, battaniyelerini tekmeliyor ve sonra horlamaya koyuluyor.

Hangi yurttan kaldığından emin olmadığım için avlunun ortasında duruyorum.

Gece durgun ve hava ağır. Her şey bir hülyadan ibaretmiş gibi. Acaba kurbanın kucagımıza düşmesini beklemek için bir yabancıнын kapısının önünde beklerken de böyle mi oluyordu? Şimdiden tüm dünya ölmüş gibi geliyor bana.

Birkaç dakika sonra Gilbert Evi'nden bir ipin sarkıtıldığını görüyorum. Yaklaşınca Lila'nın bir şekilde pencerenin pervazına bir tırmanma kancası takmayı başardığını görüyorum. Bu da okula tırmanma kancası ve halatı sokup odasında sakladığı anlamına geliyor. Her yanıma büyük bir hayranlık kaplıyor.

Önce örümcek gibi aşağı sarkıp sonra da atlıyor, ayakları çıplak, üzerinde pijamaları var. Sırıttıyor ama yüzümü gördüğünde gülümsemesi soluyor.

“Sorun nedir?” diye soruyor Lila.

“Gelsene,” diyorum, yumuşak bir şekilde. “Yurtlardan uzaklaşmamız gerekiyor.”

Başıyla onaylıyor ve hiçbir şey söylemeden peşimden geliyor. Bu ikimizin de anladığı bir hile lisanı. Lanetlerin yanı sıra bunun da içinde doğmuş insanlarız biz.

Dışarı patikaya çıkıyorum. Yakınlarda sadece tenis kortları

ve bir sıra banliyö eviyle Wallingford'u birbirinden ayıran küçük bir koruluk var.

"Ee? Buradan memnun musun?" diye soruyorum.

"Okul okuldur işte," diyor, omuz silkerek. "Bizim yurttaki bir kız, arkadaşlarıyla birlikte alışverişlerine katılmamı istedi. Gitmedim. Kibirli diye adımlı çıkardı."

"Neden gitmedin ki?"

Lila bana kararlı gözlerle bakıyor. Yüzündeki umudun yanında korkuyu da görebiliyorum. "Hiç umurumda değil," diyor, sonunda. "Sen söyle, neden buradayız?" Pijamaları mavi ve yıldız desenli.

"Tamam. Sana yaptığımız şeylerle ilgili soru sormaya geldim, benim yaptığım şeylerle ilgili. Cinayetler... ya da adına ne demek istiyorsan artık." Yüzüne bakmıyorum, onun yerine arkamı dönmüş Wallingford'a bakıyorum. Birkaç taş bina... nasıl olup da beni eski hayatımın gölgelerinden koruyabileceklerini sandım, şu an hiç bilemiyorum.

"Beni ta buralara kadar bunu konuşmak için mi getirdin?" diyor, sert bir sesle.

"Romantik randevular için tercih ettiğim bir yer değil burası kesinlikle." Lila irkilince, devam ediyorum. "Bazı dosyalar gördüm. İsimler. Bana bunların onlar olup olmadığını söylemeni istiyorum."

"Peki," diyor. "Ama gerçeği öğrenmen bir işe yaramayacak."

"Antanas Kalvis?"

"Evet," diyor. "Onu dönüştürdün."

"Jimmy Greco?"

"Evet," diyor, yeniden usulca. "Onu da."

"Arthur Lee."

"Bilmiyorum. Eğer yaptıysan bile ben orada değildim. Ama diğer isimleri bildiğine göre herhalde üçüncü konusunda da

haklısındır.”

Ellerim yeniden titriyor.

“Cassel, ne fark eder ki? Tüm bunları önceden de biliyordun. Bunlar sadece isimler.”

Çimenlerin üzerine çöküyorum. Çiğ onları ıslatmış. Kendimi iyi hissetmiyorum ama kendimden nefret etmeye alıştım artık. Daha önce de bir canavardım. Ama ayrıntıları bilmediği için konu üzerinde düşünmesine gerek olmadığı gibi bir bahane sığan bir canavar. Sanırım hiçbir fark yok.

Lila yanıma oturup bir avuç otu yerden söküyor. Onları atmaya çalışıyor ama otların çoğu çıplak parmaklarına yapışıp kalıyor. İkimiz de eldiven giymiyoruz.

“Düşünmeden edemiyorum... neden... neden yaptım? Barron’ın hatıralarımı istediği gibi değiştirebildiğini biliyorum ama o insanları *nesnelere* çevirmemi sağlayacak ne hatırlıyor olabilirdim ki?”

“Bilmiyorum,” diyor Lila, monoton bir sesle.

Düşünmeden onun omzuna uzanıyorum, parmaklarımla kumaşın üzerinden okşuyorum. Artık hislerimi yüksek sesle nasıl söyleyeceğimi unutmuş durumdayım. Ağabeylerim onu bir kafeste tuttuğu için üzgünüm, onu kurtarmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, onu ilk başta bir kediye döndürdüğüm için üzgünüm. Şimdi bu hatıraları tekrar canlandırdığım için de üzgünüm.

“Yapma,” diyor.

Çıplak parmaklarım duruyor. “Haklısın, aklım başımda değil.”

“Babam onun için çalışmanı istiyor, değil mi?” diye soruyor, benden uzaklaşarak. Gözleri ay ışığında parlıyor.

Başımla onaylıyorum. “Philip’in cenazesinde bana iş teklif etti.”

Lila iç çekiyor. “Brennan ailesiyle arasında bir çatışma var. Cenaze törenlerinde bu aralar birçok işini çözüyor.” Duraklıyor. “Yapacak mısın?”

“Yani insanları öldürmeye devam edecek miyim diye mi soruyorsun? Sanırım bu işte iyiyim. Bir işte iyi olmak kötü bir şey değil ha?” Sesim acı ama gerektiği kadar değil. Erken saatlerde hissettiğim dehşet geçiyor, yerini bir çeşit teslim olma duygusuna bırakıyor.

“Belki de onları cansız nesnelere döndürdüğünde ölmüyorlardır,” diyor Lila. “Belki bir çeşit uyku durumdadırlar.”

Titriyorum. “Bu daha da kötü geliyor kulağa.”

Çimenlere sırtını koyup yatıyor ve gökyüzüne bakıyor. “Şehir dışında Barron kadar çok yıldızı görebilmeyi çok seviyorum.”

“Burası şehir dışı değil,” diyorum, ona dönerek. “İki şehre de çok yakınız ve...”

Bana gülümsüyor ve birden tehlikeli bir alana giriyoruz. Onun üzerindeyim ve gümüşsü saçlarının çimlere dağılışına bakıyorum, gergin iç çekişlerinde boynunun hareketlerini izliyorum, parmaklarının toprağı kavrarken kıvrılışını seyrediyorum.

Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama ne konuştuğumuzu anımsamıyorum. Dudakları açılıp çıplak elleri saçlarımın arasına girip beni kendine çekmeye başladığında kafamdaki tüm düşünceler uçup gidiyor.

Ağzım aç ve çaresiz bir şekilde onunkinin üzerine kapanırken yumuşak bir ses çıkarıyor. Bunu sadece bir canavar yapabilir ama ben zaten bir canavarım, bunu biliyorum.

Dudaklarından ayrılmadan ona doğru yuvarlanıyorum ve bedenini kendiminkine sertçe çekiyorum. Gözlerim kapanıyor, yaptığım şeyi görmek zorunda değilim ama ellerim onu kolay-

ca buluyor. Ağzımın içinde inliyor.

Parmakları, kaçacağımdan korkarmış gibi saçlarıma kenetlenmiş durumda.

“Lütfen,” diyorum ama sonra yine öpüşmeye başlıyoruz. Benimkinin altında kıvranan bedeninin dışında herhangi bir şey düşünmek şu an çok zor ama sözlerin geri kalanını asla dişlerimin arasından çıkartamıyorum.

Lütfen beni durdur.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum ve öpücüklerimi boynunun ortasındaki boşluğa yöneltiyorum, dişlerim incecik teninin üzerinde kayıyor, dilim terinin ve biraz da toprağın tadını alıyor.

“Cassel,” diye fısıldıyor. İsmimi daha önce yüzlerce, belki de binlerce kez söylemiştir ama asla böyle değil...

Aniden geri çekiliyorum, nefes nefeseyim. Asla böyle değil...

Benimle birlikte o da doğruluyor, en azından şu an ikimiz de oturur durumdayız. Bu daha iyi. O da nefes nefese, gözleri kapkara.

“Yapamam...” diye başlıyorum, “gerçek değil...”

Kelimelerin hiçbir manası yok. Toparlanmak için kafamı sallıyorum.

İsmi koyamadığım bir ifadeyle yüzüme bakıyor. Dudakları hafifçe aralık ve şişmiş durumda.

“Geri dönmemiz gerek,” diyorum, sonunda.

“Tamam.” Dediklerini zorlukla duyuyorum. Sesi nefesten ibaret.

Başım la onaylıyorum ve zorlukla da olsa ayağa kalkıyorum. Elimi uzatıyorum, onu ayağa kaldırmama izin veriyor. Bir an için eli benimkinin içinde, çıplak ve sıcacık.

Odanın penceresinde camda yansıyan aksimi görüyorum.

Dağınık siyah saçlar, alaycı. Artık parçası olmadığı bir dünyaya yukarıdan bakan aç bir hayalet gibiyim.

Rüyam beni hazırlıksız yakalıyor. Bir bahçenin kenarında duruyorum. Barron da yanımda. Neden bildiğimi bilmesem de önümüzdeki koca sütunlu beyaz evden çıkmak üzere olan birini beklediğimizin farkındayım.

“Birlikte bir bardak çay içelim mi?” diye soruyor Barron, yüzündeki sırıtmayla kâğıt bir çay bardağını uzatarak. İçindeki kehribar renkli sıvı kaynıyor, dumanla birlikte hava kabarcıkları da yükseliyor. İkimizi de yakacak.

“Ah,” diyorum. “Sence biz uyar mıyız?”

Altıncı Bölüm

Ertesi gün derslerde hiçbir şey yapamıyorum. Fizik sınavını batırıyorum ve Fransızcada yüklemeleri tamamen yanlış çekiyorum. Geleceğimde bulunan cinayet kariyerimde büyük olasılıkla Fransızcaya ihtiyacım olmayacak, tabii sinemalardaki dünyayı dolaşan ve bir yandan da mücevher çalan o şık ajanlardan biri olmazsam. Ama kurşunların gidiş açılarını hesaplayabilmek için fiziğe ihtiyacım olur.

Kafeteryaya gitmemek için öğle yemeği arasında Barron'ı arıyorum. Sam ve Daneca'ya tamamen yalan olmayan bir açıklamayı nasıl yapacağımı hiç bilemiyorum. Ayrıca Lila'dan da gerçeği nasıl saklayacağımı bilemiyorum.

"Hey," diyor. "Hâlâ salı günü pizzası planımız geçerli mi?" Sesi çok olağan. Normal. Neredeyse rahatlayabileceğime inanacağım.

"Sana bir şey sormam gerek. Yüz yüze. Neredesin?" Yanımdan geçen bir öğretmen bana manalı manalı bakıyor. Okul zamanı insanları telefonla aramamamız gerekiyor, derslerin arasında bile... Gerçi ben üst sınıfım, o yüzden beni çok zorlamıyor.

“Annemle birlikte eğleniyoruz. Nassu Otel’de kalıyoruz. bayağı gösterişli bir yer.”

“Orası Princeton’da değil mi?” diyorum. Tam şehir merkezinin ortasında, Daneca’nın evine birkaç dakika uzakta. Onun ve benim annemin aynı eczaneye gittiklerini düşününce içimden şiddetli bir ürperti geçiyor.

Barron gülüyor. “Evet. Yani? Annem ikinizin birlikte Atlantic City’nin altını üstüne getirdiğinizi söylüyor. Yani temiz bir sayfa açmamız gerekliydi.”

Barron’ın annemin sorunlarını büyütmekten başka bir şey yapamayacağını neden düşünüyorum bilemiyorum. Barron’ın bana bir tabloyla ilgili bir şeyler söylediğine dair bir anı zihnimi kemirip duruyor. Bunu önceden bilmeliydim.

“Bak, neyse önemli değil,” diyorum. “Benimle saat altıda başka bir yerde buluşur musun? Yemeği ve etüdün birkaç saatini ekebilirim.”

“Şimdi geliyoruz. Annem seni okuldan çıkarabiliyor, unuttun mu? Suşi de getiriyoruz.”

“Tamam, tabii,” diyorum.

Yirmi dakikalık Princeton’dan Wallingford’a giden yolu bir buçuk saatte alıyorlar. Buraya geldiklerinde “yardım isteme” modundayım, fizikte yaptığım tüm hatalar çok bariz ve salakça.

Müdürün odasına çağırılınca içim rahatlıyor.

Barron üzerinde asetat kumaştan bir takım ile dansa ban kosuna yaslanmış. Annem de yanında duruyor, saçları Hermes marka bir eşarbin ve kocaman siyah beyaz bir şapkanın içine doğru toplanmış, siyah eldivenler ve kısa siyah bir elbise giymiş. Bir formun üzerine eğilmiş, imzalıyor.

Sanırım yastaymış gibi görünmek için böyle giyinmiş.

“Anne,” diyorum.

“Ah, tatlım,” diyor. “Ağabeyini öldüren şeyin aynından sen-

de de olmadığını anlamak için doktor seni çağırıyor.” Bu karşılaşma bir skandalmış gibi bakan Bayan Logan’a dönüyor. “Böyle şeyler kalıtsal oluyor,” diye ekliyor.

“Göğsüme iki kurşun yiyeceğimden mi korkuyorsun?” diyorum. “Çünkü bunun kalıtsal olduğu konusunda haklı olabilirsin.”

Annem onaylamayan bir tavırla dudak büküyor.

Barron sırtıma sert bir şekilde vuruyor. “Haydi gel komik çocuk.”

Otoparka doğru yürüyoruz. Eldivenli ellerimi üniformamın cebine gömüyorum. Barron bana yetişiyor. Buruşuk beyaz gömleğinin üstten birkaç düğmesini açık bırakmış, boynundaki altın zincirleri görebiliyorum. Acaba lanetlere karşı muska takıyor mu?

“Gelip seni almamızı *istediğini* sanmıştım,” diyor annem, sigarasını yaldızlı bir çakmakla yakıp derin bir nefes almadan önce. “Sorun nedir?”

“Tek istediğim Barron’ın bana cesetlerin nerede olduğunu söylemesi,” diyorum, bahçede yürürken sesimi kısık tutmaya özen göstererek. Onları burada görmek gerçeküstü bir his yaratıyor bende. Biçilmiş çimleri ve kısık sesle konuşan insanları olan Wallingford’a hiç yakışmıyorlar. Her ikisi de fantastik birer varlık gibi görünüyor.

Rahatsız olduklarını bariz biçimde belli eden bir şekilde bakıyorlar.

“Değiştirdiğim insanlar. Neredeler? Onları neye dönüştürdüm?”

Greco, Kalvis ve diğerlerinin kaybolmasıyla ilgili Barron tam olarak ne hatırlıyor bilmiyorum. Barron’ın hafızasının ne kadarının geri tepmelerden dolayı silindiğine dair de hiçbir fikrim yok ama günlüğünde bu konuda bir kayıt varsa bir şey-

ler biliyor olabilir. Evet, Zacharov'u öldürmek için beni kullandığını ve Philip'le Philip'in arkadaşına karşı benim tarafımda olmadığına dair kısımları sildiğim için onları hatırlamıyor. Ama başka hiçbir yeri değiştirmedim.

"Bunu bilmek istemenin hiçbir nedeni olamaz," diyor Barron, usulca. Umut verici bir başlangıç.

"Tut ki bir nedenim var." Onları da durmaya veya bensiz devam etmeye zorlayarak duruyorum. Duruyorlar.

"Kavga etmeyin çocuklar," diyor annem, havada neredeyse asılı halde duran bir duman bulutu üfleyerek. "Cassel, yapma bebeğim, unut gitsin."

"Bir," diyorum. "Bana tek bir ceset gösterin."

"Peki," diyor Barron, kayıtsızca. "O nefret ettiğin iskemleyi anımsıyor musun?"

Ağzımı açıp sonra da bir balık gibi yeniden kapatıyorum. "Ne?" diyorum ama hangi iskemleden söz ettiğini biliyorum. Dedem evi temizlerken neredeyse çöpe atmak üzere olduğum iskemleydi o çünkü hep tüylerimi ürpertirdi. Televizyonda gördüğüm bir iskemlenin fazla bire bir replikasıydı.

Barron gülüp gözlüklerini yukarı kaldırıyor ki bana bakarken kaşlarını kaldırdığını görebileyim. "Evet."

Çantamda anahtarlarımı arıyorum. "Beni çıkardığın için teşekkürler, anne," diyorum, pudralı yanağından öperek.

"Birlikte yemek yiyeceğimizi sanıyordum," diyor. "Her ne yapmayı düşünüyorsan..."

"Gitmem gerek," diyorum. "Üzgünüm."

"Ben değilim," diyor annem, aşırı duygusal bir sesle ve kolunun üst kısmını yakalıyor. "Ya bizimle yemek yemeye gelersin ya da müdüriyetteki o hoş bayanı ararım ve randevunun iptal edildiğini ve seni okula geri bıraktığımı söylerim, nerede olduğunu öğrenmek isteyecektir ve bu konuda affedici olacağı-

nı hiç sanmam.”

“Beni tehdit etme,” diyorum, bu Barron’ın delirmişim gibi bana bakmasına neden oluyor. Anneme ne yapması gerektiğini söylemek hiçbir zaman iyi bir fikir olmamıştır.

Kolumdaki eli daha da sıkılaşıyor, beyaz kumaş gömleğimin üzerinden etime batan tırnaklarını hissedebiliyorum. Elime baktığımda bir şekilde bir aralık fark ettirmeden eldivenini çıkarmış olduğunu görüyorum. Parmaklarını biraz daha aşağı kaydırsa çıplak bileğime dokunabilir. Ya da yukarı gitse boynumu bulabilir. “Bir anne oğluyla yemek yemek için onu tehdit etmek zorunda kalmamalı.”

Bu noktada beni ikna ediyor.

Annem Toriyama’daki divanlı bölmede hemen minderlere geçip çantasını da yanına koyarak Barron’la bana iskemleleri bırakıyor. Eldivenleri yine elinde. Bu kadar kolay çıkarabilmek için eldivenin dikişleriyle nasıl oynadığını anlamak için incelediğimde bana sert bir bakış fırlatıyor. Ben de onun yerine üzerimizde sallanan çerçevelenmiş kimonoları ve soluk renkli bambuları incelemeye koyuluyorum.

Garson kız geliyor, simsiyah giyinmiş ve bize çay koyuyor. Kısa kâkülleri ve biçimli burnunda bir damla absent gibi parlayan hızmasıyla çok hoş bir kız. İsimliğinde Jin-Sook yazıyor.

Barron büyük suşi tabaklarından sipariş ediyor. “Kayıkta geliyor, değil mi?” diye soruyor, bazıları iki direkli olan ve şefin balıkları doğradığı yerin hemen üzerinde bulunan raftaki vernikli maket gemileri işaret ederek. “Çünkü bir keresinde basit bir tabakta gelmişti, menüde kayık diyor da emin olmak istedim.”

“Kayıkta geliyor,” diyor Jin-Sook.

Çayımdan bir yudum alıyorum. Yasemin çayı ve öylesine

sıcak ki neredeyse gırtlığımı yakıyorum.

“Evet,” diyor Barron. “Önümüzde yeni bir hedef var. Büyük hem de. Yardıma ihtiyacımız olabilir. Para senin de işine yarar. Ayrıca biz senin aileniz.”

“Aileler birbirinin arkasını kollar,” diyor annem. Bu repliği ondan sayısız kere duymuşumdur.

Evet, dememek çok zor, hem de tüm olanlardan sonra bile... ağabeyimin yanında çalışma teklifi almak için eskiden delirirdim. İşleyici olmamama rağmen en iyi dolandırıcılık ustalarının yanında işe yarayabileceğimi ispat etmek isterdim. Ve annem ve ağabeyim de en iyilerdendir.

Ama şimdi ben de bir işleyici, bir dolandırıcılık ustası ve belki de bir katil olduğumu biliyorum. Artık şu an kendime ispat etmek istediğim bir şey varsa o da farklı biri olabileceğimdir.

“Teşekkürler, ben almayayım,” diyorum.

Barron filozoflara yakışır bir edayla omuz silkiyor.

Annem çay fincanına uzanıyor ve işaretparmağında pırlantalarla çevrilmiş kocaman mavi bir topaz olan yüzüğü fark ediyorum, yüzük eldiveninin üzerinde ve yeni... Nereden geldiğini düşünmek ürpermeme neden oluyor. Sonra diğer elindeki yüzüğü de fark ediyorum. Taşı kırmızımsı; suya düşmüş bir damla kan gibi.

“Anne,” diyorum, tereddütle.

Yüz ifademdeki bir şeyler ellerine bakmasını sağlıyor.

“Ah,” diyor, aniden, memnun olduğu çok belli. “Harika bir adamla tanıştım! Gerçekten mükemmel biri.” Topazlı parmağını sallıyor. “Ayrıca çok da zevkli.”

“Sana bahsettiğim adam bu işte,” diyor Barron. Ben boş boş bakınca sesini alçaltıp kaşlarını çatarak, “Hedef,” diyor.

“Ah,” diyorum. “Peki ya diğer yüzük nereden çıktı?”

“Bu eski şey mi?” diyor annem, diğer elini kaldırarak. Soluk kırmızı elmas restoranın floresan ışıkları altında parlıyor. “Bu da hediye. Yıllardır takmamıştım.”

Evi temizlerken bulduğum resimleri anımsıyorum. Görmediğim biri için eski tip iç çamaşırları içinde poz veren annemin fotoğrafları... O kişi babam değildi. Acaba o fotoğrafı çeken adamla bu elmasın bir alakası var mıydı?

“Onu kim verdi?” diye soruyorum.

Annem masanın öbür yanından bana, kendisiyle çatışmam için meydan okur gibi bir bakış fırlatıyor. “Baban, tatlım. Hayatımda gördüğüm en ince zevkli adamdı.”

“Şey, bence herkesin içinde bu yüzüğü takmamalısın, o kadar.” Beni kandıramadığını anlaması için ona gülümsüyorum. Restoranda yalnızmışız gibi hissediyorum. “Birileri yüzüğünü *çalabilir.*”

Annem buna gülüyor. Barron ikimize de bilmediği bir dili konuşuyormuşuz gibi bakıyor. Bu kez de onun bilmediği bir şeyleri bilen ben oluyorum.

Yemek geliyor. Bol bol wasabiye soya sosuyla karıştırıp bir parça sashimi'yi içine bandırıyorum. Balık dilimde hoş, tuzlu bir tat bırakırken yeşil yaban turpu kökünün acısı burnuma doğru yükseliyor.

“Yemeğe geldiğine sevindim,” diyor Barron, bana doğru eğilerek. “Okulda biraz paniklemiş gibiydin.”

Beni aldıklarında yemek vaktinin çoktan geçmiş olduğunu belirtmiyorum. Etrafımızda erken kahvaltı eden bir kalabalık var.

“Hissettiklerin sadece yas sürecinin bir parçası,” diye devam ediyor, sesindeki samimiyet onu aynı zamanda ikna edici hale de getiriyor. “Philip’in başına gelenlere bir mana vermek çok zor, sen de onun yerine başka bir şeylere manalar yüklemeye çalışıyorsun, o kadar.”

“Belki öyledir,” diyorum.

Eldivenli eliyle saçlarımı okşuyor. “Tabii ki öyle, bak, göreceksin.”

Jin-Sook dar siyah bir dosya içinde faturamızı getiriyor. Annem hesabı biz düzine çalıntı kredi kartından biriyle ödüyor.

Onun için bir talihsizlik eseri olarak kart reddediliyor. Garson özür dileyerek kartı geri getiriyor.

“Makinenizde bir sorun olmalı,” diyor annem, sesini yükselterek.

“Önemli değil,” diyorum, cüzdanıma uzanarak. “Ben hallederim.”

Barron garsona dönüyor. “Harika servisiniz için teşekkürler.” Çıplak eli kızın bileğinde.

Bir an için kız kafası karışmış gibi görünüyor. Sonra kocaman bir gülümsemeyle Barron’a karşılık veriyor. “Teşekkürler! Yine gelin.”

Annem ve Barron beni orada öylece Jin-Sook’a bakar halde bırakıp kalkıyor ve kapıya yöneliyorlar. Hafızasının yeniden şekillendirildiğini ona nasıl söylesem diye düşünüyorum.

“Olan oldu,” diyor annem, restoranın ön tarafından. Bana bakışları bir uyarı niteliğinde.

Aileler birbirinin arkasını kollar.

Kızın anıları artık gitti. Barron’ın başını belaya sokabilirim ama yapılan şeyi geri çeviremem.

İskemlemi geri itip annem ve ağabeyimin peşinden gidiyorum. Sokağa çıktığımızda Barron’ın omzundan itiyorum. “Sen delirdin mi?”

“Haydi ama!” diyor, her şey bir şakaymış gibi sırıtarak. “Ancak salaklar hesap öder.”

“Başka insanlar hiç umurunda değil, o kadarını anladım ama kendi kafanın içini de mahvediyorsun,” diyorum. “Tüm

anılarını kullanıp bitireceksin. Senden geriye hiçbir şey kalmayacak.”

“Endişelenme,” diyor Barron. “Eğer önemli bir şeyi unutursam sen bana hatırlatırsın.”

Annem gözleri parlayarak bana bakıyor.

Evet, doğru. Olan olmuş.

Beni Wallingford’a geri götürüp kendi arabamın önüne bırakıyorlar. Dışarı çıkmak için davranıyorum ki, “Bekle,” diyor annem ve çantasından bir kalem çıkarıyor.

“Küçük güzel bir telefonum var, sana numarasını vermek istiyorum.”

Barron gözlerini deviriyor.

“Cep telefonundan nefret edersin sen,” diyorum.

Beni duymamış gibi kâğıda bir şeyler karalıyor. “İşte, al bebeğim,” diyor. “Ne zaman istersen ara beni. Ben de seni en yakın ankesörlü ya da sabit telefondan arayacağım.”

Gülümseyerek kâğıdı alıyorum. Hapiste geçen üç yıldan sonra ankesörlü telefonların bugünlerde ne kadar zor bulunduğundan haberi olduğunu sanmıyorum. “Teşekkürler, anne.”

Bana yaklaşıp yanağımdan öpüyor. Parfümünün kokusunu alıyorum, tatlı, ağır bir koku ve çekildikten sonra bir süre kaybolmuyor.

Kontağı çevirince arabamdan korkunç bir ses geliyor. Bir an için annem ve Barron’ın peşine düşecekmişim gibi bir hisse kapılıyorum. Sonunda ikinci vitese atıp marşa basıyorum. Bir şekilde motor gürleyerek hayata dönüyor. Wallingford’a geri dönmek istediğimde arabam daha ne kadar çalışır vaziyette kalacak ya da tekrar çalışacak mı bilemiyorum.

Büyüdüğüm o büyük ve eski eve geliyorum. Boyasız tahtalar ve ayarı kaçmış kepenkleri terk edilmiş bir bina görüntüsü veriyor. Dedem ve ben çöpün birçoğunu dışarı çıkardık ama içeride hâlâ Lysol kokusunun altından küfün kokusunu da alabiliyorum. Ortalık hâlâ derli toplu ama annemin burada bulunduğunu anlayabiliyorsunuz. Yemek masasının üzerinde birkaç tane alışveriş torbası ve mutfak lavabosunda da çürümekte olan çayla dolu bir fincan duruyor.

İyi ki dedem Carney'de yoksa canı çok sıkılırdı.

Doğrudan o iskemleye doğru yürüyorum. Bir gece kulübünde olsa gayet doğal karşılanabilecek hardal renkli bir kumaşla kaplı olmayan tek yeri ayakları ki şimdi tekrar bakıyorum da ayakları korkunçmuş. Boyalı toplara tutunmaya çalışan pençeler şeklinde olduklarını sanmıştım ve evet, ilk bakışta öyle gibiler ama şimdi iskemleyi daha yakından inceleyince o pençelerin aslında parmakları bükülmüş ve boğumlarının üzerinde duran insan elleri olduğunu görüyorum.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Ondan uzaklaşmaktan daha çok istediğim başka hiçbir şey olmamasına rağmen iskemlenin yanında yere oturuyorum. Elimi uzatıp odaklanıyorum. İçimdeki güç hâlâ bana kendimi garip hissettiriyor. Tüm bedenim ardından geleceğini bildiği geri tepmenin acı ve çaresizliğiyle gerilmiş durumda.

Avucum iskemleye dokunurken her şey akışkanlaşıyor. Laneti hissedebiliyorum, iplik iplik örülmüş... ve altındaki adamı da hissediyorum. Neredeyse fiziksel bir itmeyle büyüyü yırtıp atıyorum.

Kapadığımı bile fark etmediğim bir anda gözlerimi açıyorum.

Önümde bir adam duruyor, teni yaşam dolu, pespembe, gözleri açık. Üzerinde beyaz bir atlet ve iç çamaşırı var. Saf bir umuda kapılıyorum.

“Henry Janssen,” diyorum, sesim titreyerek. Tam da dosyasına iliştirilen resmi gibi görünüyor.

Sonra yere düşüyor, teni kül rengine dönüyor. Zacharov’u nasıl ölmüş gibi göstermeye çalıştığımızı anımsıyorum. Janssen’in düşüşünü görürken ne kadar hatalı olduğumuzu anlıyorum. Gözlerinizin önünde, sanki ampulün içinde biten bir ışık gibi...

“Hayır,” diye bağıryorum, ona doğru emekleyerek.

Sonra geri tepmeye maruz kalıyorum. Bedenimin her yerini kramplar kaplıyor, uzuvlarım örümcek gibi birbirine dolanıp sanki tavana ulaşmaya çalışıyor. Sonra sanki camdan yapılmışım gibi bedenimin her kasılışıyla acı nöbetleri geçirerek paramparça olana kadar kırılıyorum. Çığlık atmak istiyorum ama ağzım kum olup dökülüyor. Bedenimin içi dışına çıkıyor. Acı bedenimi sararken kafamı çevirip bir cesetle göz göze geliyorum.

Henry Janssen’in yanında baştan aşağı tere batmış olarak uyanıyorum.

Bedenimdeki her adale ağrıyor ve cesede baktığımda hissettiğim tek şey, ondan bir an önce kurtulma ihtiyacının her en büyüdüğü... beni buraya getiren aciliyeti kavrayacak durumda değilim artık. Artık bunun dışında başka nasıl bir sonuç olabilirdi sorusunun cevabından emin değilim. Dönüşüm lanetinin sınırları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Cansız bir nesneyi bir canlıya çevirebilir miyim, onu bile bilmiyorum.

Umurumda değil ya da denemekten yoruldum.

Sanki suçluluk hissedebilen yanım sonunda sınırını aştı ve artık hiçbir şey hissetmiyorum.

En pratik çözüm onu tekrar bir iskemleye çevirmek de olsa bir geri tepmeyi daha kaldıramam. Gömmeyi düşünüyorum

ama ihtiyacım olan çukurun derinliğine ulaşmak, şu an sahip olmadığım bir zaman alır.

Onu suya atabilirim ama arabamın marşının basacağından emin olmadığımı göre bu da sorunlu görünüyor. Sonunda bodrumdaki dondurucu aklıma geliyor.

Ölü bir insanı taşımak canlı birini taşımaktan daha zor. Daha ağır olduklarından değil, size yardımcı olmadıkları için. Kollarınızda rahat edebilmek için doğru vaziyeti almaz ya da boynunuza sarılmazlar. Öylece yatarlar. Aslında iyi yanı da artık onların canını yakmak sizi endişelendirmiyordur.

Janssen'i omuzlarından tutarak merdivenlerden aşağı indiriyorum. Her adımda cesedinden iç burkan bir ses geliyor.

Buzlukta Garcia marka çilekli dondurmadan başka hiçbir şey yok. Çıkarıp babamın eski tezgâhının üzerine koyuyorum. Sonra bir elimi cesedin kaygan ensesine koyuyorum ve diğer kolumu da bacağının altından geçiriyorum. Kaldırıp yarı yuvarlar yarı atarcasına onu buzluğa bırakıyorum. Fena değil, sığıyor ama kapağı kapatmak için kollarını ve bacaklarını bükmek zorunda kalıyorum. Oldukça kötü bir tecrübe.

Kendi kendime *birkaç gün içinde geri dönüp onu değiştireceğim*, diye söz veriyorum.

Henry Janssen'la dolmuş olan buzdolabına bakıyorum ve cenaze evinde açıkta yatırılmış olan Philip'in cesedini anımsıyorum. Birisi, bir kadın Philip'in apartmanına giderken kamerasına yakalanmıştı. Dosyadaki diğer insanların hepsini ben öldürdüğüme göre FBI tamamen yanlış bir iz üzerinde. Katiller arasında bağlantı bulmaya çalışıyorlar. Ama Philip'i öldüren her kimse tüm bunlarla hiç ilgisi yoktu ve büyük ihtimalle de hiçbir şey bilmiyordu.

Belki de kendim dışında birtakım şüpheliler üzerinde durmaya başlamam gerek.

Arabam sorun çıkarmadan çalışıyor; uzun zamandır başıma gelen tek iyi şey. Garcia dondurması yiyip kırmızı eldivenleri ve suçluluk hissimi düşünerek Wallingford'a geri dönüyorum.

Yedinci Bölüm

Kafeteryadan uzun süre uzak kalmam pek mümkün değil.

Akşam yemeğine giderken Daneca ve Sam'i görüyorum; Jill Pearson-White ve Sam'in satranç kulübünden birkaç arkadaşıyla birlikte oturuyorlar. Onlara doğru yürümeye başlıyorum ki Lila'yı görüyorum, başı Daneca'ninkine doğru eğilmiş. Lila'nın dinleyebileceği tek konuşma herhalde Daneca'nın işleyici hakları ya da HEX toplantılarıyla ilgili söylevlerinden biri olabilir.

Başka bir masaya doğru aniden dönüş yapıyorum ve Audrey'in alev gibi saçlarını fark ediyorum.

"Selam," diyorum, otururken.

Greg Hamsford da orada, yanında da Rahul Pathak ve Jeremy Fletcher-Fiske var. Hepsi beni gördüklerine şaşırmış gibi bakıyorlar. Greg'in eli çatalına, çabucak akıllıca bir şeyler söylememi ister gibi sıkı sıkı yapıyor. Şu an Audrey'le çıkıyor olabilir ama bir zamanlar o kızla ben çıkıyordum ve görünüşe Greg hâlâ aramızda bir şeyler olabileceğinden endişeleniyor. Belki de bir keresinde bir partiye onunla gidip benimle öpüştüğü içindir.

Bir insan topluluğuna istediğin şeyi yaptırmak üzere etki

etmenin bir püf noktası vardır. Onların ve sizin istekleriniz paralelse bu çok daha kolaydır. Hedeflerin ilgisini kolay paraya çekme stratejisi sadece açgözlü kişilerde işe yarar.

Şu an umarım Greg'in dikkatini sadece kolay bir intikama yoğunlaştırırken diğerlerinin de dikkatini dağıtabilirim. Bunu yaparken beni yeterince büyük bir tehdit olarak algıladığına güveniyorum, böylece beni aptal gibi göstermek ona çekici gelecek. Bir diğer umudum da yüzüme yumruğu geçirecek kadar büyük bir tehdit de algılamaması.

"Defol buradan," diyor Greg.

"Sadece sizinle bir son sınıf şakası üzerine konuşmak için gelmiştim," diye rahatça atıyorum.

Rahul kaşlarını çatıyor. "Okul daha yeni başladı."

Başım la onaylıyorum. "Bakın, geçen seneki son sınıflar son dakikaya sıkıştırdıkları için şakaları pek de iyi olmadı. Bizimkinin çok konuşulmasını istiyorum."

"Tabii bunun üzerine iddiaları kabul edeceksin, değil mi?" diyor Jeremy. "Sadece içeriden bir tahmin almak istiyorsun."

"Northcutt'ın yatak odasına bir at sokmak istiyorum, hem de kışında devasa bir ipli külotla. Şimdi lütfen bana söyleyin bunu size anlatmakla kaç para kazanacağım acaba?"

Rahul ve Jeremy gülüyor, Jeremy ağzındaki salatanın bir kısmını tabağına tükürüyor. Şimdi Greg beni öylece masadan atamaz. Rahul ve Jeremy'yle aram iyiirken bunu yapmaya cesaret edemez.

"Yüzünü hayal edebiliyor musunuz?" diyor Rahul, neşeyle.

"Neyse işte," diyor Greg. "Biz bundan daha iyi bir şey düşünebiliriz."

"Mesela?" diyor Audrey. Ona meydan okur gibi söylemiyor bunu. Hemen mükemmel bir fikir bulunacakmış da Audrey de sabırsızlıkla bunu bekliyormuş gibi konuşuyor. Sesi nazik.

Yeni erkek arkadaşının eski erkek arkadaşını aptal durumuna düşürmesinin de onu çok rahatsız etmeyeceğinden eminim.

Bu noktada akşam yemeği için oturacak bir yer bulduğuma eminim. Yemeğimi alıp yiyorum ve onların şaka fikirleri paylaşımlarını dinliyorum. Bu konu üzerinde konuştuğça erkenden bir şaka bulup sene boyunca onu tasarlama işine iyice odaklanıp sonunda da mükemmel bir şekilde icra edebilme fikrine iyice ısınıyorum. Greg'in birkaç iğneli söz etmesine de izin veriyorum.

"Hey, şu yeni çocuğa baksanıza. Bir suç patronunun kızı filan değil miydi bu?" diyor Jeremy.

Kafamı çevirince ayakta duran Lila'yı görüyorum. Alt sınıflardan tanımadığım bir kız onunla konuşup nazik el hareketleriyle bir şeyler anlatıyor. Yemek salonunun gürültüsünden ne dediklerini duyamıyorum ama alt sınıf kızın yüz ifadesinde zalim bir keyif var.

"Kız kavgası," diyor Rahul, sırtarak.

Lila kıza doğru bir adım atıyor ama ona yumruk atmak ya da saçını çekmek için değil. Siyah eldiveninin tekini çıkarıyor.

Çıplak elinin teni bir şimşek gibi gözüme çarparken yanımdaki Greg'in nefesini tuttuğunu duyuyorum.

"Kız delirmiş," diyor Jeremy. "Bu *delilik*. Bu kız..."

İnsanlar ayağa kalkıyor, konuşmalar duruyor. Bu sessizlikte Lila'nın sesini açık bir şekilde ayırt edebiliyorum.

"Benimle uğraşmak istediğine emin misin?" diyor. O an tam da babasının kızı oluyor.

Alt sınıflardan olan kız öğretmenlerin masasına doğru koşarak kaçıyor ve Lila da oturup eldiveninin tekrar giyiyor. Daneca'nın ağzı bir karış açık vaziyette ona baktığını görüyorum. Birkaç dakika sonra dekan Wharton geliyor ve Lila'yı binadan dışarı çıkarıyor.

Bir süre önümdeki Salisbury bifteğiyle oynadıktan sonra ayağa kalkıyorum.

“Greg,” diyor Audrey, benimle birlikte ayağa kalkarak. “Bir dakika Cassel’le yalnız kalabilir miyim?”

“Bana ne?” diyor Greg, omuz silkerek ama bana fırlattığı bakış hiç de olağan değil. Greg Harmsford gibi bir adamın birilerini sevebileceğini düşünmek çok garip ama Audrey’e bakışı oldukça sahiplenici.

“Senin neyin var?” diye soruyor Audrey, yurt binalarına doğru yürürken. Güneş yeni batmakta ve gökyüzü loş. Yapraklar sırtlarını dönmüş yağmuru bekliyorlar. “Son sınıf şakası senin umurunda bile değil. Bunu biliyorum çünkü asla ve asla içinden gelen şeyi söylemezsin sen.”

Altı ay önce neredeyse yeniden bir araya geliyorduk. Ben de sanıyordum ki onunla birlikte olmak, bir çeşit simya ve büyü gücü gibi beni normal sorunları olan normal bir çocuk haline getirecek. Bana baktığında gözlerinde farklı bir halimi görüyorum. Olmayı çok istediğim birinin yansıması bu.

Ona doğru eğiliyorum. Bir elini göğsüme koyuyor ve beni sertçe geri itiyor.

“Ne yapıyorsun,” diyor.

“Bilemiyorum. Düşündüm ki...” Onu öpmem gerektiğini düşündüm.

“Cassel,” diyor, sıkılmış gibi. “Hep böylesin. Ya çok sıcak ya da çok soğuk. Ne istediğini bildiğin oluyor mu hiç?”

Ayaklarımın altındaki beton yola ve hemen sonra açan güneşte kavrulmak için yağmurda topraktan çıkmış solucanların kurumuş bedenlerine bakıyorum.

“Konuşmak isteyen sendin,” diyorum, savunmaya geçerek.

“Geçen seneyi hiç mi anımsamıyorsun? Geri dönüp de okuldan uzaklaştırıldığın dönemde birbirimize söyledikleri-

mizin hiçbirinin önemi yokmuş gibi davrandığında sen, benim ağlamaktan gözlerim şişti.”

Başımla onaylıyorum ama ona bakamıyorum çünkü haklı. Annem Lila'yı işledikten sonra okuldan atılmadıysam bunun tek sebebi Sam ödevlerimin yarısını yaptığı içindir. Her şey çok boş ve gerçek dışıydı. Hiçbir mazeret bile belirtmeden Audrey'i başımdan atmıştım.

“Neden? Ve şimdi neden benimle bunlar hiç *olmamış* gibi konuşuyorsun?” Sesinde komik bir şeyler vardı. Yüzüne bak-sam boynunun kızardığını göreceğimi biliyorum, üzüldüğün-de hep öyle olur.

“Üzgünüm,” diyorum. “Haklısın. İlişkiler konusunda hiç iyi değilim.”

“Hayır, değilsin!” diyor Audrey, sonunda onaylayabileceği bir şeyler söylediğim için rahatlamış gibi görünerek “Değilsin ve ben seninle ne yapacağımı bilemiyorum.”

Düşünüyorum ve bunun arkadaş olabileceğimize dair bir öneri olduğu yönündeki çeşitli fikirleri kafamdan atıyorum. Sonunda yüzüne bakıyorum.

“Üzgünüm,” diyorum.

“Lila senin kuzenin filan da değil, değil mi?” diye soruyor Audrey.

“Hayır,” diyorum. “Sana öyle söyledim çünkü...”

Elini kaldırıyor ve ben de minnettar olarak susuyorum. “Bunu bana sen söylemedin, o söyledi.”

Bu söz karşısında sadece öylece bakakaldım. Gerçekten de bu yalanlar zincirini başlatan kimdi hiç hatırlamıyorum. Sadece Lila'nın bir duş alabilmesi için yapmıştık bunları. Şimdiyse son derece duyarsız bir davranış gibi görünüyor.

“Ona bakışını gördüm,” diyor Audrey. “Seni tanıyorum, Cassel. Bu da beni tekrar şu soruya getiriyor... *ne yapıyorsun?*”

“İşleri berbat ediyorum,” diyorum.

“İyi cevap.” Biraz gülümsüyor, neredeyse kendini tutamamış gibi ve eğilip yanağını okşuyor. “Etme artık.”

Sonra gidiyor. Yurduma dönmek üzere hareketleniyorum ama avlunun öteki tarafında duran Lila’yla göz göze geliyoruz. Beni neden orada öylece durduğuyla ilgili merakta bırakarak Gilbert Hall yurt binasına giriyor. Beni o kadar beladan nasıl sağ salim çıktığına dair merakta bırakıp gidiyor.

İçeri girdiğimde Sam dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyor. Kafasını bir kez kaldırıp sonra yaptığı iş her neyse ona geri dönüyor, buna memnun oluyorum. Önce Olasılık ve İstatistik ödevimi yapıyorum ve sonra da fizik dönem ödevim için bir öneri hazırlamaya koyuluyorum. Sonra yatağıma geçip *Mada-me Bovary* okumaya başlıyorum.

Sam bilgisayarını kapattıktan sonra fazla ilerleyemiyorum. “Her şey yolunda mı? Daneca müdürün odasına çağırıldığını söyledi.”

“Aile meseleleri,” diyorum. “Annem.”

Sam bilgece başını sallıyor. “Dosyalardan bir şeyler çıkarabildin mi?”

Kafamı sallıyorum. “Sanırım kanun adamı kariyerim burada bitiyor.”

Sam gülüyor ve doğum gününde alınan PlayStation’ının küçük TV’sine bağlamaya başlıyor. “O işi bitirince, kötülerini vurmak ister misin?”

“Kötü adamlar,” diyorum. “Evet, kesinlikle.”

İmleci pikselden adamlara denk getirip düşüşlerini izlemek aslında beni rahatsız etmeliydi. Bana Janssen’i ya da Philip’i anımsatmalı ve elim filan titremeliydi. Ama onun yerine yüksek bir puan yapıyorum. Sonuçta bu sadece bir oyun.

Akşam yemeğinden sonra yurt odalarımızda çalışmamız gerekiyor. Bu gecenin ödevimizi yapmamız gereken kısmı. Gerçekten bize ayrılan iki saat içinde bitirebilirsek o zaman yarım saatimizi ortak odada geçirebiliyoruz. Ama bu aynı zamanda yurt müdürü tarafından çalışıyor muyuz diye kontrol edilmemizin ardından bir sonraki kontrole üç saat kaldığı anlamına geliyor.

“Sanırım ben dışarı çıkıyorum,” diyorum, Sam’e.

Bana bakarak kaşlarını çatıyor. “Nereye?”

“Görmem gereken bir yer var.” Pencereyi itip açıyorum. “Araştırma için.”

“Tamam,” diyor Sam. “Ben de geliyorum. Haydi gidelim.”

“Gizlice çıkıyoruz, farkındasın değil mi? Yakalanabiliriz.” Ellerimi kaldırıyorum. “Bu senin son senen. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Beladan yaka sıyırmak konusunda uzmanımız sensin. Yakalanmamamızı sağlamak senin görevin değil mi?”

“Hiç baskı yok. Teşekkürler,” diyorum. Dizüstü bilgisayarımda iTunes açıp müzik çalmaya başlıyorum. Sonra sesi birkaç tık daha açıyorum.

“Bu nedir?” diye soruyor.

“Bunu geçen yıl kaydetmiştim. Etüt odasında. Yani etraf çok da sessiz olmayacak. Çıkan tek ses fare tıklamaları ve bizim yaptığımız şakalar. Ben de bir gün işe yarayacağını düşünmüştüm.”

“Bu çok ürkütücü bir şey, dostum,” diyor.

İki elimle kafamı işaret ediyorum. “Uzmanım ben, unuttun mu?”

Sonra pencereden dışarı çıkıp arkamızdan da kapatıyoruz. Geçen geceyi ve Lila’yı anımsıyorum, çimenlere sırtını verip yatışını. Ayakaltında ezilmiş çimlerin kokusu bir parfüm kadar sert.

“Dikkat çekmeden yürü,” diyorum.

Arabama gidiyoruz, çalışmadan iki kez tekleyince, Sam ailesine okuldan atılmasının mazeretini anlatmaya çalışan bir çocuk gibi gözlerini kocaman açıyor. Birkaç dakika sonra, farlarımız açık olarak parktan çıkıyoruz. Anayola çıktığımızda far düğmesine basıyorum. Dosyadaki adrese doğru yöneliyorum, Janssen’in en son görüldüğü yer... On beş dakika sonra Cyprus View apartmanının yanına park ediyoruz. Dışarı çıkıyorum.

Lobisinde şık bir kapıcısı ve terasında da spor salonu olan modern binalardan biri olmalı. Düzgün kesilmiş çimleri olan ön bahçenin tepesinde parlak ışıklı ampulleri, beton patikanın çevresinde küre biçiminde kesilmiş çalıları ve sokağın karşısında da otoparkı var. Bir sokak ileride de süpermarket var, onun da bir sokak ötesinde benzin istasyonu ama doğru açıdan bakıldığında çok güzel görünüyor. Pahalı da bir yer. Fıskiye sistemi ver ama görünürde kamera yok ve emin olmak için ışıklarından birinin çevresinde iki kez yürüyorum.

“Şu an neye bakıyoruz?” diye soruyor Sam, arabanın yan tarafına yaslanarak. Üniformasının ceket ve gevşek kravatlı haliyle neredeyse bir gangster gibi görünüyor. Tabii ceketindeki Wallingford logosunu fark etmediğiniz sürece.

“Janssen’in metresinin evi. Acaba bana... ne bileyim tanıdık gelecek mi diye görmek istedim.”

Sam kaşlarını çatıyor. “Neden tanıdık gelsin ki? Janssen’i tanıımıyorsun bile. Tanıımıyorsun değil mi?”

Dikkatsizlik ediyorum. Başımı sallıyorum. “Bilemiyorum. Sadece görmek istedim. İpuçlarına bakmak istedim.”

“Tamam,” diyor Sam, şüpheli bir sesle, kol saatine bakarak. “Eğer bu bir araştırmaysa şimdi bir şeyler atıştırmayı öneriyorum.”

“Evet,” diyorum, dikkatim dağılmış bir halde. “Bana bir saniye ver.”

Bahçeye girip bakımlı çimlerin yanından yürüyorum. Bunların hiçbirisini hatırlamıyorum. Bu çimlerin üzerinde durup Janssen'i beklemiş olmalıydım ama hiçbir şeyi hatırlamıyorum.

Apartman binasına doğru spor giysileriyle koşan bir kadın var. Herkeste olan o büyük siyah kanişlerden ikisinin bağlı olduğu bir tasma tutuyor. Ona bakarken bir hatıra canlanıyor aniden ama o kadar soluk ki zorlukla toparlayabiliyorum. Bana doğru bakıyor sonra aniden dönüp tasmaları çekiştiriyor. Sokağa girip kaybolmadan önce yüzüne iyice bakma fırsatını buluyorum.

Bir aktris filan olmalı çünkü hatırladığım görüntü, içinde onun olduğu bir filme ait. Onun bu koşan kadınla aynı olduğuna eminim ama o sırada kısa siyah bir elbise giyiyordu, saçlarını tepede toplamıştı ve ucunda memelerinin arasındaki geniş vadide sallanan tek bir muskanın olduğu bir kolye vardı boynunda. Yüzünde bir çürük vardı ve ağlıyordu. Ağabeyimin deri ceketini giymiş, yüzü olmayan bir oyuncu onu omuzlarından tuttu. Sonra bir adam, çimenlerin üzerinde yüzüstü yatıyordu.

Başka hiçbir şey hatırlayamıyorum. Öyküye dair hiçbir şey yok. Hatta filmi sinemada mı yoksa gece geç vakitte televizyonda mı gördüğümü bile hatırlamıyorum. Bu hatıralar da hiçbir ışık yakmıyor.

Eğer kadın bir aktrisse neden beni görünce kaçmaya başlasın?

Ve nasıl oluyor da aktörlerden biri benim ağabeyimin deri ceketini giyiyor?

Bulmamın tek bir yolu var. Peşinden koşuyorum, Wallingford kumaş ayakkabılarım kaldırımda böcekler gibi takırdıyor.

Kadın karşı sokağa geçiyor ve ben de peşindeyim. Bir far ışığı beni buluyor ve Toyota'nın ön tamponu beni teğet geçiyor. Kaportasına yumruk atıp koşmaya devam ediyorum.

Kadın neredeyse oradaki küçük parka vardı. Gidip gelen sokak ışıklarının altında yürüyen birkaç kişi var ama kadın onlara seslenmediği gibi onlar da bu işe bulaşmak istemiyorlar.

Ayaklarım toprağa vura vura tabana kuvvet koşuyorum. Kadının pembe kadife üstlüğünün kapüşonuna elimi uzattığımda köpeklerden biri havlıyor.

Kadın sendeliyor ve köpekler çıldırıyor. Bu büyük kanişlerin bu kadar korumacı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama köpekler kollarımı koparmak ister gibiler.

“Bekle,” diyorum. “Lütfen. Sana zarar verecek değilim.”

Bana dönüyor, havlayan köpekleri tam aramızda. Teslim olurcasına ellerimi kaldırıyorum. Park çok sessiz ve loş ama yeniden koşmaya başlarsa arka taraftaki binalara varabilir, daha güçlü ışıklar altında büyük ihtimalle oradakiler onun peşinden koşmamı hoş karşılamazlar.

“Derdin ne senin?” diyor, yüzüme bakarak. “Seninle bir işimiz kalmadı. Philip’e hiçbirinizi bir daha görmek istemediğimi söylemiştim.”

Bunun bir film olmadığına dair o dehşetengiz farkındalık beni aniden vuruyor. *Tabii ya*. Barron hafızamı işleyerek sadece küçük bir ayrıntıyı değiştirmiş. Tüm bunlar film değil, gerçek hayat. Bir anıyı tamamen silmekten daha kolay olmalı onun için. Geç saatte gösterilen tüm polisyeleri unuttuğum gibi bunu da unutacaktım.

“Paranızı verdim,” diyor ve yüzünü ezberlemeye odaklanıyorum, tüm diğer düşünceleri bir kenara iterek. Atkuyruğu yapılmış koyu renk saçları ve şekerli sakız pembeliğindeki suni şekilde şişirilmiş dudakları... gözleri köşelerinden yukarı kaldırılmış, kaşları da yüzüne hafif bir hayret ifadesini yerleştirircesine kalkık durumda. Bu ve kırıksıklıklarla dolu boynu arasındaki her şeyi yaptırdığını tahmin ediyorum. Kadın güzel

ve gerçek dışı, Barron'ın onu kafamda neden bir film yıldızına çevirdiğini anlayabiliyorum. "Benden başka hiçbir şey alamayacaksın. Beni tehdit edemezsin."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Beni kandırdı, biliyorsun. Benimle evleneceğini söyledi. Sonra da onun *zaten* evli olduğunu öğrendiğimde birden beni hırpalamaya başladı. Sana neden anlatıyorum ki bunları? Herhalde senin de itip kaktığın bir kız arkadaşın vardır. Defol gözümün önünden pislik herif."

Ona baktığımda hâlâ ilk görüşte karıştırdığım aktrisi görüyorum. Acaba o bana baktığında ne görüyor? Yanağının kıvrımından bir damla ter akıyor. Nefesleri kesik kesik ve hızlı. Korkuyor.

O bir suikastçı görüyor.

"İşi isteyen sendin," diyorum, söylediklerindeki şifreyi çözererek. "Janssen'i öldürmek için Anton'a parayı sen verdin."

"Sen ne yapıyorsun? Üzerinde alıcı filan mı var?" diye soruyor, sesini yükseltip göğsüme bakarak. "Ben kimseyi öldürmedim. Kimseyi de kimseye öldürtmedim." Apartmanına bakıyor, kaçmayı düşünüyor.

"Tamam," diyorum, tekrar ellerimi kaldırarak. "Tamam. Bu aptalcaydı."

"Evet," diyor. "Tamam mı, bitti mi?"

Başımla onaylıyorum ve aniden aklıma başka bir soru geliyor. "Salı akşamı neredeydin?"

"Evimde köpeklerimle birlikteydim," diyor. "Başım ağrıyordu. Neden?"

"Ağabeyim vuruldu."

Kaşlarını çatıyor. "Ben sence katile mi benziyorum?"

Eski sevgilisini öldürtmek için tetikçiler tuttuğunu belirtmiyorum. Sessizliğim ona puan kazandığını hissettirmiş ol-

malı çünkü zafer kazanmış gibi bakıp köpeklerini de çekerek uzaklaşıp gidiyor.

Adımlarımı saya saya arabama geri dönüyorum. Ayak başparmağımın su topladığını hissediyorum. Bu ayakkabılar kovalama sahneleri için yapılmamış.

Benz'in kapısı açılıyor. "Cassel?" diyor Sam, sürücü koltuğundan. "Kadın sana faydalı bir şey söyledi mi?"

"Evet," diyorum. "Ağzımı burnumu kıracağını söyledi."

"Arabayla kaçış manevrasını yapmak üzereydim." Sam sırtıyor. "Haydutların asla kravat takmadıklarını bilmiyor mu o kadın?"

Ceketimin yakasını kaldırıyorum. "Ben daha üst sınıftan bir haydudum. Arzu edersen beyefendi bir hırsız da diyebilirsin."

Arabayı Sam'in kullanmasına izin veriyorum. Wallingford'a dönüyoruz ve yoldan kahve ve patates kızartması alıyoruz. Yurt penceresinden içeri atladığımızda kaçışımızın elbiselerimize sinen kokusunu duyuyoruz ve gizlemek için yarım kutu oda spreyi harcıyoruz.

"Odanızda sigara içmekten artık vazgeçin," diyor yurt müdürü, ışıklar kapanırken. "İçeride ne yaptığınızı anlamayacağımı da sanmayın sakın."

Öyle bir kahkahaya kapılıyoruz ki bir an hiç duramayacağız sanıyorum.

Ertesi sabah Gelişmekte Olan Dünya Etiği dersine yürürken Kevin Ford üzerime geliyor. Elime bir zarf tutuşturuyor.

"Greg Hamsford'un Lila Zacharov'u becerme olasılığı sence nedir?" diye soruyor, nefes nefese.

"Ne?" diyorum.

"Bu konuda bahsi ilk açan ben miyim? Dostum!"

"Kevin, sen neden bahsediyorsun?" Onu omuzlarından

tutup sarsmamak için kendimi Zorlukla tutmayı başarıyorum ama sesimin aynı derecede kontrollü olduğunu hiç sanmıyorum. “Tam olarak neden bahsettiğini bilmeden bahisleri hesaplayamam ki.”

“Geçen gece birlikte oturma odasına gidip işi pişirdiklerini duydum. Greg etrafta dolanıp bununla övünüyordu. Oda arkadaşı Kyle da yurt müdürünün dikkatini başka tarafa çekmek zorunda kalmış.”

“Tamam,” diyorum başımla onaylayarak. Ağzım kurumuş durumda. “Parayı alacağım ama para koyan başka kimse olmazsa sana geri veririm.” Böyle durumlarda söylediğim standart cümlemi düşünmeden tekrar ediyorum.

O da başıyla onaylıyor ve hızla uzaklaşıyor. Sendeleyerek sınıfa gidiyorum.

Greg Hamsford her zamanki gibi pencerenin yanındaki sırasında oturuyor. Ben diğer taraftan bir yere geçiyorum, başının arkasına bakarak eldivenli ellerimi yumruk yapıyorum.

Bay Lewis ticari anlaşmalardan bahsedip dururken ucu iyi açılmış bir kurşunkalemi Greg’in kulağına sokmak nasıl olur diye düşünüyorum. Yeni kızlar hakkında her zaman böyle dedikoduların ortaya atıldığını kendi kendime hatırlatıyorum. Çoğunlukla sadece iyimser temennilerden ibaret olurlar.

Sınıf dağılır dağılmaz Greg’in yanından geçerek kapıya yöneliyorum. Kaşlarını kaldırıp bana meydan okurcasına pis pis sırtıyor.

Tamam, işte bu garip.

“Hey, Cassel,” diyor, sırtışı genişliyor.

Yanağımın içini ısırarak koridora doğru yürümeye devam ediyorum. Kanımın bakırımsı tadı ağzımı dolduruyor. Yürümeye devam ediyorum.

Olasılık ve İstatistik dersine doğru ilerlerken Daneca’yı gö-

rüyorum, eli kolu kitaplarla dolu.

“Lila’yı gördün mü?” diye soruyorum, sesim zorlukla çıkıyor.

“Dünden beri görmedim,” diyor, omuz silkerek.

Eldivenli elimi omzuna koyuyorum. “Önünle ortak aldığınız dersiniz var mı?”

Daneca durup garip garip yüzüme bakıyor. “Alttan bir sürü ders alıyor.”

Tabii ki. Üç yıl kedi olarak dolaşınca insan okulda biraz geride kalıyor haliyle. Ama bunu fark edemeyecek kadar kendimle meşguldüm ben.

İstatistikler üzerine üç zarf daha sıkıştırılıyor elime. İki tanesi Lila ve Greg üzerine girilen bahisler. İkisini de yüzümde öyle bir bakışla geri veriyorum ki kimse açıklama istemeye cesaret edemiyor.

Lila yemekte de yok. Sonunda onun yurduna girip yakalanırsam ne açıklama yapacağımı düşünerek merdivenlerden çıkıyorum. Kendi yurdunda olduğu gibi her odada bir pencere olduğunu varsayarak kapı numaralarını sayıyorum.

Sonra bir kapıyı vuruyorum. Ses yok.

Kilitler çok basit. O kadar uzun süredir kendi odamın kapısını bu şekilde açıyorum ki çoğunlukla anahtar taşımıyorum bile. İğneyle azıcık kurcaladıktan sonra içerideyim.

Odası tek kişilik, bu da babasının sağlam bir bağış yaptığı anlamına geliyor. Yatağı pencereye dayanmış durumda ve yerlerde sürünen çarşaflardan oluşan yeşil bir yığın var. Yanında getirdiğini sandığım aşırı doldurulmuş bir kitap dolabı da duvara yaslanmış vaziyette duruyor. Kesinlikle yasak olan bir elektrikli su ısıtıcı, pahalı gibi görünen bir ses sisteminin ortasında duran minicik yeşil bir iPod ve onu bir kulaklığa bağlayan kablolar, hepsi de alçak bir sandığın üzerinde yığılmış vaziyette duruyor. Ayrıca genellikle oda arkadaşının çalışma

masasının durduğu duvara yaslanmış bir de lüks ayna almış. Tüm duvarlar sinema yıldızlarının siyah beyaz posterleriyle kaplı: Bette Davis, Greta Garbo, Kathrine Hepburn, Marlene Dietrich ve Ingrid Bergman. Ve yanlarına da Lila'nın seçtiği alıntılar yapıştırılmış.

Grabo'nun vazelinli lens efektiyle çekilmiş resmine yaklaşıyorum. Yanındaki kâğıtta, "Sıkılmaktan başka hiçbir şeyden korkmuyorum," yazılı.

Gülümsüyorum.

Kapıyı tekrar kilitliyorum ve merdivenlere doğru yöneliyorum ki arka fondaki biraz önce farkına bile varmadığım tıslama sesini duyuyorum, yurt banyosunda akan suyun sesi.

Sese doğru yürüyorum.

Banyo pembe renkli ve kızların tropikal ve şekerli şampuanlarının kokusuyla dolu. Kapıyı itip açtığımda orada bulunuşumu hiçbir bahaneyle açıklayamayacağımı fark ediyorum.

"Lila?" diye sesleniyorum.

Hafif bir hıçkırık duyuyorum. Yakalanma korkusunu bir kenara atıyorum.

Orta duş kabinin içinde üzerinde üniformasıyla oturuyor. Saçları kafasına yapışmış ve elbiseleri sıırsıklam. Su öylesine kuvvetli çarpıyor ki hâlâ nefes alabilmesine bile şaşıyorum. Kapalı gözlerinin ve yarı açık ağzının üzerinden su ırmak gibi akıyor. Dudakları soğuktan morarmış.

"Lila?" diyorum ve gözleri kocaman açılıyor.

Onu bu hale getiren benim. O her zaman korkusuz ve tehlikeliydi.

Şimdi de bana, gerçekten orada olduğuma inanamıyormuş gibi bakıyor. "Cassel? Nereden bildin..." Sorusunu yarıda kesiyor.

"Ne yaptı sana?" diyorum. Öfke, çaresizlik ve hastalıklı bir kıskançlıkla titriyorum.

“Hiçbir şey,” diyor ve o alıştığım, zalim gülümsemesini görüyorum ama bu kez tüm alaycılık kendisine yönelmiş durumda. “Yani, yapmasını ben istedim. Belki de laneti bozar diye düşündüm. Ben daha önce hiç... yani biliyorsun dönüştüğümde daha çocuktum... ve belki biriyle yatarsam, yardımı olur diye düşündüm. Görünüşe göre hiç olmadı.”

Dikkatle yutkunuyorum. “Neden çıkıp kurulanmıyorsun? Çok soğuk.” *Üşütüp öleceksin kızım* diyen Carney’li teyzelerden biriymişim gibi sahte bir ses takınıyorum.

Lila’nın gözlerindeki bakış biraz daha az korkunç artık, gülümsemesi daha az çarpık... “Su sıcaktı sonradan soğudu.”

Yakındaki bir sırada duran havluyu ona uzatıyorum. Üzeri mor balıklarla kaplı galibarda renkli bir şey. Onun olmadığına eminim.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve duştan çıkıyor. Onu havluya doluyorum. Bir an için kollarım onu sarmış oluyor. Bana yaklaşip iç geçiriyor.

Birlikte koridordan onun odasına doğru yürüyoruz. İçeri girince benden uzaklaşıp çarşaflarına sularını damlatarak yatağına oturuyor. Kendi içine dönmüş gibi görünüyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

“Tamam,” diyorum. “Ben merdivenlerde beklerken sen de giyineceksin, sonra buradan çıkıp gideceğiz. Gün ortasında Wallingford’dan çıkıp gitmek üzerine henüz denemediğim bir sürü numaram var, birini birlikte deneyelim. Biraz sıcak çikolata alabiliriz ya da tekila. Sonra geri gelip Greg Hamsford’u öldürebiliriz. Bu bir süredir benim yapmak istediğim bir şey sonuçta.”

Havluyu tutan parmakları geriliyor. Gülümsemiyor. Onun yerine şöyle söylüyor: “Üzgünüm, bu laneti pek iyi taşıyamıyorum.”

“Hayır,” diyorum. Suçluluk duygusu gırtlığımın kasılması-na neden oluyor. “Yapma. Özür dilemesi gereken kişi sen değil-sin. Hele ki bana hiç değil.”

“Önce, umursamazsam geçer diye düşündüm ama şimdi umursamamak, yarayı daha da derinleştirmiş gibi hissediyorum. Sonra buraya gelir ve seni en azından görürsem belki yardımı olur diye düşündüm. Ama olmadı. İşe yarayacağını düşündüğüm her şey daha da kötüleştiriyor.

“Böylece senden bir şey istemeye karar verdim,” diyor, yere, aslında gerçekten görmediğine emin olduğum bir yığın ders kitabına bakarak. “Bunun pek adil olmadığını farkındayım ama sana çok pahalıya patlamaz ama benim için dünyadaki her şeye bedel. Benim erkek arkadaşım olmanı istiyorum.”

Tam ağzımı açıyorum ama hayır diyeceğimden emin bir şekilde üstüme geliyor.

“Benden gerçekten hoşlanmak zorunda değilsin. Ve sadece kısa bir süre için geçerli olacak.” Başını kaldırıp yüzüme sertçe bakıyor. “Rol yapabilirsin. Senin iyi bir yalancı olduğunu biliyorum.”

Nasıl itiraz edeceğimi bile bilmiyorum. Kekeliyorum. “İşe yarayacağını düşündüğün her şeyin daha da kötüleştirdiğini söylemiştin. Ya bu da kötüleştirirse?”

“Bilemiyorum,” diyor, sesi o kadar alçak ki zorlukla duyuyorum.

Bu ne gerçek ne de adil ama zaten öyle olan ne var ki? Artık bilemiyorum. “Tamam,” diyorum. “Tamam. Çıkabiliriz. Ama şey yapamayız... yani, sadece o kadar. Altı ay sonra duşta oturup benimle olduğun için pişmanlıktan ağlamana katlanamam.”

Ödülüm kollarıma gelmesi oluyor, giysileri ıslak ve soğuk ama teni ateşler içinde. Omuzlarının rahatlayarak çöktüğünü

görebiliyorum, kollarımı ona doladığımda göğsüme yaslanıyor ve kafasını çenemin altına yerleştiriyor.

“Umarım...” diyor, sesinde bir hıçkırığı yutmuş gibi bir titremeyle, “Umarım, zaten o zamana kadar aklıma bile gelmiyor olacaksın.”

Başını kaldırıp bana gülümsüyor ve ben bir süre tek kelime bile edemiyorum.

Erkek arkadaşlar... sahte olanları bile yemekte kız arkadaşlarının yanına otururlar. Yani Lila tepsisini benimkinin yanına koyup nazikçe omzuma dokunduğunda hiç şaşırmıyorum. Öte yandan Daneca meraklı bir edayla başını kaldırıyor. Hiçbir şey söylememek için kendisini zor tuttuğu çok belli.

Yanıma yaklaşıp çantama bir zarf bırakan ilk öğrenciyi görünce Lila peçetesinin içine gülümsüyor.

“Bahisçi misin? İçlerinde senin iyi kardeş olduğunu sanıyordum,” diyor.

“Yaptığım işte iyiyim,” diyorum. “Erdem, kendi kendisinden intikam alır.”

“Ödüllendirir,” diyor Daneca, gözlerini devirerek. “Erdem kendi kendisini ödüllendirir.”

Sırıtıyorum. “Benim duyduğum versiyonu bu değil.”

Sam tepsisini masaya attıktan sonra düşmek üzere olan elmayı tutuyor. “Bay Knight’ın yavaş yavaş bunadığının farkındasın değil mi? İki kez sınıfın önünden geçip sonra geri dönmesi ya da kazağını anorağının üzerine giymesi?”

Başımla onaylıyorum ama Bay Knight’ın hiç dersine girmiş değilim. Onu sadece koridorlarda gördüm. Tipik bir kadim İngilizce hocası gibi görünüyor: Yünlüler, deri dirsek yamaları ve beyaz burun kılı...

“İşte bugün bizim sınıfa geldi ve sadece banyodan çıkınca

fermuarını çekmeyi unutmamıştı, aynı zamanda önünden de şeyi sarkıyordu.”

“Yok canım,” diyorum.

Lila gülmeye başlıyor.

“Çok komik değil mi? Böyle şeylere gülmek,” diyor Sam. “Şimdi komik geliyor ama o sırada öylece hayretler içinde otururken gayet berbat bir durumdu. Onun için çok utandım! Hiçbir şey olmamış gibi sınıfa *Hamlet* anlattı. Yani biz aşağı bakmamaya çalışırken o Shakespeare’den alıntılar yapıyordu.”

“Kimse hiçbir şey söylemedi mi?” diye soruyor Daneca. “Tüm o şakacı tiplerden hiç ses çıkmadı mı?”

“Sonunda,” diyor Sam. “Kim Hwangbo elini kaldırdı.”

Başımı iki yana sallıyorum. Kim sessiz, tatlı ve olasılıkla Wallingford’daki herkesten daha iyi bir üniversiteye gidecek olan bir öğrenci.

Şimdi Daneca bile gülüyor. “Ne dedi kız?”

“Bay Knight, fermuarınız açık!” diyor Sam. Gülüyor. “Sonra Bay Knight aşağı baktı ve neredeyse hiçbir tepki vermeden ‘Yalana sıkça başvurur, taç taşıyan başlar,’ dedi, dışarıdakini içeri tıkıp fermuarını da çekti. Hikâyenin sonu!”

“Kimseye anlatacak mısınız?” diye soruyor Daneca.

Sam sütünü açarken başını sallıyor. “Hayır ve siz de söylemeyin. Bay Knight zararsızdır... Bunu bilerek yapmış değil... Ayrıca Northcutt öğrenirse başı da epey belaya girer. Ya da veliler tabii...”

“Öğreneceklerdir,” diyorum. Ne kadar zaman içinde kovulacağına dair bahislerin ne zaman başlayacağını da merak ediyorum. “Buralarda hiç kimse bir şeyleri uzun süre saklayamaz.”

Daneca bana bakarak kaşlarını çatıyor. “Onu hiç bilemiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyor Lila, tamamen arka-

daşça bir tonda da sormuyor.

Daneca soruyu görmezden geliyor. “Bu hafta sonu sinemaya gidiyoruz,” diyor onun yerine. “Siz de gelmek ister misiniz? İki çift olarak çıkarız.”

Sam boynuna kadar kızarıyor.

Lila kararsız bir biçimde bana dönüyor. Gülümsüyorum.

“Tabii,” diyor. “Tabii sen de istersen, Cassel?”

“Hangi film?” diye soruyorum. Daneca’yla yola çıkarsak bebek fokların öldürülmesiyle ilgili bir belgeselde filan bulabiliriz kendimizi.

“Dev Örümceklerin İstilasası’nı görmeye gidiyoruz,” diyor Sam. “Cuma Nostaljisi gecesinde gösteriyorlar. Klasik bir Bill Rebane filmi... özel efekt ekibi örümceği bir vosvos arabayı sahte kürkle kaplayıp farlarını da kırmızı parlak gözleri gibi göstererek yaratmış.”

“Bundan daha iyi bir seçeneğimiz var mı?” diye soruyorum.

Kimsenin aklına bir şey gelmiyor.

O gece rüyamda cesetler dolu bir odada olduğumu görüyorum. Hepsi de elbiseler giymiş, ruj sürmüş ve kaskatı bir şekilde kanepelere oturmuş. Bunların benim eski kız arkadaşlarım olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Ölü gözleri parlıyor, kusurlarımı sayan ağızları fısır fısır konuşurken neredeyse hiç oynamıyor.

Anaokulundaki kız arkadaşım Michiko Ishii *Balık gibi öpüşürdü*, diyor. Bizi ispiyonlayan bir kız tarafından yakalanana kadar oyun parkındaki kalın bir meşe ağacının arkasında buluşurduk. Cesedi çok küçük bir kıza ait tabii; cam gibi gözleri oyuncak bir bebek gibi gösteriyor onu.

Bizi ispiyonlayan kız, Sofia Spiegel de *Benim arkadaşım la çkıyordu*, diyor ki o da teknik olarak benim kız arkadaşımdı

o sırada.

Yalancının teki, diyor, Atlantic City'den bir kız. Gümüş renkli giysisi olan.

Yalancı, diyor, sekizinci sınıftaki kız arkadaşım. Gittiğim güne kadar Wallingford'a gittiğimi ona söylememiştim. Hâlâ kızgın olduğu için onu hiç suçlamıyorum.

Partiden sonra beni tanıımıyormuş gibi davrandı, diyor Emily Rogers, adil olmak gerekirse Harvey Silverman'nın birinci sınıf partisinde paltoların üzerinde yuvarlanarak geçirdiğimiz geceden sonra ben yokmuşum gibi davranmak konusunda *benim* kadar başarılıydı.

Arabamı ödünç alıp hurdaya çevirdi, diyor, Stephanie Douglas, Lila'yı öldürdüğümden emin olduğum senenin ertesi yazı Carney'de tanıştığım bir işleyici kız. Benden iki yaş büyüktü ve çileğin çöpünü diliyle çıkarabiliyordu.

Beni gerçekten sevmeydi, diyor Audrey. *Sevginin ne olduğunu bile bilmez o.*

Uyandığımda dışarısı hâlâ karanlık. Uykuya dönmektense biraz ödev yapmaya başlıyorum. Üzerime çullanan ölümlerden sıkıldım. Bir yerlerde çözülmesi gereken bir sorun olmalı.

Sekizinci Bölüm

Wallingford'un hazırlık eğitimi genç erkek ve kızları sadece üniversiteye değil toplumdaki yerleri için de iyi bir şekilde hazırlamasıyla övünür. Bu açıdan bakıldığında öğrenciler sadece derslerine değil okul sonrası iki zenginleştirici faaliyete de katılmak zorundadır. Bu yıl benim faaliyetlerim güz döneminde koşu ve ilkbahar döneminde de tartışma kulübü. Koşma hissi-ni, adrenalini ve ayaklarımın kaldırıma vuruşunu seviyorum. Kendimi ne kadar zorlamamla ilgili oluşunu seviyorum.

Ayrıca insanları benim kanaatimi kabul etmeleri için tuza-ğa düşürmek için yollar düşünmeyi de seviyorum ama tartışma kulübü aylar sonra başlayacak.

Koç Marlin'le konuşan iki siyah takımlı adam gördüğümde son turumu bitirmekteyim. Koç eliyle beni çağırıyor.

Ajan Jones ve Ajan Hunter hava oldukça ılık olmasına rağ-men aynalı güneş gözlükleri, koyu renk takım elbiseler, daha da koyu renk eldivenler giyiyor. İsteseler bile daha hafif giyine-bileceklerini sanmıyorum.

“Selam, memur beyler,” diyorum, sahte bir sırıtışla.

“Bir süredir senden hiçbir haber çıkmadı,” diyor Ajan Jones. “Meraklandık.”

“Öncelikle katılmam gereken bir cenaze ve tutmam gereken bir yas vardı. Sosyal programımı epey doldurduğunu söyleyebilirim.” Masum bir insanmışım gibi gülümsemeyi başardığımı düşünmeme rağmen aradıkları katilin ben olduğumu bilmem tüm bu konuşmaya dehşetengiz bir hava da katıyor. “Geçen çarşambadan beri çok şey oldu.”

“Neden bizimle gelmiyorsun?” diyor Ajan Hunt. “Bize olanları anlatırdın.”

“Sanmıyorum,” diyorum. “Önce bir duş almam ve üstümü değiştirmem gerek. Dediğim gibi oldukça yoğunum. Ama uğradığınız için teşekkürler.”

Koç Marlin diğer koşuculara doğru yürümeye başlıyor bile. Kronometresini durdurup onlara bağırarak zamanlamalarını bildiriyor. Beni ya unuttu ya da unutmak istiyor.

Ajan Jones gözlüklerini indiriyor “Annenin Princeton’da bazı otellerde faturaları ödemeyi ihmal ettiğini duyuyorum.”

“Bunu herhalde ona sormanız daha iyi olur,” diyorum. “Bir yanlış anlaşma olduğuna eminim.”

“Bu konuda onunla konuşmamızı istediğini hiç sanmıyorum, ne dersin?” diye soruyor Ajan Hunt.

“Bu doğru, istemem ama sizin kararlarınızı da kontrol edemem. Ben henüz reşit olmayan bir çocuğum sizse koskoca FBI ajanlarısınız.” Yürüyüp uzaklaşmaya başlıyorum.

Ajan Hunt kolumdan yakalıyor. “Dalga geçmeyi kes. Bizimle geliyorsun. Hem de şimdi geliyorsun, Cassel. Zor kullanmamızı istemezsin emin ol.”

Koç Marlin’in önderliğinde soyunma odasına doğru koşan takımına bakıyorum. Bazıları bana ne olacağını görmek için geri geri koşuyor.

“Ancak bana kelepçe takarsanız o arabaya bindirebilirsiniz,” diyorum, sonuç olarak. Benim gibi bir delikanlı bazı şeyleri içine sindiremez, yasalara karşı bu kadar uysal olmak mesela bunlardan birisi... Kimse gerçekten suçlu olduğunu bilmediği birisiyle yasadışı bir bahis işine girmek istemez.

Yemi yutuyorlar. Ajan Hunt'un daha ilk karşılaştığımız andan beri bunu yapmak istediğine eminim. Biliğimi yakalıyor, arkama doğru büküp kelepçeyi vuruyor. Sonra diğer bileğimi de yakalıyor. Çok hafif bir direnç gösteriyorum ama bu bile onu sinirlendirmeye yetiyor çünkü diğer kelepçeyi taktıktan sonra beni hafifçe itiyor. Karmüstü topırağa düşünüyorum.

Soyunma odasına doğru başımı çevirdiğimde birkaç çocuğun ve koçun hâlâ gösteriyi izlediklerini görüyorum. Dedikoduyu ağızdan ağza geçirmek için yeterli sayıdalar...

Ajan Jones beni tekrar ayağa kaldırıyor, bunu da hiç nazikçe yapmıyor.

Beni arabaya doğru yürüttüklerinde hiçbir şey söylemiyorum ve beni arka koltuğa itiyorlar.

“Şimdi,” diyor Ajan Jones, ön koltuktan. “Bize verecek neyin bar?” Arabayı çalıştırmıyor ama dört kapının da kilitlerinin sesini duyuyorum.

“Hiçbir şey,” diyorum.

“Zacharov'un cenazeye geldiğini duyduk,” diyor Ajan Hunt. “Kızını da yanında getirmiş. Uzun zamandır ortalıkta görünmeyen bir kız. Şimdi geri döndü. Hatta burada, Wallingford'da.”

“Ne olmuş?” diyorum.

“Sizin oldukça yakın olduğunuzu duyduk. Tabii o gerçekten Zacharov'un kızıysa.”

“Ne istiyorsunuz?” diye soruyorum, kelepçeleri deneme amaçlı bir kez çekiştirirken. Çifte kilitli ve oldukça da sıkılar. “Onun gerçekten Lila Zacharov olup olmadığını mı soruyor-

sunuz? Evet o. Eskiden onunla Carney'da misket oynardık. Bu işlerle hiçbir ilgisi yok onun.”

“Peki, bunca zamandır neredeydi? Eğer onu bu kadar iyi tanıyorsan bana bunu da söylersin.”

“Bilmiyorum,” diye yalan söylüyorum. Bu sorgulamanın nereye gideceği konusunda hiçbir fikrim yok ama hiç hoşuma gitmiyor.

“Tüm bunlardan uzak bir hayatın olabilirdi,” diyor Ajan Jones. “Doğru tarafta yer alabilirdin. Bu insanları korumak zorunda değilsin, Cassel.”

Ben de onlardan biriyim, diye düşünüyorum ama bu sözler acaba iyi bir insan olmak nasıl olurdu diye düşünmeme de yol açıyor. Bir rozet ve tertemiz bir sicil.

“Ağabeyinle konuştuk,” diyor Ajan Hunt. “Oldukça işbirlikçiydi.”

“Barron mı?” diyorum ve gülmeye başlıyorum. Rahatlayarak deri döşemelerin üzerine yatıyorum. “Ağabeyim içgüdüsel bir yalancıdır, tabii ki işbirlikçi olmuştur. En sevdiği şey onu dinleyen insanlardır.”

Ajan Jones utanmış gibi görünüyor. Ajan Hunt ise sadece kızmış gibi... “Ağabeyin Lila Zacharov’u araştırmaya başlamanız gerektiğini söyledi. Ve senin de onu koruyacağını söyledi.”

“Öyle mi dedi?” diyorum ama artık bu konuşmanın kontrolü bende ve ikisi de bunu biliyor. “Bana verdiğiniz o dosyaları inceledim. Şunu mu demeye çalışıyorsunuz? Lila bir ölüm işleyicisi ve on dört yaşında cinayetler işlemeye mi başladı? Çünkü bu aynı zamanda Basso’nun kaybolduğu zamanki yaşı. Sadece bu kadar da değil çünkü çürümekte olan cesetleri de çok iyi saklamış olmalı. O kadar iyi ki onu bir kez bile...”

“Biz hiçbir şey demeye çalışmıyoruz.” Ajan Jones elini sertçe koltuğa vurarak konuşmamı durduruyor. “Sana gelmemizin

sebebi bilgi almak ve sen bize hiçbir şey vermezsen başka kaynaklara başvurmamız gerekir. Bunlar senin güvenilir saymadığın kaynaklar da olabilir. Beni anlıyor musun?”

“Evet,” diyorum.

“O zaman bir dahaki sefere seninle konuşmaya geldiğimizde ne yapacaksın?” diye soruyor Ajan Jones, nazik bir sesle. Kartvizitini çıkarıyor ve kucağıma atıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. “Bilgi.”

“Güzel,” diyor Ajan Hunt.

Birbirlerine benim anlayamadığım bir şekilde bakıyorlar ve Ajan Hunt arabadan çıkıyor. Benim kapımı açıyor. “Arkanı dön de şunları çıkarayım.”

Dönüyorum. Bir çevirme, iki çıt ve özgür kalan bileklerimi ovuyorum.

“Canımız her istediğinde seni alamayacağımızı filan düşünüyor olabilir misin?” diye soruyor Ajan Hunt. “Sen bir işleyicisin. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Başımı iki yana sallıyorum. Jones’un bana attığı kartviziti bulup cebime atıyorum. Jones beni izliyor

Hunt sırtıyor. “Zaten yasadışı bir şey yapmış olduğun anlamına geliyor. Tüm işleyiciler için geçerli bu. Yoksa işleyici olduğunu nasıl anlayacaktın ki?”

Arabadan çıkıp onun yüzüne bakıyorum. Sonra otoparkın kızgın siyah asfaltına tükürüyorum.

Bana doğru yürüyor ama Ajan Jones boğazını temizliyor ve Hunt duruyor.

“Gene görüşeceğiz,” diyor Ajan Jones ve ikisi de arabaya biniyor.

Wallingford’a geri dönüyorum, ikisinden de öyle nefret ediyorum ki öfkeden gözlerimden ateş çıkıyor. En çok kızdığım şeyse benim hakkımda yanlışladıkları gerçeği.

Neredeyse anında Müdire Northcutt'ın odasına çağırılıyorum. Kapıyı açıp eliyle beni içeri çağırıyor.

"Hoş geldiniz Bay Sharpe, lütfen oturun."

Kocaman çalışma masasının karşısındaki yeşil derili iskemleye oturuyorum. Bir yandaki tahta kutunun üzerinde yığılı duran dosyalar titiz bir şekilde tutulmuş ve standında duran altın bir kalemin yanında da yine titiz bir şekilde sık sık kullanılan bir ajanda açık. Her şey çok zarif ve tertipli.

Tabii nane şekerleriyle dolu ucuz cam kavanozun dışında... Bir şeker alıp yavaşça soyuyorum.

"Öyle sanıyorum ki bugün bazı ziyaretçileriniz olmuş," diye soruyor Northcutt. Kaşları kalkıyor, sanki her ziyaretçisi gelenin tekinsiz bir durumu varmış gibi...

"Evet," diyorum.

Ben ona doğrudan sormaktan başka çare bırakmayınca iç geçiriyor. "İki federal ajanın günün bu saatinde sizden ne istediğini öğrenebilir miyim?"

İskemleye yaslanıyorum. "Onlar için ot ispiyonculuğu yapmamı önerdiler ama ben Wallingford'daki derslerimin okul sonrası bir iş yapamayacağım kadar yoğun olduğunu söyledim."

"Affedersiniz?" O kaşların altında şu an olduğundan daha yukarı çıkmasının mümkün olduğunu bilmiyordum ama mümkünmüş. Aslında şu an yaptığım hiç de hoş bir şey değil. Bu hikâyeyi olduğundan daha gülünç ve saçma bir hale getirerek anlatıyorum. Northcutt'ın yapabileceği en kötü şey ukalalığım için bana bir ceza vermek ya da iznimi kesmek olabilir.

"Ot ispiyoncusu," diyorum, abartılı bir biçimde nazik bir sesle. "Tanık olduğu narkotik yasadışılıklarla ilgili olarak muhbirlik yapan kişiye verilen addır. Ama merak etmeyin, okul

arkadaşlarımla ilgili olarak böyle bir şey yapmaya asla yanaşmam. Uyuşturucu kullanmak gibi yanlış biri tercihte bulun-salar bile, ki buradaki kimsenin böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyorum.”

Öne doğru eğilip altın kalemını de eline alıyor ve bana doğru sallıyor. “Gerçekten buna inanmamı bekliyor musunuz, Bay Sharpe?”

Gözlerimi kocaman açıyorum. “Şey, sanırım burada kafayı bulmuş gibi görünen öğrenciler de var, haklısınız. Ama ben hep şöyle düşündüm...”

“Bay Sharpe!” O kalemi bana batıracakmış gibi bakıyor. “Anladığım kadarıyla ajanlar sizi kelepçelemiş. Hikâyenizi değiştirmek ister misiniz?”

Geçen sene aynı ofiste oturmuş, kalmama izin vermeleri için yalvardığım o anları hatırlıyorum. Belki de hâlâ buna öfkeliyimdir.

“Hayır, efendim. Sadece onlarla çalışırsam ne kadar güven-de olacağıma dair bana bir tatbikat yapıyorlardı ama tabii dışarıdan izleyen gözlerin nasıl da farklı sonuçlara varabileceğini de anlıyorum. Ajanları kendiniz de arayabilirsiniz,” diyorum, elimi cebime atıp Ajan Jones’un bana verdiği kartı Northcutt’un masasına koyarak.

“Öyle yapacağım,” diyor. “Şimdilik gidebilirsiniz.”

Ajanlar bana arka çıkacaktır. Öyle yapmak zorundalar. Henüz benimle işleri bitmedi. Tabii Ajan Hunt da hiçbir sabıka kaydı olmayan on yedi yaşındaki bir çocuğu neden itip kaktığını da açıklamak istemeyecektir. Saçma öykümü desteklemek zorunda oldukları gerçeğiyle tatmin oluyorum. Ayrıca doğru olmadığına emin olduğu bir öyküyü kabul etmek zorunda kalan Northcutt’ın baş ağrısı da yanıma kâr kalıyor.

Herkes durumdan şerefiyle çıkmak istiyor işte.

Ben vardığımda HEX toplantısı başlamıştı bile. Bayan Ramirez'in müzik odasındaki sandalyeler doğaçlama bir çember şeklinde dizilmiş. Lila ve Daneca'nın birlikte oturduğunu görüyorum. Lila'nın yanına bir iskemle çekiyorum.

Gülümsüyor ve elimi sıkmak için uzanıyor. Bu acaba onun ilk toplantısı mı? Bunu bilmek için yeterli sayıda toplantıya katılmadım.

Karatahtada, okul daha yeni başladığında katılacağımıza söz verdiği işleyici hakları protesto gösterisinin adresi var. Yarınmış. Sanırım ben gelmeden önce de bunu konuşuyorlardı. Protesto bilgilendirmesinin altında kurallar yazıyor: Birlikte durun, yabancılarla konuşmayın, parkın dışına çıkmayın.

"Eminim birçoğunuz etüt zamanına denk geldiği için dünkü konuşmayı izlemediniz," diyor Ramirez. "Birlikte izleyip tartışırız diye düşünmüştüm."

"Başkan Patton'dan cidden nefret ediyorum," diyor ikinci sınıf kızlardan biri. "Pis pis konuşan o ağzına daha ne kadar bakmak zorunda kalacağız?"

"İster beğenin ister beğenmeyin," diyor Bayan Ramirez, "Amerika'nın bakış açısı böyle. Ve kasımda İki Numaralı Yasa Tasarısı'nı oyladığımızda New Jersey'in de bakış açısı bu olacak. Ya bu ya da buna çok benzeyen bir başka konuşma olacak..."

"Anketlerde önde görünüyor," diyor Daneca, saçının örgülerinden birinin ucunu ısırarak. "İnsanlar performansını beğeniyor."

İkinci sınıftaki kız, Daneca insanların Patton'ı beğenmesi gerektiğini söylemiş gibi korkunç bir bakış fırlatıyor.

"Numara yapıyor," diyor delikanlılardan biri. "Sadece umurundaymış gibi yapıyor çünkü şu anda bu işler popüler. 2001

senesinde işleyici haklarından yana oy kullanmıştı. Avanta ne-redeye oraya yerleşir bu adam.”

Böyle konuşmaya devam ediyorlar, beñ ipin ucunu kaçırıyorum. Kimsenin bana bağırmadığı ya da kelepçelemediği bir yerde, burada olmaktan memnunum. Lila tartışmayı izliyor ve bakışları konuşanların yüzlerinde dolaşüyor ama eli benimkinin içinde duruyor. Onu uzun zamandır bu kadar rahatlamış bir halde görmemiştim.

Şu an her şey mümkün görünüyor.

Yeterince dikkatli düşünür ve iyi bir planlama yaparsam belki de bütün sorunlarımı hatta şu an bana çözülemez gibi gelenleri bile çözebilirim. Öncelikle Philip'i gerçekte kimin öldürdüğünü bulmalıyım. Bunu öğrendikten sonra ajanları sırtımdan atmak için yapacaklarımı adım adım tasarlayabilirim. Belki o zaman Lila konusunda da ne yapacağımı bulabilirim.

Bayan Ramirez çemberin yanındaki bir iskemlenin karşısına bir televizyon itiyor. “Yeter! Şimdi şunu izledikten sonra devam edelim tartışmaya, olmaz mı?”

Bir düğmeye basıyor ve ekrana ışık doluyor. Uzaktan kumandayı doğrultuyor ve Başkan Patton'ın kocaman, çörek gibi yüzü ekranı dolduruyor. Arkasında mavi bir sahne perdesi sarkan bir kürsüde duruyor. Kafasının üzerinde kalmış az sayıda beyaz saç da geriye yapııştırılmış ve ekrandan, hepimizi yemek istermiş gibi bakıyor.

Önündeki basın güruhunu görebilelim diye kamera biraz geriye gidiyor. Takım elbiselerin içindeki koca koca insanlar okul çocukları gibi söz almak için el kaldırıyor. Bir yanda, dar basamakların üzerinde ayakta duran bir yardımcı, oradakileri koruyan bir muhafız gibi bekliyor. Yardımcının yanındaki kadının siyah sıkı bir elbise giymiş ve saçlarını da topuz yapmış. Bir şeyler o kadına tekrar bakmamı sağlıyor.

“Elimi acıtıyorsun,” diyor Lila.

Utanarak elini bırakıyorum. Eldivenim, yumruk yapmışım gibi parmak boğumlarımın üzerinde sıkışmış.

“Ne var?” diye soruyor Lila.

“Bunu dinlemek çok zor,” diyorum, gerçekten dinlemediğim için aslında bu yalan da sayılmaz.

Başıyla onaylıyor ama yine de kaşlarının arasında incecik de olsa bir çizgi oluşuyor. Asla bitmeyecekmiş gibi hissettiğim birkaç dakikanın sonunda güvenle ona dönüp şöyle diyebileceğimi düşünüyorum: “Hemen dönüyorum.”

Şüpheli bakışı karşısında da, “Tuvalet,” diyorum.

Koridora çıktığımda tuvaletin tam ters yönünde yürüyorum, duvara yaslanıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Çalınca adı *Evinizdeki Milyonerler* filan olan o salak dergiyi düşünüyorum.

“Selam tatlım,” diyor annem. “Ben seni sabit bir hattan arayayım.”

Boğazımı temizliyorum. “Önce bana televizyonda ne işin vardı onu açıkla.”

Genç bir kız gibi gülüyor. “Gördün mü? Nasıl, güzel çıkmış mıyım?”

“Kılık değiştirmiş gibi çıkmışsın,” diyorum. “Başkan Patton’la birlikte ne işin vardı? Bütün işleyicilerden nefret ediyor ve sen de *hem işleyici hem de eski bir mahkûmsun.*”

“Tanısan gerçekten seveceğin bir adam,” diyor, tatlı bir sesle. “İşleyicilerden de nefret filan etmiyor. İşleyicilerin hayatlarını kurtarmak için zorunlu test getirmek istiyor sadece. Konuşmayı dinlemedin mi sen? Ayrıca ben eski mahkûm değilim, benim davam düştü. Bu farklı bir şey.”

O an HEX toplantısının yapıldığı yerden gelen bağışmalar duyuyorum.

Birileri “Yakaladım sizi ucubeler,” diye bağıyor.

“Seni tekrar arayacağım,” diyorum. Koridorda ilerlerken telefonumun kapağını göğsüme bastırarak kapatıyorum. Jeremy elinde bir kamera tutup herkesi aynı anda çekmeye çalışıyormuş gibi sağa sola sallarken Greg de durup olanları seyrediyor. Jeremy öylesine güçlü kahkahalar atıyor ki kameranın çok fazla sallanmadan birtakım bulanık renkler dışında bir şey kaydedebildiğinden şüpheleniyorum.

Bayan Ramirez koridora giriyor ve iki arkadaş geri çekilse de çekime devam ediyorlar. Ama artık sadece onu çekiyorlar.

“İkinize de iki ihtar veriyorum,” diyor. Sesi garip, hafifçe sarsak çıkıyor. “Ve o kamerayı kapatmadan geçirdiğiniz her saniye için de birer tane daha vereceğim.”

Jeremy derhal aleti aşağı çevirip sakar bir şekilde düğmelerine basıyor.

“Bu haftanın geri kalanında her ikiniz de benimle birlikte cezaya kalacaksınız ve o kaydı da sileceksiniz. Anlaşıldı mı? Bu özel hayata tecavüzden başka bir şey değil.”

“Evet, Bayan Ramirez,” diyor Jeremy.

“Güzel. Şimdi gidebilirsiniz.” Bayan Ramirez ikisinin uzaklaşmasını izliyor. Ben de onları izleyişini izliyorum. İliklerime kadar işleyen bir soğuk var.

İnternet sitesi o akşam yayına başlıyor. Perşembe sabahı dedikodular Ramirez’in çıldırdığını ama Northcutt’ınsa kimi suçlayacağını bilmediğini söylüyor. Jeremy kaydı silmeyi denediğini ama birinin odasına girip kamerasını çaldığını iddia ediyor. Fotoğrafları siteye kendisinin yüklediğini söylüyor. Greg’se hiçbir şeye dokunmadığını söylüyor.

Bahisler büyümeye başlıyor. Yalan mı, yoksa doğru mu söylüyorlar. Görünüşe göre okuldaki herkes toplantıda çeki-

lenlerden hangisinin işleyici olduğunu, hangisinin olmadığını bilmek istiyor. Eğer bu acayip tesadüf olmasa benim de içinde olacağım o toplantı...

“Paraları alıyor muyuz?” diye soruyor Sam, iki ders arasında, koridordayken. Çaresiz görünüyor. O akıllı biri ve bu konuda verilecek kolay bir cevap bulunmadığını bilecek kadar derinlemesine düşünmüş.

“Evet,” diyorum. “Almamız gerek. Almazsak, hiçbir kontrolümüz kalmaz.”

Paraları alıyoruz.

Perşembe öğleden sonra site hiçbir iz bırakmadan kayboluyor.

Dokuzuncu Bölüm

Yurt odamızda Sam üniformasını çıkarıyor ve üzerinde İŞTE BEN İSMİNİ DUYDUĞUN O ÖRNEK ÖĞRENCİYİM yazılı bir tişört giyiyor. Ben kitaplarımı yatağıma atarken o da boynuna kolonya serpiyor.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyorum.

“Protestoya.” Gözlerini deviriyor. “Sakın sinsice kaçmaya çalışma. Daneca seni öldürür, *derini* yüzer.”

“Ha, tabii,” diyorum, parmaklarımı saçlarımdan geçirirken. Yine karışmaya başlıyorlar. “Sanırım bütün bu çılgınlık...”

Beni dinliyor ama yardımı dokunacak hiçbir şey söylemiyor. Sanırım benim geri zekâlı olmama çok alışık. İç geçiriyorum ve kumaş ayakkabılarımla siyah kumaş pantolonumu sıyrıp attıktan sonra kotumu giyiyorum. Kravatımı çıkarıp karmakarışık masamın üzerine attıktan sonra da neredeyse hazırım. Beyaz gömleğimi değiştirmeye tenezzül bile etmiyorum.

Avluyu birlikte geçiyoruz ve Daneca'yı HEX toplantılarının çoğunun gerçekleştiği Ramirez'in müzik odasının bulunduğu Rawlins Güzel Sanatlar Merkezi'nin hemen önünde

Ramirez’le birlikte dikilirken buluyoruz. Eylül için sıcak bir gün. Daneca’nın üzerinde kenarlarından ziller sarkan uzun bir batık etek var. Örgülerinin ucunu bile çamursu bir mora boyamış.

“İptal olmuş,” diyor Daneca, bize dönerek. Neredeyse bağıyor. “İnanabiliyor musun? Northcutt’ın tek umursadığı şey eski mezun bağışçıları memnun etmek! Bu hiç güvenli değil! Tamam dedi bile.”

“Sadece yönetim değil,” diyor Bayan Ramirez. “Öğrenciler de geziden çıkmış. Kimse o otobüse binerken görünmek istemiyor.”

“Bu çok saçma,” diye mırıldanıyor Daneca, sonra daha yüksek bir şekilde; “Bir şey yapabilirdik. Buradan başka bir yerde buluşabilirdik.”

“Bazıları gerçekten de işleyiciydi, biliyorsun,” diyorum. “Bu onların davası değil. Gerçek yaşamları. Belki de sırların açığa çıkması ihtimali onları endişelendiriyordu.”

Daneca bana nefretle bakıyor. “İnsanlar bu tavırlarla sorunları nasıl çözebileceklerini sanıyor acaba?” *İnsanlar* derken beni kastettiğinin anlaşıldığını düşündüğü bariz.

“Belki öyle sanmıyordur o *insanlar*,” diyorum.

“Affedersiniz,” diyor Ramirez, derin bir iç geçirerek. “Yüreğinizi bu işe koyduğunuzu biliyorum.”

“Neler oluyor?” diye soruyor, arkamızdan gelen yumuşak bir ses. Dönünce Lila’yı görüyorum, bir omzuna bir sırt çantası atmış. Kırmızı askılı bir yazlık elbise ve kocaman, hantal botlar giymiş. Onu gördüğümde her zamanki o sarsıntıyı yaşıyorum, bedenimden geçen bir elektrik akımı gibi...

“Yönetimin korkaklığı yüzünden gezi iptal oldu,” diyor Sam.

“Ah.” Lila botlarına bakıp yerdeki bir topak toprağı tekmeledikten tekrar başını kaldırıyor. “Dördümüz yine de gidelim mi?”

Daneca uzunca bir süre ona bakıyor sonra Ramirez'e dönüyor. "Evet! Haklı. İzin kartlarımızı aldık bile, yani ailelerimiz gitmemize ses çıkarmıyor."

"Okulun yönettiği bir geziye ama..." diye itiraz ediyor Ramirez.

"Bizler son sınıfız," diyor Daneca. "Ailelerimizden de izin almışız. Northcutt bizi durduramaz."

"Bay Sharpe'ın bir izin kartı getirdiğini anımsamıyorum."

"Hay aksi," diyorum. "Odamda unutmuşum. İzin verin de bir koşu alıp geleyim."

Ramirez iç geçiriyor. "Tamam. Bana şu formu ver, Cassel, siz dördünüz de çıkışınızı yapıp gösteriye katılabilirsiniz. Ama zamanında etüt salonunda olacağınıza dair bana söz vermenizi istiyorum."

"Olacağız," diye söz veriyor Lila.

Benim için yaptığımız ufak bir evrak sahteciliğinden sonra Sam'in yandan kapılı cenaze arabası, 1978 klasik Cadillac Superior'une gidiyoruz. Lila arka tampon yazısını okumak için eğiliyor.

"Bu şey sahiden bitkisel yağla mı çalışıyor?" diye soruyor.

Öğlen güneşi otoparkın asfaltını pişiriyor, ısı resmen yerden fışkırıyor. Ben alnımı silip Lila'nın köprücük kemiğinde beliren ter damlalarına dikkat etmemeye çalışıyorum.

Sam gururla sırtıp kaputa bir tokat atıyor. "Dönüştürebilmek için dizel bir cenaze arabası bulmak kolay olmadı ama sonunda buldum."

"Patates kızartması gibi kokuyor," diyor Daneca, içeri girerken. "Ama alışıyorsun."

"Patates kızarması lezzetlidir," diyor Sam.

Lila arka koltuğa geçiyor. Bu arada arka koltuk özel yapımdır. Orijinal Cadillac'lardan sökülüp buraya Sam tarafından

takıldı. Ben de Lila'nın yanına geçiyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler arkadaşlar," diyor Daneca. Bana bakıyor. "Gelmeyi gerçekten istemediğini biliyorum o yüzden şunu söylememe izin ver: Yaptığın şeyi takdir ediyorum."

"Gelmek istemediğim filan yok," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. Patton'la birlikte kampanyada gördüğüm annemi aklıma getiriyorum. "Sadece siyasetle o kadar da ilgilenmiyorum."

Daneca hayret dolu bir ifadeyle koltuğunda geri dönüp yüzüme bakıyor. "Ya?" Kızmış gibi değil, daha ziyade eğleniyor...

"Sonra da Deathwerk çalacak," diyor Sam, konuşmayı benden uzağa sürdüğü gibi arabayı da otoparkın dışına sürerek. "Bare Knuckles'a yetiyeceğiz büyük ihtimalle."

"Gruplar mı var? Sahi mi? Daha az eğlence ve daha çok pankartlı yürüyüş filan ummuştum," diyorum.

Daneca sırıttıyor. "Merak etme bol bol pankart olacak. Yürüyüş Lincoln Park'ına kadar gidiyor, orada grupların çıkması gerek. Konuşmalar da yapılacak."

"Eh, iyi," diyorum. "Değerli ödev vaktimizi daha azı için feda ettiğimizi düşünmek doğrusu bana esef ve..."

Lila kafasını koltuğuna yaslayarak gülüyor.

"Ne?" diyorum.

"Bilmiyorum," diyor Lila. "Çok tatlı arkadaşların var." Eldivenli parmaklarının ucuyla hafifçe omzuma dokunuyor.

Omurgamın altlarından bir ürperme yükseliyor. Bir an için çıplak ellerinin tenimin üzerinde gezinişini hatırlıyorum.

Arabanın içinde sadece dördümüz olacağız, yarın sinemaya gitmeyi planlıyoruz olsak da bunun bir çift gezisi olmadığına dair kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

"Doğru," diyor Sam. "Bizim Cassel'i sen önceden beri tanıyorsun. Bize anlatacağın utanç verici hikâyeleriniz var mı?"

Lila kurnaz bir edayla bana bakıyor. "Cassel daha çocuk-

ken çok bücürdü. Sonra on üç yaşlarındayken fasulye sırtığı gibi birden boy attı.”

Sırıtıyorum. “Ama sen bücür kaldın.”

“Ucuz korku romanlarını çok severdi.” Bir tane okumaya başladı mı sonuna kadar gelmeden elinden bırakamazdı. Bazen çok geç olduğunda dedesi gelip ışığı söndürünce Cassel pencereden dışarı çıkıp sokağın ışığıyla okurdu. Sabah onlara geldiğimde onu bahçede uyurken bulurdum.”

“Ayyyyy çok tatlı,” diyor Daneca.

Kaba bir ses çıkarıyorum ve aynı derecede kaba bir hareketle de süslüyorum.

“Bir keresinde Ocean City’deki fuarda o kadar çok pamuk şekeri yemişti ki kustu.”

“Bunu kim yapmamıştır ki?” diyorum.

“Bir keresinde siyah beyaz film maratonu yaptıktan sonra fötr şapka giymeye başladı.” Söylediklerinin doğru olduğuna itiraz etmem için bana meydan okurcasına yüzüme bakıyor. “Bir ay boyunca, yaz ortasında.”

Gülüyorum.

“Fötr şapka ha?” diyor Sam.

Saatlerce bodrumda oturup eldivenli ellerinde içkilerini tutan sert sesli kadınlarla şık takımlı adamları izlediğimi anımsıyorum. Lila’nın anne ve babası boşandığında babasıyla Paris’e gitmişti. Geldiğinde Gitanes içiyor ve gözlerine siyah göz kalemi çekiyordu. Benim içinde olmak istediğim filmlerden çıkmış gibiydi.

Şimdi ona bakıyorum, gergin, özellikle benden öte yana kaykılıp yanağını cama yapıştırmış, yorgun görünüyor.

Carney’de o zamanlar insanların arasına girebilmek gibi bir derdim yoktu. Durmadan kendimi olduğumdan daha iyi biri gibi göstererek blöf yaparak işi götürmeye bakıyordum.

Tutkuyla saklamak istediğim karanlık sırlarım yoktu. Ve Lila cesur, kendinden emin ve karşı konulamaz biriydi.

Acaba o zaman benim pabuçlarımın içindeki o çocuk, şimdiki hallerimiz hakkında ne düşünürdü?

Polisler yürüyüşün gerçekleşeceği güzergahtan uzağa konulmuş barikatların yanında dikiliyorlar. Trafik hunileri ateşe verilmiş, turuncu alevlerden tıslayarak kıvılcımlar saçılıyor. İnsanlar da var, hem de beklediğimden fazla ve uzaklardan gelen uğultular daha fazlasını da vaat ediyor.

“Park edecek yer yok,” diye şikâyet ediyor Sam, aynı sokağı üçüncü kez dönerken.

Bir sıra arabanın arkasında santim santim ilerlediğimiz sırada Daneca da telefonunu karıştırıyor. “Sola dönebildiğin zaman hemen dön,” diyor, birkaç dakika sonra. “Telefondaki uygulama, birkaç sokak ötede bir garaj olduğunu söylüyor.”

Geçtiğimiz ilk iki tanesi dolu ama sonra refüjün tepesine ve kaldırıma park eden arabalar görüyoruz. Sam cenaze arabasını küçük bir yeşilliğin üzerine çekiyor ve motoru durduruyor.

“İsyân,” diyorum.

Daneca sırtıyor ve kapıyı açıyor. “Şu insanlara bakın!”

Lila ve ben dışarı çıkıyoruz. Dördümüz de insanların gittiği tarafa yöneliyoruz.

“Sanki her şeyi değiştirebilirmişiz gibi hissetmiyor musunuz siz de?” diyor Daneca.

“Her şey *zaten* değişecek,” diyor Sam, beni şaşırtarak.

Daneca ona dönüp manalı manalı bakıyor. Onun da şaşırdığını görebiliyorum.

“Öyle ya da böyle,” diyor, “değişecek işte.”

Sanırım hakkı var. İki numaralı yasa tasarısı reddedilecek ve işleyiciler uyanmaya başlayacak ya da yasa geçecek ve diğer

eyaletler de aynı numarayı çekmek için birbiriyle yarışmaya başlayacak.

“İnsanlar ancak başka seçenekleri kalmadığında değişirler,” diyor Lila, karamsar bir sesle.

Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama kalabalığı seyretmekle meşgul.

Birkaç sokak boyunca yürümeye devam ediyoruz ve sonra pankartları görmeye başlıyoruz.

Birinde BİZ LANET DEĞİLİZ, yazıyor.

Annemin katıldığı basın toplantısında acaba ne tür sloganlar vardı?

Fidelity Bankası'nın merdivenlerinde bir grup çocuk oturuyor. Protestoculara doğru bira fırlatıyorlar. Şişe kırılıyor, sıçrayan köpük ve camlar çevredeki herkesin bağırmaya başlamasına neden oluyor.

Kocaman sakalı tişörtüne kadar sarkan bir adam arabalarından birinin üzerine sıçrayarak herkesten daha yüksek bir sesle bağırıyor. “Kahrolsun yasa iki, defol git Patton!”

Bir manavın önünde durmakta olan polis telsiziyle hızlı hızlı konuşmaya başlıyor, heyecanlı görünüyor.

“Sanırım park bu tarafta,” diyor Daneca, telefonunun ekranındaki bir ara sokağı işaret ederek. Etrafında olanları fark ettiğinden şüpheliyim.

Bir iki sokak daha geçtikten sonra kalabalık dalga dalga üzerimize geliyor, boğulacak gibi oluyoruz. Kalbe akan bir damar gibiyiz, güneş altında akan bir damla ter ya da tepelere doğru akan bir koyun sürüsü gibi...

Başka pankartlar okuyorum.

HAKLARIMIZA DOKUNMA!

HERKEŞİ TEST EDER/KİMSEYE GÜVENMEZ

BU YASA “İŞLE”MİYOR.

“Kaç kişinin katılacağı tahmin ediliyor?” diye bağıyor Lila.

“Yirmi, belki de elli bin kişi, en fazla,” diye bağıyor Daneca.

Lila bizim sokağın asıl protestonun gerçekleşeceği yer olan Broad Sokağıyla birleşeceği yere doğru bakıyor. Çok ileriye göremiyoruz ama megafonlardan bağırılan sloganlar, davullar ve sirenlerin oluşturduğu o katı gürültü duvarı neredeyse sağır edici derecede yüksek. “Bence daha fazla... çok hem de...”

Yaklaştığımızda bunun sebebini de görüyoruz. Artık Patton’u destekleyenlerin ne tür sloganlarla geldiğini merak etmek zorunda kalmıyorum. Kalabalık gelmişler ve yürüyüşün yapıldığı sokağın iki yanını da tutmuşlar.

Bir pankartta KATİLLERİ VE HİLECİLERİ EYALETİMDE İSTEMİYORUM, diyor.

HİBİGİBİLER DIŞARI.

NEYİ SAKLIYORSUNUZ?

Ve son olarak da en basit haliyle YAKALANDINIZ, çevresinde de bir tüfeğin nişan çaprazı gibi çizilmiş bir çember... Bu pankart kıvrıcık kızıl saçları ve parlak pembe ruju olan yaşlı bir kadının elinde.

Belediye Sarayı’nın merdivenlerinde altın kubbenin altında duruyor.

Yasa iki destekçilerinden oluşan kalabalığı izlediğimden arkalarda tanıdık bir yüz görüyorum. Janssen’in metresi. Siyah saçları bir atkuyruğu biçiminde toplanmış, başının üzerinde de güneş gözlükleri duruyor. Bugün köpekleri yok.

Yavaşlıyorum ve gördüğümünden emin olmaya çalışıyorum.

Birilerinden bir fatura alıyor, ikisi de bir restoranın cam penceresine yakın duruyorlar.

Kalabalık çevremde hareket etmeye ve beni de sürüklemeye devam ediyor. Birinin omzu koluma çarpıyor. Fotoğraflar çekmekte olan yaşça benden biraz daha büyük biri.

“Kime bakıyorsun?” diye soruyor Lila, boynunu eğerek.

“Orada, pencerenin yanındaki kadını görüyor musun?” diyorum, kalabalığın içinde yan yan ilerlemeye çalışarak. “At kuyruklu olan. Janssen’i öldüren kiralık katili tutan oydu.”

“Onu tanıyorum. Janssen için çalışıyordu o kadın,” diyor Lila, peşimden gelerek.

“Ne?” O kadar ani bir şekilde duruyorum ki arkamdaki adam bana çarpıyor ve homurdanıyor.

“Üzgünüm,” diyorum ama sadece bana pis pis bakmakla yetiniyor.

Daneca ve Sam kalabalıkta önden gidiyorlar. Yavaşlamaları için onlara seslenmek istiyorum ama duymaları imkânsız.

“Onun kız arkadaşı olduğunu sanmıştım,” diyorum, Lila’ya.

“Belki ama aynı zamanda da altında çalışıyordu,” diyor. “Müşterileri buluyor. Parası olan tipler. Mutluluk verici maddeleri düzenli olarak kullanmaya maddi gücü yeten insanlar. Bu da insanları önce uçuran ama ilaçları bıraktığında da depresyona sürükleyen türden bir mutluluk tabii. Ya da aynı anda bir düzine şans işleyicisinden lanet satın alıyorlar. Büyük bir değişiklik yapabilecek kadar şans satın alıyorlar.”

“Philip’i tanıyor muydu?” diye soruyorum.

“Katili onun kiraladığını söylememiş miydin?”

Janssen’in metresi kalabalığın içinde kayboluyor. Yeti-
secek kadar hızlı değiliz. Daneca ve Sam de gitmişler, Broad Sokağı’nda bizden önde bir yerlerdeler, artık onları yakalayamayacağıma eminim.

Alnımı kendi beyaz gömleğimle siliyorum. “Boktan bir durum.”

Lila gülüyor ve üzerimizde rüzgârda sallanan büyük pankartı gösteriyor. Simle kaplı ve ÇIPLAK ELLER, AÇIK YÜREKLER yazıyor. “Wallingford’dan işleyici olmayan pek insan tanıma-

mıştım, onlar hakkında ne düşüneceğimi hiç bilemedim.”

“Sadece ben,” diyorum. “Tanıdığın işleyici olmayan kişilerden biri de bendim.”

Lila bana dönüp şöyle bir bakıyor ve o an anlıyorum ki arabada geçmişimi özetlerken çok kritik bir şeyi dışarıda bırakmıştı.

O zamanlar Lila’nın altındaydım.

Bunu bana hiçbir zaman söylememiş de olsa, yapabildiği şey çok önemliymiş gibi davranmasa da geri kalan herkes aradaki farkın bana asla unutturulmayacak kadar büyük olduğunu biliyordu. O bir lanet işleyicisiydi; ben yönlendirilmek için doğmuş olan hedefler dünyasının bir parçasıydım.

Kalabalığın içinde bir başka pankart daha görüyorum, GÜÇ HERKESİ YOZLAŞTIRIR.

“Lila,” diye başlıyorum.

Sonra önümüzde yürümekte olan bir kız eldivenlerini çıkarıyor. Ellerini yukarı kaldırıyor. Bu sıcakta deri eldivenin içinde oldukları için solgun ve kırışik görünüyorlar.

Çıplak kadın elini hayatım boyunca pek de sık görmediğim için gözlerimi dikip bakmamak biraz zor.

“Çıplak eller, açık yürekler!” diye bağırıyor kız.

Onun yanında pis pis sırtarak eldivenlerini çıkaran başka insanlar görüyorum. Birisi bir çift eldiveni havaya atıyor.

Benim de parmaklarım serbest kalmak için kıvranıyor. Avuçlarımda rüzgârı hissetmek nasıl olurdu merak ediyorum.

Sıcak ve isyan duygularının karışımı kalabalığın içinde bir dalga gibi yayılıyor ve aniden bir sürü çıplak parmak havada sallanıyor. Yere atılmış eldivenlerin üzerine basıyoruz.

“Cassel!” diyor birisi ve Sam’i görüyorum. Kendisini ve Daneca’yı park etmiş iki arabanın arasını sıkıştırıp bu ayaklı dalganın etkisinden kurtulmayı başarmış. Sıcaktan yüzü kıp-

kırmızı. Daneca'nın da eldivenleri yok ve bizi çağırıyor.

Elleri solgun, parmakları uzun.

Kalabalığın içinde kendimize yol açarak onların yanına gidiyoruz. Önümüzde bir yerlerden bir megafonun sesini duyduğumuzda neredeyse yanlarına varmış durumdayız.

“Herkes hemen ellerini kapamak zorunda,” diyor minicik bir ses, büyük bir patlama gibi geliyor megafondan. Bir siren çalıyor. “Polis konuşuyor. Hemen ellerinizi örtün.”

Daneca, kişisel olarak onunla konuşuluyormuş gibi dehşette kapılıyor.

Teknik olarak çıplak elle dolaşmanın yasadışı bir tarafı yok. Tıpkı keskin bir mutfak bıçağına sahip olmanın teknik olarak yasadışı olmaması gibi. Ama etrafta dolaşıp sağa sola sallamaya başlarsanız polis bu durumdan hoşlanmaz. Hatta bir yere doğrultursanız işte o zaman da kelepçeler ortaya çıkmaya başlar.

“Beni kaldır,” diyor Lila.

“Ne?”

Çevremizdeki herkes yaygara koparıyor. Ama uzaklarda başka bir ses daha var, motor gürültüleri ve artık anlamlı kelimeler etmeyen çığlıklar.

Üzerimizden bir helikopter geçiyor.

“Kaldır,” diyor, gülümseyerek ve havayı işaret ederek. “Neler olduğunu görmek istiyorum.”

Onu belinden tutup kaldırıyorum. Çok hafif. Teni benimkine yumuşacık dokunuyor, ter ve çim kokuyor.

Onu Sam'in durduğu yerin yakınındaki bir arabanın kaputunun üzerine bırakıyorum.

“Bir sürü polis var,” diyor, aşağı atlarken. “Çevik kuvvet donanımlılar. Buradan gitmemiz gerek.”

Başımla onaylıyorum. Bizim gibi suçlular kaçma konusunda iyidir.

“Yasadışı hiçbir şey yapmıyoruz şu an,” diyor Daneca ama sesi hiç de kendinden emin değil. Çevremizdeki kalabalık da aynı şeyi hissediyor. Artık hep birlikte aynı yöne gitmiyorlar. Dağılıyorlar.

“İçeri,” diyorum. “Eğer bu binalardan birine girebilirsek her ne olacaksa bitmesini bekleyebiliriz.”

Ama en yakın binanın kapısına yaklaşıncı polisler kaldırımın karşısında görünüyorlar, miğferleri yüzlerini kapatıyor.

“Yere yatın,” diye emrediliyor. Dağılıp tereddüt eden protestocuları itiyorlar. Kızın biri tartışmaya çalışıyor ama polis bacağına copla vuruyor. Diğer bir kızın suratına kimyasal bir madde sıkılıyor. Yüzünü tutarak yere düşüyor.

Lila ve ben anında asfalta yapışıyoruz.

“Neler oluyor?” diyor Sam, dizlerinin üzerine çökerek. Daneca da yanında çömeliyor.

“Arabanın altına,” diyor Lila, dirseklerinin üzerinde sürünerek.

Gayet iyi bir plan. Yine de tutuklanırsınız ama en azından daha uzun sürer.

Hapishaneye son gidişim annemi ziyaret etmek içindi. Hapishaneler insanların yaşadıkları yerlerdir. İnsanlık dışı yerlerdir ama yine de masalar, kafeteryalar ve spor salonları filan vardır.

Burası başka. Burası kodes.

Cüzdanlarımızı, cep telefonlarımızı ve çantalarımızı alıyorlar. Parmak izlerimizi almakla uğraşmıyorlar. Sadece isimlerimizi sorup bizi birer nezarethane hücreğine koyuyorlar. Bir kız, bir erkek, bir kız, bir erkek olarak hücrelere konmuş durumdayız. Bu şekilde gürültülü bir koridor boyunca devam ediyor hücre kapıları.

Hücrede bir iki oturak, bir lavabo ve bir iğrenç tuvalet var.

Hepsi de dolu.

Daneca onlara bizim reşit olmadığımızı anlatmaya çalışıyor ama polisler umursamıyor bile. Sadece bizi kilitliyorlar.

Sam yanımda duruyor, kafasını parmaklıklara yaslamış, gözleri kapalı. Daneca oturaklardan birinde yer bulmuş. Yüzü gözyaşlarıyla sıırıslı. Bizi zırlı minibüslerine tıkmadan önce ellerini kapatmasını sağlıyorlar. Eldivenlerini bulamayınca dirseklerine kadar bant sardılar. Şimdi kolları göğsüne yapışmış durumda.

Lila volta atıyor.

“Lila,” diyorum ve aniden bana dönüyor, dişlerini sıkmış, parmaklıkların öbür tarafından bana eliyle vurmaya çalışıyor.

“Hey,” diyorum, onu bileğinden yakalayarak.

O kadar şaşkın bakıyor ki bir an için insan olduğunu unuttuğunu sanıyorum.

“Her şey düzelecek,” diyorum. “Buradan çıkacağız.”

Başıyla onaylıyor, utanıyor ama hâlâ nefes nefese. “Sence şu an saat kaç?”

Gösteriye saat dört buçuk gibi vardık ve parka hiç ulaşamadık. “Sanırım yedi filandır,” diyorum.

“Hâlâ erken. Tanrım, üstüm başım berbat.” Benden uzaklaşıp eldivenli eliyle saçlarını düzeltiyor.

“İyisin,” diyorum.

Homurdanıyor.

Çevremdeki çaresiz yüzlere bakıyorum. İddiasına varım hiçbirisi daha önce nezarethane görmemiştir. Eminim hiçbirisinin de hapishanede akrabası yoktur.

“Hiç geleceği düşünüyor musun?” diye soruyorum, dikkatini dağıtmak için.

“İçeride olmadığımız bir gelecek mi mesela?”

“Mezun olduktan sonra. Wallingford’dan sonra.” Son za-

manlarda bunu çok düşünüyorum.

Omuz silkip yüzünü demir parmaklıklara yaslıyor. “Bilemiyorum. Geçtiğimiz yaz babam beni Vieques’e götürdü. Tek yaptığımız plajda yatmak ya da yüzmekti. Oraya dönmeyi çok isterdim. Her şeyi gömmek. Karanlık yerlere kapatılmaktan bıktım.”

Barron tarafından o korkunç tel kafese tıklandığını düşünüyorum. Geçen yaz geçirdiğim kasvetli günlerden birinde tecridin mahkûmlar üzerindeki etkisini araştırmıştım. Depresyon, çaresizlik, sağlık bozacak kadar şiddetli anksiyete ve hatta halüsinasyon.

Öyle bir kafesin içine tekrar girmek nasıl bir şeydir tahmin bile edemiyorum.

“Ben hiç başka bir ülkeye gitmedim,” diyorum. Kimi kandırıyorum ki ben hiç uçağa bile binmedim.

“Sen de gelirsin,” diyor.

“Mezun olduktan sonra da çevrende olmamı istersen, ben seninim,” diyorum, bu bağlayıcı sözü verirken sesimin daha olağan çıkması için uğraşarak. “O kadar ha? Plajda yan gelip yatacaksın ha?”

“Babamın bana ihtiyacı olana kadar,” diyor. Nefes alış verişleri şimdi daha düzenli ve gözleri eskisi kadar deli bakmıyor. “Büyüdüğümde ne olacağımı hep biliyordum.”

“Aile işleri,” diyorum. “Hiç başka bir şey yapmayı düşündün mü?”

“Hayır,” diyor ama sesindeki bir şeyler meraklandırıyor beni. “En iyi yaptığım şey bu. Ayrıca, ben bir Zacharov’um.”

Ben de kendi iyi yaptığım şeyleri düşünüyorum. Ve Bayan Vanderveer’i... rehber öğretmenim. *Gelecek senin tahmininden daha yakın.*

Tahminime göre bir saat daha hücrelerimizde kaldıktan

sonra elinde mandallı dosya olan bir polis geliyor.

Herkes hep bir ağızdan bağırmaya başlıyor. Avukatlarımı görmek isteyenler, masum olduğunu haykıranlar, dava açmakla tehdit edenler...

Polis gürültünün dinmesini bekledikten sonra konuşuyor. “Birazdan adını okuyacağım kişiler hücrelerinin önüne gelip ellerinizi önünüzde birleştirin. Samuel Yu, Daneca Wasserman ve Lila Zacharov.”

Hücreler yine gürültüye boğuluyor. Daneca sıradan kalkıyor. Sam de onun ardından hücresinin ön tarafına geliyor. Sonra arkasını dönüp şaşkın bir ifadeyle gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Birkaç dakika sonra bağışmalar diniyor.

Polisin bundan sonra beni çağırmasını bekliyorum ama görünüşe göre dosyasında başka isim yok.

Lila bir adım atıyor sonra tereddüt ediyor.

“Devam et,” diyorum.

“Bizimle birlikte bir arkadaşımız daha var,” diyor Lila memura, bana dönerek.

“Cassel Sharpe,” diye destekliyor Sam. “İsmi bu. Belki de unuttunuz mu acaba?”

“Hepsi benim yüzümden...” diye başlıyor Daneca.

“Sessiz olun, önünüze bakın, ellerinizi önünüzde kavuşturun,” diye bağırıyor polis. “Geri kalan herkes kapıdan üç adım uzaklaşsın. Şimdi!”

Kelepçelenip götürülüyorlar, herkes dönüp bana bakıyor, onlar neden götürüldü de ben buradayım diye soran bakışlarla. Belki de onların aileleri aradı ve benimkine ulaşamadı. Belki sadece rasgele üç kişi parmak izi için götürüldü. Ajan Jones hücrenin kapısında görüldüğünde ben hâlâ kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

“Ah,” diyorum.

“Cassel Sharpe.” Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirliyor. “Lütfen ellerin önünde kelepçeli olarak hücrenin ön tarafına doğru yürü.”

Öyle yapıyorum.

Jones sert bir suratla beni başka bir koridora götürüyor. Girmek için özel bir kart kullanıyor. Burada hücreler yok, sadece beyaz duvarlar ve penceresiz kapılar var. “İsmine bir ikaz koyduk, Cassel. Newark’ta tutuklu olduğunu duyunca ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin.”

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. Boğazım kupkuru.

“Bana hâlâ hiçbir bilgi getirmedin mi?” Nefesi ekşimiş kahve ve sigara kokuyor.

“Daha değil,” diyorum.

“Nasil geçti yürüyüş?” diye soruyor. “Kanundan kaçma idmanını yapmışsındır bol bol. Olgunlaştıkça idmanlarını da yapman lazım delikanlı.”

“Hah ha,” diyorum.

Güzel bir şakayı paylaşmışız gibi sırtıyor. “Sana bu işin nasıl yürüyeceğini söyleyeyim. Sana iki seçenek vereceğim ve sen de doğru tercih yapacaksın.”

Dinlediğimi belirtmek için başımla onaylasam da bundan sonra gelecek şeylerden memnun olacağımdan emin değilim.

“Birkaç oda ötede Lila Zacharov’u elimde tutuyorum ve birlikte tutuklandığımız diğer ikisini de... Sen ve ben oraya girebiliriz ve Cassel’in arkadaşlarının serbest bırakıldığını söyleyebilirim. Onları da bırakırım, giderler. Hatta özür bile dileyebilirim.”

Omuzlarım geriliyor. “Senin için çalıştığımı sanacaklar.”

“Evet,” diyor. “Kesinlikle öyle sanacaklar.”

“Eğer Lila federaller için çalıştığımı düşünürse ve babasına da bunu söylerse senin için hiçbir şey bulamam, işine yara-

mam.” Hızlı konuşuyorum. Beni etkilediğini anlamış olması gerek. Eğer federallerle çalıştığım dedikodusu etrafa yayılırsa kendi annem bile benimle birlikte görünmek istemeyecektir.

“Belki artık zaten pek işime yaramayacağını düşünüyorumdur.” Jones omuz silkiyor. “Belki de çevrende dost namına bir tek biz kalırsak işleri farklı şekilde görmeye başlarsın.”

Derin bir nefes alıyorum. “İkinci seçeneğim nedir?”

“Bu haftanın sonuna kadar bir ipucu bulduğunu söylersin. Bu gizemli tetikçi üzerine bir şeyler bulursun. Kullanabileceğim bir bilgi. Daha fazla bahane olmaksızın.”

Başım la onaylıyorum. “Bulacağım.”

Eldivenli eliyle omzuma sertçe vuruyor. “Sana doğru seçimi yapacağını söylememiş miydim?”

Sonra beni diğerleriyle birlikte odaya alıyor.

Yerde oturmakta olan Daneca sendeleyerek ayağa kalkıp bana sarılıyor. Silhat gibi kokuyor ve gözleri kan çanağına dönmüş durumda.

“Üzgünüm,” diyor. “Bana çok kızmış olmalısın. Ama tartışmayacağız. Merak etme. Asla, kesinlikle...”

“Kimse kimseye kızmıyor,” diyorum sonra Daneca’nın lafını bitirebilirler mi diye Sam ve Lila’ya dönüyorum.

“Bize buradan çıkıp gidebileceğimizi söylediler,” diye lafa başlıyor Sam, sonra duruyor. “Eğer test olmaya gönüllü olursak.”

“Test mi?” O sırada Jones’u öldürmek istiyorum. Tabii ki saman altından su yürütüp gizli planlar peşinde koşacaktı.

“Hiperbatigammatik testi,” diyor Lila yavaşça. Yorgun görünüyor.

Beton duvara yumruk atıyorum. Elimi acıtmaktan başka bir işe yaramıyor.

“O testi olmayacağız, Cassel,” diyor Daneca.

“Hayır,” diyorum. “Hayır. Olmanız gerek. İkiniz. Sonra Lila ve beni dışarı çıkaracak birilerini arayabilirsiniz.”

Zacharov’un avukatlarının Lila’yı saniyeler içinde dışarı çıkarabileceklerinden hiç kuşku yok. Ya ben? Aynını yapmak dedemin birazcık daha uzun vaktini alacaktır ama eğer federaller benden yardım istiyorsa biraz yardımcı olmak zorundalar zaten.

“Ama o zaman ikinizin de şey olduğunuzu anlayacaklar...” diye başlıyor Sam.

“İşte test olayının da püf noktası orada,” diyor Lila. “Sadece saklayacak bir şeyi olanlar testten korkuyor.”

“Bizi zorlamaları yasal değil,” diyor Daneca, kafasını sallayarak. “Burada yasalara aykırı olarak tutuluyoruz. Ne haklarımız bize uygun şekilde bildirildi ne de tutukluluğumuz düzgün şekilde kayıt altına alındı. Hiçbir suç işlemedik. Hükümetin gizli işleyicilik karşıtı programını işletmek için güçlerini kötüye kullanmasının tipik bir örneği bu.

“Deme yahu?” Yere, Lila’nın yanına oturuyorum. Ukala cevabıma rağmen Daneca’dan etkilenmemek mümkün değil. Daha önce başı hiç belaya girmemiş olmasına rağmen, kodes-
teyken bile neyin doğru olduğunu düşünmeye devam edebiliyor.

“Titriyorsun,” diyor Lila, yumuşak bir sesle ve eldivenli elini omzuma koyarak.

Şaşıyorum. Artık kime ait olduklarını unutmuşum gibi ellerime bakıyorum. Sol eldivenimdeki boğum yerleri atığım yumruktan ötürü yıpranmış. Yıpranmış ve titrek.

“Sam,” diyorum, kendimi toparlamaya çalışarak. “En azından sen, kalmak zorunda değilsin.”

Sam bir bana bir de Daneca’ya bakıyor. “Doğru olanı yapmak istediğini biliyorum ama test olmaya yanaşmazsak ne

olur?” Sesini alçaltıyor. “Ya rica etmeyi bırakırlarsa?”

“Ya bizi teste aldıktan sonra bile salıvermezlerse?” diyor Daneca. “Ben test mest olmuyorum. İnandığım her şeye karşı olur.”

“Bunun yanlış olduğunu ben bilmiyor muyum sanıyorsun?” diye çıkışıyor Sam. “Bunun adaletsiz olduğunu ben anlamıyor muyum? Berbat bir durum olduğunu filan?”

Kavga etmelerini istemiyorum. Bu konuda kavga etmesinler.

“Boş verin,” diyorum, yüksek sesle, neden bahsettiğimi çok iyi biliyormuşum gibi yapmaya çalışarak. “Bekleyelim. Yakında bizi bırakacaklar. Bırakmak zorundalar. Daneca’nın dediği gibi, bizi kaydetmediler. Her şey düzelecek.”

Hepimiz rahatsız bir sessizliğin içine giriyoruz.

Bir saat sonra endişe ve telaş midemi kemirmeye başladığında, tam da ben yanıldığımı ve bizi burada çürümeye terk edeceklerini söyleyip kapıya vurarak Ajan Jones’u görmeyi talep etmeye başlayacağım anda bir polis gelip bize serbest olduğumuzu söylüyor. Hiçbir açıklama olmaksızın. Kapıdan dışarı atılıyor.

Araba da tıpkı bıraktığımız gibi duruyor, sürücünün yan dikiz aynasının kırılmış olması hariç...

Saat on gibi Wallingford’a geri dönüyoruz. Avluyu geçerken, birkaç saat değil de günlerdir yokmuşum gibi bir hisse kapılıyorum. Etüt için çok geç kaldık ama odalardaki sayıma yetişiyoruz.

“Ramirez yürüyüşe gitmenize izin vermiş ha?” diyor Bay Pascoli, bana şüpheli şüpheli bakarak. “Nasıldı?”

“Onun yerine plaja gitmeye karar verdik,” diyor Sam. “İyi de etmişiz. Yürüyüşün epey kontrolden çıktığını duydum.” Konuşurken, yalan söylemekten utanıyor gibi yanakları hafifçe kızarıyor.

Bu konuda başka hiçbir şey söylemiyor.

Işıklar söndüğünde, bunların hiçbirisi olmamış gibi geliyor.

Cuma öğleden sonra fizik sınıfında arka sırada oturmuş, önündeki sınav kâğıdına gözlerimi dikmiş, bakıyorum. Bir kız, dönme hareketinin titreşimsel büyüklüğünü bacaklarını sallayarak artırabilir mi arttıramaz mı konulu bir probleme odaklanıyorum. Bu rezonansla mı, dalga aktarımıyla mı, yoksa şu an unuttuğum başka bir konuyla mı ilgiliydi bilemiyorum. Emin olduğum tek şey bu sınavdan çıkacağım.

Bu çoktan seçmeli balonları doldururken kalemim de durmadan daireler çizip duruyor ki tam o an da Megan Tilman çılgılık atıyor. Kurşunkalemim kâğıdın üzerinde kalın bir kömürsü çizgi bırakıyor.

“Bayan Tilman,” diyor Dr. Jonahdab, masasından başını kaldırarak. “Sorun nedir?”

Megan, bir sıra önündeki Daneca’ya bakarak göğsünü tutuyor. “Şans tılsımım kırıldı. Aniden ikiye bölündü.”

Sınıfın içine bir heyecan dalgası yayılıyor.

“Beni lanetledin, değil mi?” diyor Megan.

“Ben mi?” diye soruyor Daneca, karşısında bir deli varmış gibi bakarak.

“Tılsımının kırıldığını ne zaman hissettin?” diye soruyor Dr. Jonahdab. “Tam şu an kırıldığına emin misin?”

Megan kafasının iki yana sallıyor. “Bilemiyorum. Yokladığımda zincirin ucunda sadece yarısı vardı. Sonra hareket edincede diğer parça da sırama düştü. Bluzuma sıkışmış olmalı.”

Şu “bluz” lafını, birisinin anneannesinden bahsedermiş gibi söylüyor.

“Bazen taşlar öylesine kırılıverir,” diyor Dr. Jonahdab. “Kırılıp gandırırlar. Kimse sana dokunmadı Megan. Buradaki herkes

eldiven giyiyor.”

“Şu işleyici toplantısı videosunda o da vardı,” diyor Megan Daneca’yı işaret ederek. “Tam yanımda oturuyor. O olmalı.”

Daneca’nın ona konuşarak bir ders vermesini bekliyorum. Gerçekten bunu bekliyorum. Daneca onu tanıdığım ilk günden beri geri zekâlının birinin çıkıp ileri geri konuşmasını bekliyor, özellikle de dün olanlardan sonra. Onun yerine, olduğu yerde çöküyor ve yüzü kıpkırmızı oluyor. Kocaman gözyaşları pırıl pırıl süzülüyor. “Ben bir işleyici değilim,” diyor sessizce.

“O zaman neden o toplantılara katılıyorsun?” diye soruyor diğer kızlardan biri.

Bir diğer çocuk öksürür gibi yaparak, “Hibigibiler,” diyor.

Ben de konuşmasını isteyerek Daneca’ya bakıyorum. Megan’a dürüst bir insanın kendisinin dışındaki insanları da düşündüğünü söylemesini istiyorum. İşleyicilerin sorunlarını anlatıp herkesin kendilerini onların yerine koymalarını sağlamasını istiyorum. Bana ve Sam’e söylediği hak ve adaletle ilgili tüm her şeyi söylemesini istiyorum. Ağzımı açıyorum ama konuşma daha beynimden aklıma varmadan arapsaçına dönüyor. Sloganları anımsayamıyorum bile. İşleyici haklarından nasıl bahsedeceğimi bilemiyorum.

Ayrıca, bir sebepten dolayı, bunu yapmamı Daneca asla istemez gibi de geliyor.

Dr. Jonahdab’a dönüyorum ama o da onları biraz daha uzun süre izlerse gerçeği görebilecekmiş gibi bir Megan’a bir de Daneca’ya bakıyor. Birileri onu uyandırmalı.

Yanımdaki sırada oturan çocuğa (Harvey Silverman) doğru eğiliyorum. “Hey, üçüncü soruyu ne yaptın?” diye soruyorum. Ön sıralardan bile duyulabilecek kadar yüksek sesle söylüyorum bunu.

Daneca bana dönüyor. Başını uyarırcasına hafifçe sallıyor.

Harvey kâğıdına bakıyor ve Dr. Jonahdab da sonunda trans halinden çıkıyor. “Pekâlâ, herkes sessiz olsun! Şu an sınavdayız. Megan, sen de kâğıdını alıp sınavın gerisini benim masamda yapabilirsin. Sonra birlikte müdüriyete gideriz.”

“Odaklanamıyorum,” diyor Megan, ayağa kalkarak. “O burada olunca...”

“O zaman müdüriyete şimdi git.” Dr. Jonahdab bir kâğıda bir şeyler karaladıktan sonra dosyadan koparıyor. Megan çantasını ve kâğıt parçasını alıp giderken tüm kitaplarını sınıfta bırakıyor.

Zil çalar çalmaz Daneca kapıya koşuyor ama Dr. Jonahdab onu geri çağırıyor. “Bayan Wasserman, sizinle konuşmak isteyeceklerdir.”

Daneca çantasına uzanıyor. “Hemen şimdi annemi arayacağım, kimse bana...”

“Bakın, sizin yanlış bir şey yapmadığınızı biliyoruz...” Sonra beni kapının yanında dolaşırken görünce susuyor. “Yardımcı olabilir miyim, Bay Sharpe?”

“Hayır,” diyorum. “Ben sadece... hayır.”

Ben çıkarken Daneca bana doğru ürkek bir şekilde gülümüyor.

Fransızca sınıfıma giderken ilan panolarından birinin yanından geçiyorum. Dergilerde de bulunan o sosyal içerikli mesaj afişleriyle dolu... ELDİVENSİZ ÇIKACAĞIMA ÇIPLAK ÇIKARIM. Ya da HERKES YAPIYOR DİYE YANLIŞ OLMAKTAN ÇIKMAZ. LANET İŞLEYİCİSİ TUTMAK BİR SUÇTUR. Ya da sadece ELDİVENSİZ AŞKA HAYIR... ama manken ya da aktrislerin yüzleri yerine videodaki öğrencilerin yüzleri konmuş. Okul sekreteri delirmiş gibi hepsini indirmeye çalışıyor.

Fransızca sınıfıma geldiğimde Megan’a olanları tüm okul duymuş oluyor.

“Daneca ona kötü şans laneti yapmış ki sınavdan çaksın,” diyor birisi, ben yanından geçerken. “İşte çan eğrisinde notunu yüksek tutma meselesini böyle hallediyor. Büyük ihtimalle yıllardır hepimize yapıyordu.”

“Ramirez de biliyordu. Bu yüzden gidiyor.”

Aniden arkamı dönüyorum. “Ne?”

Konuşan kişi Courtney Ramos’muş. Gözleri kocaman açılıyor. Tam dudaklarına parlatıcı sürerken, eli donmuş gibi havada kalıyor.

“Ne dedin sen?” diye bağıyorum. Koridordaki insanlar bize dönüyor.

“Bayan Ramirez istifa etti,” diyor Courtney. “Rehber öğretmenimi beklerken müdüriyette duydum.”

Bizi yürüyüşe gönderen Ramirez. HEX’i destekleyen tek kişi olan Ramirez; bu sayede iki yıl önce Daneca kampusta bu kulübü kurabilmişti. O yüzden bizim yüzümüzden işinden olmayı hak etmiyor. Bay Knight dersin ortasında şeyini gösteriyor ama kalıyor. Ramirez’se gidiyor.

Courtney’i omzundan tutuyorum. “Bu doğru olamaz. Neden böyle bir şey olsun ki?”

Elimden kurtuluyor. “Çek elini. Senin birkaç tahtan eksin, biliyorsun değil mi?”

Oradan uzaklaşıp Ramirez’in müzik odasına gidiyorum. Kampusun yarısını geçtiğim sırada onu otoparkta arabasına bir karton kutu yerleştirirken görüyorum. Bayan Carter da onunla, koltuğunun altında bir paket süt var.

Ramirez bana bakıp bagajı öyle bir şekilde kapatıyor ki ona doğru yürümemi durduruyorum.

Herkes bilir ki “istifa etmiş” lafı “kovuldu” lafının nazikçe söylenmişidir.

Lila'yı sinemaya götürmek bana çok gerçekdışı geliyor. İkimizde de hafta sonu için cuma gününden çıkabileceğimizi söyleyen ailemizden alınmış kâğıtlar olduğu için arabama binip Sam ve Daneca'yla sinemada buluşabiliyoruz.

Yolcu koltuğuna geçiyor. Hançer gibi sallanan uzun gümüş küpeleri ve oturduğunda kasıklarına kadar toplanan beyaz bir giysisi var. Oralara dikkat etmemeye çalışıyorum. Tamam, gözlerimi dikip bakmamaya çalışıyorum demem daha doğru olur çünkü arabayı bir yerlere çarpıp ikimizi de öldürebilirim.

“Wallingford'daki çocuklar dışarı çıkınca yaptıkları bu ha?” diye soruyor Lila.

“Bırak şimdi,” diyorum, gülerek. “Alt tarafı üç yıldır ortarlarda yoktun, zaman gezgini gibi konuşma şimdi. Randevunun ne olduğunu biliyorsun.”

Omzuma vuruyor. Acıyor ve gülümsüyorum. “Hayır, ben ciddiyim,” diyor. “Çok fazla düzgün.”

“Eski okulunda nasıldı ki? Direk Roma orjilerine mi geçiyordunuz?”

Acaba o rüküş Manhattan okulundan hiçbir arkadaşıyla görüşüyor mu? Onları Lila'nın on dördüncü yaş gününden hatırlıyorum, üstünlük çevrelerinde parlayan bir aura gibiydi. Dünyayı yönetmek üzere yetişen zengin işleyici çocuklar.

“Bir sürü parti olurdu. Bazen de insanlar bir araya gelir, takılırdı. Kimse dışarıda kalmazdı.” Omuz silkiyor ve sonra açık renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor. “Ama endişelenme. Ben senin alışkanlıklarınla da eğleniyorum.”

“Şükürler olsun ki,” diyorum, dalga geçercesine elimi kalbime koyarak.

Sam ve Daneca gişelerde durmuş bizi beklerken kırmızı meyan kökü şekeri mi yoksa siyahı mı daha iğrenç diye tartışıyorlar. Sam elindeki devasa patlamış mısır kutusundan tıkinıp duruyor.

“Şey, sen de bir şeyler istiyor musun?” diye soruyorum Lila’ya.

“Bana sinemada atıştırarak bir şeyler almayı mı teklif ediyorsun?” diye soruyor, zevkten dört köşe olmuş bir biçimde.

Sam gülüyor, ben de ona elimden gelen en pis bakışı fırlatıyorum.

“Buzlu kiraz suyu,” diyor Lila, hemen. Benimle tezgâha kadar geliyor, belki de benimle yeterince dalga geçtiğini düşünüyor.

Buzu kırmızıya boyamalarını izliyoruz. Lila omzuma yaslanıyor.

“Korkunç davranıyorsam özür dilerim,” diyor, ağzı gömleğimin kolunda. “Gerçekten çok gerginim.”

“Sanırım korkunç davrandığın zaman seni çok beğendiğim konusunun daha önce üzerinden geçmiştik,” diyorum sessiz bir şekilde meyveli buzlarımızı alırken.

Gülümsemesi afişlerdeki ışıklar kadar parlak.

Sonra dördümüz biletlerimizi kestirip salona giriyoruz, isimler geçmeye başlamış bile. Sinema kalabalık değil böylelikle arkada yer bulabiliyoruz.

Konuşulmamış ortak bir karar sonucu hiçbirimiz önceki günün olayları olan nezarethaneye ya da yürüyüşe değinmiyoruz. Sinemanın havalandırması son derece etkili ve geri kalan her şeyi önemsiz kılıyor.

*Dev Örümceklerin İstilas*ı harika bir film. Sam film boyunca konuşuyor, hangi örümceklerin kukla olduğunu ve ağların neden yapıldığını anlatıp duruyor. Dev örümcek krizinin uzay kaynaklı bir enerji olması dışında senaryoya dair pek fazla bir şey anlayamıyorum. Bilim adamları olayı çözüyorlar ve örümcekler de ölüyor.

Daneca bile iyi zaman geçiriyor.

Sonra akşam bir büfeye gidip kulüp sandviç, patates kızartması yiyip sonsuz sayıda kahve içiyoruz. Sam bize ketçap, şeker ve Worchestershire sosu kullanarak gayet hakiki görünen sahte kan imal etmeyi gösteriyor. Garsonun pek hoşuna gitmiyor.

Lila onu tren istasyonunda bırakabileceğimi söylüyor ama ben onu Manhattan'a kadar arabayla götürüyorum. Babasının ışıklar içindeki Park Avenue'daki dairesinin önünde durduğumuzda bana doğru uzanıp iyi geceler öpücüğü veriyor.

Dudakları ve dili hâlâ çilek kırmızısı.

Onuncu Bölüm

Çöp evdeki eski odamdayım, yatağın içinde bir o yana bir bu yana dönüyorum. İki kat altımdaki buzdolabında bulunan ölü adamı düşünmemeye çalışıyorum ama tüm düşünebildiğim yer parkelerinin arasında yukarılara bakıp bulunmak için yalvaran Janssen'in ölü gözleri.

Yaşarken ne yapmış olursa olsun bir buzdolabına kapatılmaktan daha iyi bir ebedi istirahati hak ediyor. Benim onu oraya tıktığım için neyi hak ettiğimi de ancak Tanrı bilir.

Zaten uyuyamadığıma göre federallerin bana verdiği dosyayı açıp kâğıtları yatağıma yayıyorum. Janssen'in kız arkadaşının ismini (Bethenny Thomas) ve o geceki ifadesinden birkaç ayrıntıyı öğreniyorum. Pek ilginç bir şey yok. Kızı Anton'un göğsüne bir dosyayı bastırırken düşünebiliyorum. Sonra Janssen'in üzerine eğilmiş olarak kendimi hayal ediyorum, çıplak ellerim ona uzanıyor, parmaklarım kıvrılıyor.

Acaba en son gördüğü şey ben miyim? O zaman on beş yaşında olan saçları kötü kesilmiş sakar bir çocuk.

Sırtüstü dönüyorum, kâğıtları dağıtıyorum. Hiçbiri önemli

değil. Philip'in katiline gitmiyor hiçbirisi. Federallerin kafalarının karışmış olmasına şaşmamalı. Tek istedikleri şey Philip'in o büyük sırrı ama burada yok. Bir şeyin çözümüne çok yaklaşıp çok daha büyük ve yeni bir gizemin varlığı keşfetmek çıldırtıcı olmalı. Philip'in büyük sırrı neydi ve sırrı korumak için onu öldüren kimdi?

İlk kısmı kolay. Sır benim.

Beni korumak için onu kim öldürmüş olabilir ki?

Büyük gelen palto ve kırmızı eldivenler giyen o gizemli kişiyi anımsıyorum. Sonra onu biraz daha düşünüyorum.

Ertesi sabah alt kata iniyorum ve kahve yapıyorum. Kısacık ve sıkıntılı bir kestiriş dışında hiç uyuyamamış haldeyim. Gecenin içinde bir yerlerde bir şeyleri anlayabilmemin tek yolunun aramaya başlamak olduğunu fark ettim. Tabii ne aradığımı da bilmiyorum ama Philip'i tanıyorum.

Ayrıca ciddi bir teslim tarihim var.

Bir kahve içiyorum, duş alıyorum, siyah bir tişört ve koyu gri kot pantolon giyip arabama gidiyorum. Çalışmıyor. Kaputu kaldırıyorum ve bir süre motora bakıyorum ama dizel arabalar uzmanlık alanımın içinde değiller.

Tekerleklerle tekme atıyorum. Sonra Sam'i arıyorum.

Çok geçmeden cenaze arabası bizim bahçenin araba yoluna geliyor.

"Ne yaptın ona," diye soruyor Sam, arabamın kaputu okşayıp bana suçlarcasına bakarak. Hafta sonu giysilerini giymiş: Üzerinde Eddie Munster olan bir tişört, siyah bir kot pantolon ve aynalı pilot gözlükleri. Ailesinin onun sinema özel efektleri alanında çalışmak istediğini nasıl fark etmediğini anlamıyorum.

Omuz silkiyorum.

Birkaç dakika orayı burayı karıştırdıktan sonra füyyelerden birkaçını ve belki aküyü de değiştirmem gerektiğini söylüyor.

“Çok iyi,” diyorum, “ama bugün yapmam gereken bir şey daha var.”

“Neymiş o?” diye soruyor Sam.

“Bir suçu açığa çıkarmak,” diyorum.

Sanki bana inanmakla inanmamak arasında kalmışçasına başını yana deviriyor. “Gerçekten mi?”

Omuz silkiyorum. “Olasılıkla hayır. Peki onun yerine bir suç işlemeye ne dersin?”

“İşte bu senin tarzına daha yakın,” diyor. “Aklında belirli bir şeyler var mı?”

Gülüyorum. “Haneye tecavüz. Abimin evi. O kadar da kötü değil, ha?”

“Hangi ağabeyin?” diye soruyor, güneş gözlüklerinin indirip tek kaşını kaldırarak bakabilmek için. Kötü bir TV dizisinin polisi gibi görünüyor ki sanırım amacı da bu.

“Ölen.”

Homurdanıyor. “Yapma ya! Neden anNedenn anahtarı filan alıp gitmiyoruz? Zaten bütün bina size ait değil mi? Tüm aile de komşu filan.”

Yolcu koltuğuna geçiyorum. İçeri girmek için daha kolay bir yol bulmaya çalışması da benim için işi yapmayı kabul etmesi gibi bir şey. “Galiba karısına ait ama malına sahip çıkmak için geri geleceğinden şüpheliyim.”

Ona yolu anlatıyorum. Arabayı o sürüyor ve tüm yol boyunca da başını sallıyor.

Bethenny’nin kapıcılu lüks binasının yanında Philip’in apartmanı 1970’lerde yapılmış gibi görünüyor. Arabayı park ettiğimizde uzaklardan radyoda çalan caz müziğin sesini duyuyorum ve sarmısak kokusu alıyorum. İçeriye girince apartman dairelerinin çok büyük olduğunu görüyorum.

“Ben arabada bekleyeceğim,” diyor Sam, gergin bir şekilde

çevresine bakarak. “Cinayet mahalleri beni hep korkutur.”

“Peki, çok uzun sürmez.” Onu suçlayamam.

Kırmızı eldivenli kadının resimlerini gördüğüme göre burada bir güvenlik kamerası olduğunu biliyorum. Giderken fişini çekmem zor olmaz.

Sırt çantamdan sert bir madeni bir parça çıkarıp kapının tokmağının önünde diz çöküyorum, sinirlerime yenik düşüyorum. Ağabeyimin boş eviyle karşılaşmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim. Birkaç derin nefes alıp kilide odaklanıyorum. Kilit Yale marka, yani saat yönünde çevirdiğimde minik dillerin kenarları eğilmiş olacak. Aşına olduğum bir işi yapmak düşüncelerden kurtulmak için iyi bir yol.

Kilitleri açmak zor değildir ama can sıkıcı olabilir. Normalde bir anahtar sokarsınız o da minik dilcikleri çevirir ve kapı açılır. Bir kilidi anahtarsız açarken en kolay yöntem minik dilcikler doğru konuma gelene kadar kilidi kurcalamaktır. Daha karmaşık teknikler de vardır ama bu işlerin uzmanı değilim, babam öyleydi...

Birkaç dakika sonra içerideyim.

Kapıyı açtığımda Philip’in dairesinde bayat giysi kokusu var. Hâlâ polis şeridi de duruyor ama kolayca çıkartıyorum. Bunun dışında ortalık çok dağınık. Kutular, bira şişeleri... Çevresinde itiraz edecek karısı ya da çocuğu yokken depresyondaki bir adamın dışarıda bırakacağı şeyler.

Philip hayattayken ondan korkardım. Beni çok kırırdı. Onun da benim gibi acı çekmesini isterdim. Oturma odasına baktığımda ilk kez aslında ne kadar kötü durumda olduğunu düşünüyorum. Her şeyini kaybetti. Maura oğluyla birlikte kaçtı, en iyi arkadaşı Anton dedemiz tarafından öldürüldü ve gençliğinden beri yanında çalıştığı suç patronunun onu öldürmemesinin tek sebebi bendim.

Boynundaki izlere ilk sahip olduğunda ne kadar gururlandığını hatırlıyorum. Gırtlığının derisini kesip keloid izler oluşana kadar içine kül dolduruyorlardı. O izlere ikinci gülümsemem diyordu. Bu Philip'in Zacharov'lara ait olduğunu, içeriden bir adam olduğunu ve bir katil olduğunu vurgulayan bir mühürdü. Yakası bağı açık dolaşır, yaylana yaylana yürür ve insanlar onu görünce yollarını değiştirdiğindeyse sırtırdı. Ama eski evimizin banyosunda elinde keskin bir usturayla yaralarını daha da koyulaştırabilmek için içlerine kül doldurmayla çalışıp gözlerinden yaşlar akarken de hatırlıyorum.

Canı yanıyordu. O hiçbir şey hissetmiyormuş gibi yapmak benim için daha kolay olsa da canı yanıyordu.

Halının üzerinde onun gövdesinin dış çeperlerinin tebeşirle yapılmış bir çizimi ve çevresinde silik kahverengi lekeler olan sökülmüş bir parça var. Olay yeri incelemecilerin işidir diye düşünüyorum.

Tanıdık odalarda dolaşıp nelerin yerinden oynadığını görmeye çalışıyorum. Her şey ama bir yandan da hiçbir şey. Ölmeden önce Philip'in nelerin yerini değiştirdiğine dair hiçbir fikrim yok. Eşyanın nerede olduğunu anımsayacak kadar geliyordum bu eve ama her teferruatını ezberleyecek kadar da değil... Üst kata çıkıyorum ve onun çalışma odasına gidiyorum. Temel olarak içinde bir yatak ve çalışma masası olan bir oda işte... Bilgisayar yerinde yok ama odada bir avuç kalemle bir sustalı dışında ilginç hiçbir şey yok.

Philip'in yatak odası, çıkardığında yere attığı hatta bazılarını yığıp sağa sola tekmelediği kıyafetleriyle dolu. Süpürgeliğin yanında cam parçaları ve içinde kurumuş kahverengi bir sıvı bulunan uzun bir bardağın dibi var.

Dolabında geriye kalan temiz giysilerinden başka hiçbir şey yok. Ayakkabı kutularından birinin içinde tam bir tabanca şek-

linde oyulmuş bir köpük bloğu buluyorum ama tabanca ortada yok. Diğer bir kutuda da bol bol mermi var.

Çocukluğumuzu anımsamaya çalışıyorum, babamın hayatta olduğu zamanları. Philip'in gizli yerlerinden hiçbirini hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey babamın odama gelip...

Ah.

Philip'in oğlunun odasına giriyorum. Yatağı bir duvara yanaştırılmış, peluş hayvanlarla dolu. Giysi çekmeceleri açık, bazılarında hâlâ kılık kıyafet olabilir. Maura odayı bu şekilde mi bıraktı yoksa polislerin aramasından sonra mı böyle oldu bilemiyorum.

Dolap kapısı açık duruyor. Mantar şeklindeki bir tabureyi alıp üzerine çıkarak kendi yurt odamda bahisçilik operasyonlarımı sakladığım yere, kapının hemen üstüne, dolabın karanlık tepesine uzanıyorum. Elim bir karton parçasına değiyor, yırtıp atıyorum.

Duvarla aynı açık mavi rengine boyanmış. Sadece bakarak bulmak el fenerleriyle bile neredeyse imkânsız. Arkasına ambalaj kâğıdından bir zarf bantlanmış.

Her şey, oradan alıp aşağı indirirken hareketlerim çocuk yatağının üzerindeki oyuncak gemiyi oynatıyor. Cam gözlü ayılar ataşı açıp bir sürü kâğıt çıkarırken beni izliyor. Gördüğüm ilk şey Philip Sharpe'in eski suçlarından muaf olduğunu belgeleyen yasal bir belge. Çok ayrıntılı, bir sürü sayfa var ama arka taraftaki imzaları tanıyorum. Jones ve Hunt.

Onun da arkasında Philip'in yuvarlak hatlı el yazısıyla yazılmış sayfalar görüyorum. Annemin temyizi gerçekleşsin diye kaburgalarını kırdığı insanların bir listesi. Bunu ya da diğer sayfaları burada bulmam ne anlama geliyor bilmiyorum çünkü hiçbirini federallere vermedi... ya da belki de burada olmalarının sebebi vermiş olması.

Tek bildiğim bu belgenin annemi hapse geri yollayabileceği.
Tek bildiğim annemin onu asla affetmeyecek olması.

Oturma odasına dönerken bu düşüncüyü arkalara itip zarfı da pantolonumun beline sıkıştırıp tişörtümü de üzerine çekiyorum. Kahve masasında büyük pirinç bir kül tablası var, içinde sadece tek bir izmarit kalmış. Yaklaştıkça altın rengi şeritli beyaz kâğıdını tanıyorum. Sigarayı tanıyorum.

Gitanes. Yıllar önce Fransa'dan döndüğünde Lila'nın içtiği marka. Elime alıp bakınca ruj lekesini görebiliyorum. Aklıma gelen ilk düşünce hâlâ sigara içtiğini bilmiyor oluşum.

İkincisi de federallerin Philip'in dairesinden bir şeyler alıp götürdüğü. Öyle tahmin ediyorum ki kül tablasının boş olmasının sebebi olay yeri inceleme ekibinin tüm izmaritleri toplamış olması. Halının parçasını alan da onlar, Philip'in bilgisayarı ve silahını da... Bu da demek oluyor ki Lila sonradan geldi.

Kapı açılıyor ve arkamı dönüyorum. Gelen Sam.

"Sıkıldım," diyor. "Ayrıca senin ölü ağabeyinin dairesinde dolaşmaktan daha korkunç bir şey varsa o da o dairenin önünde, bir cenaze arabasının içinde oturmak."

Sırıtıyorum. "Evindeymiş gibi rahat et."

Kafasıyla elime doğru bir işaret yapıyor. "O nedir?"

"Sanırım Lila buradaymış," diyorum, sigarasının izmaritini kaldırarak. "Bu markayı içerdi, ruj da tutuyor gibi."

Biraz şaşırmış gibi görünüyor. "Sence ağabeyini Lila mı öldürdü?"

Kafamı iki yana sallıyorum ama aslında demek istediğim sigaranın hiçbir şeyi ispatlamadığı. Ne onun yaptığını ne de yapmadığını ispatlamıyor.

"Deliller toplandıktan sonra buraya gelmiş," diyorum. "Buraya gelmiş, bu kanepeye oturmuş ve bir sigara içmiş. Neden?"

"Suç mahalline geri dönmüş," diyor Sam, televizyon dedek-

tifleri gibi.

“Lila’dan hoşlandığını sanıyordum,” diyorum.

“Öyle zaten,” diyor ve birden çok ciddi görünüyor. “Lila’yı severim, Cassel. Ama ağabeyin öldürüldükten sonra onun evine gelmesi biraz garip.”

“Biz *de* ağabeyim öldürüldükten sonra onun evindeyiz.”

Sam o kocaman omuzlarını silkiyor. “Bence bu konuyu ona sormalısın.”

Lila bana âşık. Öyle olmaktan başka çaresi yok, işlendi. Bana zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyorum ama diğer her şeyi de açıklamadan bunu Sam’e anlatabilmem çok zor. Ayrıca ona zarftan da söz etmeyeceğim.

O üç sayfaya ve ne anlama geldiklerine dair düşünmek bile istemiyorum. Kırmızı eldivenli kadının annem olduğunu düşünmek istemiyorum. Katilin hiç tanımadığımı, kiralık bir tabanca olmasını istiyorum. Tanıdığım herhangi biri olmadığına göre ondan nefret etmekte özgürüm, en azından ağabeyimden nefret ettiğim kadar.

Arabaya binip Sam’in beni anayolda gördüğüm büyük bir süpermarketin otoparkına götürmesini sağlıyorum. Dükkânın arkasında bir dizi üzgün görünümlü ağaç ve birkaç çöp kutusu var. Sırt çantamı karıştırıp kibrit arayışımı izliyor. Sonra elimden geldiğince gizli bir şekilde bir ateş yakıp çevreden çalı çırpı atıyorum içine, ardından dokunulmazlık anlaşmasını ve Philip’in elyazısı itirafnamesini de... Ateş yeterince güçlü olunca izmariti de atıyorum.

“Delilleri imha ediyorsun,” diyor.

Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum. “Sahi mi?”

Elini alına çarpıyor. “Bunu yapamazsın! O kâğıtlarda ne yazıyor, biliyor musun?”

Gördüğü onca şeye rağmen Sam hâlâ iyi bir yurttaş.

Kâğıdın kenarları kıvrılırken yükselen dumanı izliyorum. Philip'in sırlarını sattığını biliyordum... ve benimkileri de... ama anneminkileri de satacağını hiç düşünmemiştim. “Kâğıtlar ağabeyimin iki yüzlü biri olduğunu söylüyor. Ben aileme ihanet ettiğim için çok kızmış gibi görünüyordu ya hani... Aslında bunu ilk yapan kendisi olamadığı için bu kadar kızgınmış.”

“Cassel, onu öldürenin kim olduğunu biliyor musun?” Sam'in sesinde garip bir şeyler var.

Ona bakıyorum ve ne düşünmekte olduğunu anlıyorum. Gülüyorum. “Öldüğü gece çekilen kamera kaydında içeri giren bir kadın silueti gördüler. Yani ben değildim.”

“Sen olduğunu düşünmedim,” diyor, aceleyle.

“Neyse.” Ayağa kalkıyorum. Aslında şüphelendiği için onu suçlamıyorum. “Öyle düşünsen bile sorun değil. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”

Bulduğum şeylerden geri kalan külleri ayakkabımla dağıtırken homurdanıyor. “Daneca'ya gitmek ister misin?” diye soruyor. “Uğrayacağımı söylemişim.”

“Ben de takılırsam hayal kırıklığına uğrayabilir,” diyorum, gülümseyerek.

Kafasını sallıyor. “Bulduğun şeyin ne olduğunu bilmek isteyecektir... O dosyalara nasıl kafayı taktığını unuttun mu?”

“Ona bu küçük şenlik ateşinden de söz edeceksin değil mi? Gelmek istemene şaşmamalı. Tek istediğin Daneca'nın doğru kişiye bağırmasını sağlamak.” Çok kızgın değilim aslında. Sam'in kız arkadaşına yalan söylemeyişiini seviyorum. Birbirlerine âşık oluşlarını seviyorum. Daneca'nın benim haklarımı savunmak için ortaya atılışını seviyorum.

“Eğer istemezsen ona hiçbir şey söylemem,” diyor Sam, “ama şey konusunda tam anlamıyla objektif olduğundan emin

değilim, şey... araştırma..."

İçimde ani bir minnet duygusu yükseliyor ve o an ona her şeyi söylemek istiyorum ama arkamdaki küller bana hiç kimseye tam olarak güvenmememi anımsatıyor.

Sam araba radyosunu açıyor. Newark'taki protesto yürüyüşünden bahseden bir haber kanalı. Polisler bir isyan patladığını iddia ediyorlar ama birçok YouTube videosunda barışçıl protestocuların tutuklandığı görüntüler var. Bazıları hâlâ tutuklu... Rakamlar kesin değil. Sonra konuşmanın seviyesini düşürüp çıplak elli kızlarla ilgili şakalar noktasına kadar iniyorlar.

Sam aniden kanalı değiştiriyor. Ben de onunla göz göze gelmemek için pencereden dışarı bakıyorum. Bir paket fünüye ve yeni bir akü almak için bir oto yedek parçacıda duruyoruz. Asansörün müziğini bastırarak parçaları nasıl takacağımı anlatıyor. Arabalar konusunda olduğumdan daha cahilmişim gibi davranıyorum... Sam'i güldürmek için...

Birkaç dakika sonra Daneca'nın ailesinin gösterişli Princeton evlerinin araba yoluna varıyoruz. Yeşil üniformalı bir adam bahçeyi elindeki yaprak süpürgesiyle süpürüyor. Bahçenin arka tarafında Bayan Wasserman'ı koyu turuncu bir ayçiçeğini keserken görüyorum. Kolunda bir sepet dolusu var ve bizi görünce el sallıyor.

"Cassel, Sam," diyor Bayan Wasserman, kapıya yürüyerek. "Ne güzel bir sürpriz."

Gerçek yaşamda insanların böyle şeyler söylemediğini sanırdım ama görünüşe göre Bayan Wasserman'ınki gibi evlerde yaşayan birkaç istisna var, gerçi o da konuştuğu kadar zarif görünmüyor. Yanağında toprak lekesi var, yeşil ayakkabıları yıpranmış, saçları da arkasında dağınık bir atkuyruğu biçiminde toplanmış. Yine de bir şekilde görünüşü kurtarmaktaki bu isteksizliği bile daha göz korkutucu geliyor.

İşleyici hakları için durmadan savaşılan birine benzemiyor. Ona bakınca ulusal kanalda işleyici olduğunu itiraf eden birini göremezsiniz. Ama öyledir.

“Selam,” diyor Sam. “Daneca evde mi?”

“İçeride,” diyor ve bir sepet çiçek uzatıyor. “Siz ikiniz bunları mutfağa götürebilir misiniz? Benim de son kabağı almam lazım. Ne kadar az ekersen ek, hemen hepsi birlikte çıkıyor ve elinde çok fazla oluveriyorlar.”

“Yardım edebilir miyim?” diye soruyorum, içgüdüsel bir şekilde.

Bana garip bir şekilde bakıyor. “Harika olur, Cassel.”

Sam çiçek sepetini alıp bana bakarak kafasını sallıyor. Daneca’nın sorularını ertelemek istediğimi anladığı belli.

Sam içeri girerken ben de Bayan Wasserman’i arka bahçeye doğru izliyorum. Küçük bir kulübedeki bir yığından bir sepet daha alıyor. “İşler nasıl gidiyor? Bayan Ramirez’in istifa ettiğini duydum. Okulun, bunun yanlarına kalmayacağını sanması ne kadar saçma.”

Lavanta çiçekleri örme hasırdan yapılmış piramitlere tırmanan, asmalarla dolu kocaman bir cennet bahçesi gibiydi. Küçük kiraz domatesleri kocaman bir çiçek yatağını kaplarken bir diğeri de sakız kabağı ile doluydu.

“Evet,” diyorum. “Saçma. Yine de düşünüyordum da size sormak istediğim bir şey var.”

“Tabii ki.” Dizlerinin üzerine çöküp yeşil şeritli sebzeleri bahçe eldiveni giydiği elleriyle sökmeye başlıyor. Kabak, kocaman, bol yapraklı ve sarı çiçekli bir bitkinin ortasından çıkıyor ve toprağa yayılıyor. Biraz sonra ona yardım teklif etmemin onun yaptığının aynısını yapmak demek olduğunu anlıyorum.

“Eee,” diyorum, yere eğilirken. “Şey duydum... şu federal hükümetin bir yapılanması varmış. İşleyici çocuklar için. Aca-

ba siz de duydunuz mu diye merak ettim.”

Bayan Wasserman başıyla onaylıyor ve onu son gördüğümde işleyici olduğumu ısrarla inkâr edişimden söz etmemek nezaketini gösteriyor. “Varlığını onaylayan pek fazla yok ama işleyici çocukların haklarını yasayla koruma altına almaya çalışan herkesin karşısına çıkan hükümetin dayattığı kendi devlet programı olarak biliniyor. Adına Lisanslı Azınlık Dairesi dendiğini duymuştum.”

Bu isim karşısında bir süre kaşlarımı çatıyorum. “Yani yasal mı?”

“Tek bildiğim,” diyor, “senin yaşlarında bir çocukla iletişim kurmaya çalışırken onunla irtibat kurup saflarına kattıkları. Sonra o çocuktan bir daha hiçbir haber alamadım. İşleyici çocuklar geri tepmeler tarafından sakatlanana dek değerli bir kaynak olarak görülür ve LAD de mafyadan önce o çocukları kendi saflarına katmaya çalışıyor. LAD’in işleyicileri kovalamasının sebebi bazen yasal düzlemde korkunç suçlar işletmek bazen de küçük yasa dışılıklar yaptırmak. İnsanın ruhunu çürütüyorlar. Eğer Azınlık Dairesi’yle ilgili birileri sana bir şeyler anlattıysa o zaman bir avukata ihtiyacın var demektir, Cassel. Hâlâ önünde seçenekler olan bir vatandaş olduğunun sana hatırlatılması gerekiyor.”

Nezarethane hücrecini ve hâlâ orada olabilecek insanları düşünerek gülüyorum. Sanırım Daneca annesine bu hikâyeyi anlatmamış. Ama gerçekten her yurttaşın seçim şansı olduğuna inansam bile etrafımda yasa konusunda uzmanlık sahibi olan tek kişi Barron ki o da Princeton hukuk okulundan terk. Annemin bir avukatı var ama ona annem gibi para ödeyemem. Tabii bir de Bayan Wasserman var. O bir avukat ama tam olarak gönüllü olduğu söylenemez. “Tamam. Burnumu beladan uzak tutmaya çalışacağım.”

Yünsü kahverengi saçlarından bir tutamı arkaya iterken alnına toprak bulaştırmayı başarıyor. “Değersiz bir oluşum olduklarını söylemiyorum. Eminim ki bazı çocukların hayatı orada iyiye de gidiyordur, yüksek yerlerde devlet görevlerine geliyorlardır. Ama ben işleyici çocukların ne polisi ne de hırsız oynamadan da içinde yaşayabileceği bir dünya istiyorum.”

“Evet,” diyorum. Öyle bir dünyayı tahayyül edemiyorum. Oraya uyabileceğimden de emin değilim.

“Eve git sen,” diyor ve sonra da gülümsüyor. “Sebze toplama işini ben kendi başıma da bitirebilirim.”

Ayağa kalkıyorum, nazıkçe gönderildiğimi duyunca hemen anlarım.

“Ben ne olduğumu bilmiyordum,” diyorum, yutkunarak. “Daha önce demek istiyorum. Amacım size yalan söylemek değildi.”

Bayan Wasserman kafasını kaldırıp bu konuşma boyunca ilk kez şaşırmış gibi bana bakıyor.

Daneca ve Sam mutfaktaki devasa masada oturuyorlar. Sam’in önünde, mermer tezgâhın üzerinde içinde gerçek bir tutam nane konmuş bir bardak buzlu çay duruyor.

“Hey, Cassel,” diyor Daneca. Üzerinde beyaz bir tişört ve dize kadar çıkan kahverengi süet çizmeler var. Mor uçlu örgülerinden biri yüzüne inmiş. “İçecek bir şeyler ister misin? Annem demin alışverişe gitti.”

“İyiyim,” diyorum, kafamı sallayarak. Daneca’nın evinde hep kendimi bir garip hissetmişimdir. Soygun için keşif yapar gibi etrafı incelemekten kendimi alamam.

“Neden bensiz araştırmaya gittiniz?” diye cevap talep ediyor Daneca. Görünüşe göre durmadan hostesi oynamaktan sıkılmış. “Bu işte beraber olduğumuzu sanıyordum.”

“Yolumuzun üzerindeydi,” diyorum. “Sam çoğunlukla arabada bekledi. Neyse, polis ve federaller çoktan oraya bakmışlar. Acaba onların dikkatinden kaçan bir şey görebilir miyim diye gittim.”

“Sigara izmariti gibi mi?”

“Görüyorum ki Sam şimdiden sana haberleri yetiştirmiş. Evet, izmarit gibi. Ama oraya sonradan geldiğine eminim.”

“Cassel, bunu kabul etmek senin için çok zor biliyorum ama ağabeyini öldürmek için her türlü sebebi vardı. Ağabeyinin onu kaçırdığını söylüyorsun.”

Sanırım yanlış düşünüyorum ama şu an onlara söylediğim her şey için pişmanlık duyuyorum. Konuşmaya başlamakla ilgili temel sorun, dışarıda bıraktığınız bölümlerin gerçekten barizleşmeye başlaması. Ayrıca bir de her şeyi anlatma isteği var, içinizi kemiren...

Ama bunu yapamam. Şimdi arkadaşlarım var ve onları kaybetmek istemiyorum.

“Biliyorum,” diyorum, “ama onun yaptığını hiç sanmıyorum. Cenazede hiç de suçlu görünmüyordu.”

“Ama cenazeye *gitti* öyle değil mi?” diyor Daneca, ısrar ederek. Sam hiçbir şey söylemiyor ama Daneca’nın söylediklerini başıyla onayladığını görüyorum. “Nefret ettiğin birinin cenazesine neden gitsin diye mi düşünüyorsun? Katiller böyle şeyler yapıyorlar. Bir yerde okumuştum.”

“Cinayet mahalline geri...” diye başlıyor Sam.

“Philip cenaze evinde öldürülmemiştir! Ayrıca Lila oraya babasıyla geldi,” diyorum. “Zacharov da bana bir iş önermeye gelmişti.”

“Ne tür bir iş?” diye soruyor Daneca.

“Üzerine konuşmak istemeyeceğiniz türden,” diyorum. “İnsana kocaman bir keloid gerdanlıkla yeni bir takma isim

kazandıran türden...”

“Kabul etmedin değil mi?” diyor Daneca. Federaller gibi Daneca ve Sam’in de benim dedem gibi bir ölüm işleyicisi olduğum konusunda fikir birliğine vardıklarına artık emin oluyorum.

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. “Boğazımı görmek ister misiniz?”

“Yapma şunu,” diyor Daneca. “Sadece cevap ver.”

“Kabul etmedim,” diyorum. “Gerçekten. Ayrıca etmeyi de düşünmüyorum. Ayrıca Sam’deki buzlu çaydan biraz da ben istiyorum. Yanında da *naneyle* lütfen.”

Daneca gülümseyerek taburesinden aşağı atlıyor. “Peki ama bu Lila konusunda tartışmayı bitirdiğimiz anlamına gelmiyor. Yani ona olan hislerin acayip, deli ve ateşli tamam ama bu onun bir şüpheli olmadığı anlamına da gelmiyor.”

Lila işlenerek bana âşık edilmiş olmasına rağmen bunu fazla ciddiye almıyorum, duyguları gerçek ve bariz olan benim. “Tamam. Ya ağabeyimi öldüren oysa? Bunu bilmenin kimseye ne faydası olacak?”

“Onu korumana yardımı olacak,” diyor Sam. “Eğer istersen.”

Şaşkın bir şekilde ona bakıyorum çünkü ondan duymayı beklediğim şey bu değildi. Ayrıca tamamen de doğru.

“Tamam,” diyorum. “Tamam. Ondan hoşlandığım bu kadar bariz mi?” Kafeteryanın dışında tamamen aynı şeyi söyleyen Audrey’i düşünüyorum. Çok zavallı bir durumda olmalıyım.

“Birlikte sinemaya gittik,” diyor Daneca. “Geçen gece. Unuttun mu?”

“Ha, evet,” diyorum, “Şu.”

Daneca çay koyarken Sam kaşlarını çatarak bana bakıyor.

“Belki de onu arayıp Philip’i öldürüp öldürmediğini sormalısın,” diyor Sam.

“Hayır,” diyor Daneca. “Eğer bunu yaparsan rol yapacaktır. Delilleri gizler. Bir plan yapmamız gerek.”

“Tamam.” Elimi kaldırıyorum. “Bunu Lila’nın yaptığını hiç sanmıyorum. Onun birini öldüremeyeceğini düşündüğümünden değil. Öldürebilir, eminim. Philip’ten de nefret ettiğine kuşum yok ama eğer ağabeylerimden birini öldüreceği varsa Barron’la başlayacağından eminim. Ama o... bunun çok ikna edici olmadığına farkındayım ama benden çok hoşlanıyor, o kadar ki benim canımı acıtacak ya da ondan nefret etmemi sağlayacak bir şey asla yapmaz.”

Birbirlerine bakıyorlar.

“Hoş bir çocuksun,” diyor Sam, dikkatle. “Ama kimse o kadar hoş değildir.”

Homurdanıyorum. “Burada kendimle *böbürlenmiyorum* ben. Lanet kullanılarak bana âşık edilmiş durumda. Şimdi anlıyor musunuz? Onun duyguları şu an son derece istikrarlı çünkü gerçek değiller.” Son iki kelimedede sesim çatallanıyor ve yere bakıyorum.

Uzun bir suskunluk oluyor.

“Bunu ona nasıl yapabildin?” diyor Daneca en sonunda. “Bu insanın beynine tecavüz etmek gibi bir şey. Tabii şey yaparsan da gerçek tecavüze girer... Nasıl yapabildin, Cassel?”

“*Ben yapmadım*,” diyorum, her kelimenin üstüne basarak. Bir defa olsun benden şüphelenmeyebilirdi. Benim arkadaşım olması gerekiyor. “Lila’yı lanetleyen ben değilim. Asla istediğim bir şey değil... böyle değil...”

“Ona söyleyeceğim,” diyor Daneca. “Bilmesi gerek.”

“Daneca,” diyorum, “bir dakikalığına o çeneni kapatır mısın? Çoktan ona söyledim. Nasıl biri olduğumu sanıyorsun?” Daneca’nın yüzüne baktığımda nasıl bir insan olduğumu sandığını çok iyi anlıyorum ama yine de devam edeceğim. “Ona

söyledim ve ondan uzak durmaya çalıştım ama bu o kadar kolay değil, tamam mı? Yaptığım her şey yanlışmış gibi geliyor.”

“Yani bu yüzden...” Sam cümlesini yarıda kesiyor.

“Onunla ilgili konularda neden mi garip davranıyordum?” diyorum. “Evet.”

“Ama sen duygu işleyicisi değilsin, değil mi?” diyor Daneca, dikkatlice ama artık deminki kadar tiksinişmiş görünmüyor. Biraz önce zaten cevabını verdiğim şeyin en azından üzerinden geçmesini anlıyorum ama yapmadığım bir şey için beni suçlamasına üzülmekten kendimi alamıyorum.

“Hayır,” diyorum. “Değilim, tabii ki.”

Sam kapıya bakıyor ve onun baktığı yere bakınca Bayan Wasserman’ın evine aldığı sarışın işleyici çocuğu görüyorum.

“O zaman onu lanetleyen sen değilsen?..” diye soruyor Daneca, fısıldayarak.

“O kısmının bir önemi yok,” diyorum.

Çocuk kızarmış yüzüyle bize dönüyor. “Sizi zaten duydum ki ben. Artık fısıldamanıza gerek yok.”

“Bizi yalnız bırakır mısın Chris?” diyor Daneca.

“Sadece bir gazoz alacaktım.” Buzdolabını açıyor.

“Bir şeyler yapmamız gerek,” diyor Daneca. Sesi hâlâ alçak. “Etrafta insanların canını yakarak gezinen bir duygu işleyicisi var. Buna izin...”

“Daneca,” diyor Sam. “Belki de Cassel henüz...”

“Duygu işleyicileri *tehlikelidir*,” diyor Daneca.

“Kes artık sesini, of,” diyor Chris, aniden. Buzdolabının kapağı ardına kadar açık kalıyor. Eldivenli elindeki gazozu her an birimize fırlatabilirmiş gibi bakıyor. “Her zaman, sanki herkesten daha iyiymişsin gibi davranıyorsun.”

“Bu seni ilgilendirmez,” diyor Daneca. “Eğer gazozunu alıp buradan gitmezsen annemi çağırırım.”

Sam ve ben bir aile tartışmasının ortasında kalanların şaşkınlığıyla birbirimize bakıyoruz.

“Öyle mi?” diyor Chris. “Belki de kendinin de bir duygu işleyicisi olduğunu saklamaktan vazgeçip arkadaşlarına söylemen gerek. Sence o zaman da seni dinlerler mi acaba?”

Bir an için her şey duruyor.

Daneca’ya bakıyor. Gözleri kocaman, yüzünde hayret içinde sarsılmış ve bomboş bir ifade var. Sanki kelimeleri geri sektirebilirmişçesine, elini kendini korurcasına kaldırmış. Çocuk yalan söylemiyor

Bu da Daneca’nın bunca zamandır yalan söylediği anlamına geliyor.

Sam taburesinden düşüyor. Sanırım ayağa kalkmaya çalışıyordu ama pek de dikkat etmedi; geriye sendeliyor ve iskemlesi de arkaya düşüyor. Sırtı dolaba çarpıyor. Yüzündeki ifade çok fena. Artık Daneca’yı tanıımıyormuş gibi bakıyor. Benim iliklerime kadar işliyor çünkü gözlerindeki tam da bana yöneltmesinden korktuğum bakış.

Düşen tabureyi kaldırıyorum, iyi ki yapabileceğim bir şeyler var.

“Gidelim,” diyor Sam. “Haydi, Cassel. Buradan gidiyoruz.”

“Hayır, *bekle*,” diyor Daneca, ona doğru yürüyerek. Ne diyeceğinden emin değilmişçesine tereddüt ediyor, sonra çocuğa dönüyor. “Bunu bana nasıl yapabildin?” Sesi zayıf ve incecik bir tül gibi.

“Senin bir yalancı olman beni suçum değil,” diyor Chris, dura dura konuşarak. Çok korkmuş görünüyor. Bence sözlerini geri almayı çok isterdi.

Sam sendeleyerek kapıya doğru yürüyor.

“Onunla ben konuşurum,” diyorum Daneca’ya.

“*Sen* yalan söylüyorsun ama,” diyor, çaresizce kolumdan ya-

kalayarak. Eldiveninin derisinin üzerinden tırnaklarını hissedebiliyorum. “Sen ona durmadan yalan söylüyorsun. Bunu sen yapınca neden sorun olmuyor?”

Bu kelimelerin canımı ne kadar acıttığını görmesine izin vermeden silkinip elinden kurtuluyorum. Şu an tüm içgüdülerim zararlı olanlar. Bu öğleden sonraya kadar Daneca’nın bana ne denli az güvendiğini hiç fark etmemiştim. Eğer tanıdığım tek duygu işleyicisi olan anneme birazcık benziyorsa benim de ona güvenmemem fena olmaz doğrusu. “Onunla konuşacağımı söyledim. Yapabileceğim başka bir şey yok.”

Dışarıda, Sam’in cenaze arabası hâlâ araba yolunda duruyor ama kendisini hiçbir yerde göremiyorum. Daneca’nın annesinin zarif bahçesinde yok, komşunun havuzlu arka bahçesine giden çitlerin üzerinde de yok. Sonra cenaze arabasının arka kapılarından biri açılıyor. Sam içeride sırtüstü yatmış.

“İçeri gel,” diyor. “Ayrıca, kızlardan nefret ediyorum.”

“Burada ne yapıyorsun?” Emekleyerek içeri giriyorum. İçerisi biraz ürpertici. Tavan gri satenle kaplı ve pencereler de çok karanlık.

“Düşünüyorum,” diyor.

“Daneca’yı mı?” diye soruyorum ama bunun cevabının da “evet”ten başka bir şey olduğunu tahmin etmiyorum.

“Sanırım neden test olmadığını artık biliyoruz,” diyor, acı bir sesle.

“Korkmuştu,” diyorum.

“Onun bir işleyici olduğunu sen biliyor muydun?” diye soruyor. “Dürüst ol.”

“Hayır,” diyorum. “Hayır. Ama olabileceğini düşünmedim değil... ama onu tanımadan önce. Çünkü HEX olayıyla fazla ilgiliydi ama sonra işleyici olmayı sadece istediğini düşündüm. Eskiden benim istediğim gibi. Ama bunun ne kadar korkutucu

olduğunu anlamam...”

“Gerekmez,” diyor Sam. “Hiçbir şeyi anlamak zorunda değilim.”

Sonunda cenaze arabasının nesinin beni rahatsız ettiğini anlıyorum. Arka tarafta olmak bana ceset torbalarıyla birlikte Anton’un arabasının bagajında geçirdiğim anları hatırlatıyor. Dökülmüş bağırsakların kokusunu hâlâ çok net biçimde hatırlıyorum. “Sana değer veriyor,” diyorum, zihnimi şu ana odaklamaya çalışarak. “Birisine değer verdiğin zaman...”

“Sana ne tür bir işleyici olduğunu hiç sormadım,” diyor Sam, kelimeleri bir meydan okuyuş gibi suratıma çarparak.

“Evet,” diyorum, dikkatle. “Ve ben de bunu gerçekten takdir ediyorum.”

“Eğer sorsaydım...” Sam duraklıyor. “Sorsam, bana söyler miydin?”

“Öyle umuyorum,” diyorum.

Sonra sessizleşiyor. Gömülmeyi bekleyen ikiz cesetler gibi öylece, yan yana yatıyoruz.

On Birinci Bölüm

Daneca'nın evinin araba yolunda kalamayız. Onun yerine Sam'in evine gidip, babasının biralarından bir altılı çalıp garajlarında kafa kafaya içiyoruz. Ablasının grubundan kalma davul setinin yanında duran vişne çürüğü bir kanepede var. Divanın bir köşesine ben diğerine o zıplıyor.

"Ablan şimdi nerede?" diye soruyorum, bir avuç susamlı fıstık almak için uzanırken... biraların yanında bunlardan da bir paket bulduk. Ağzımda tuzlu şekerler gibi ktır ktır ediyorlar.

"Bryn Mawr'da," diyor, yüksek sesle. "Tüm vücudu dövmelele kaplı kız arkadaşıyla ailemi çıldırtıyor."

"Sahi mi?"

Sırıttıyor. "Evet, ne var? Benim de asi ruhlu bir akrabam olacağını hiç düşünmedin mi?"

"O rüküş kolejde ne kadar asi ruhlu olabilir ki?" diyorum.

Bana küflü bir yastık fırlatıyor ama kolumla engellemeyi başarıyorum. Beton zemine düşüyor.

"Senin ağabeyin de Princeton'a gitmemiş miydi?" diye soruyor.

“*Touche*,” diyorum ve biradan bir yudum alıyorum. İlk bira. “Kardeşlerimizin yüzkaralıkları için düello mu edelim şimdi?”

Sam kaşlarını çatıyor, aniden ciddileşiyor. “Biliyor musun, birlikte kaldığımız ilk yıl boyunca beni öldüreceğinden korkmuştum.”

Öyle şiddetli bir kahkaha geliyor ki neredeyse biramı dökeceğim.

“Hayır, bak... seninle yaşamak odanın diğer ucunda dolu bir tabanca olduğunu bilmek gibi. Ev kedisi kılığında dolaşan bir leopar gibisin.”

Bu sadece daha fazla gülmeme yol açıyor.

“Kes sesini,” diyor. “Normal şeyler yapıyor olabilirsin ama bir leopar da ev kedisi gibi süt içip eşyaların üzerinde dolaşabilir. Ama senin ev kedisi olmadığın çok belli... bizler gibi değilsin. Sana dönüp baktığımda, sanki pençelerini geriyor ya da ne bileyim yeni öldürdüğün bir antilobu yiyor olacaksın gibi geliyor.”

“Ah,” diyorum. Çok gülünç bir metafor ama gülecek halim kalmadı. İnsanların arasına iyi karıştığımı sanıyordum, tamam mükemmel olmayabilirim ama Sam’in anlattığı kadar da kötü olamaz...

“Audrey olayı gibi,” diyor, parmağını havaya kaldırarak. Korkütük sarhoş olma yolunda ve teorisini anlamamı sağlamak konusunda son derece kararlı olduğu belli. “Her zaman, seninle çıkmasının sebebi, iyi bir çocukmuş gibi davranma konusunda iyi bir iş çıkarmanmış gibi davrandın.”

“Ben iyi bir çocuğum.”

Olmaya çalışıyorum.

Sam homurdanıyor. “O senden hoşlandı çünkü senden korktu. Sonra daha fazla korktu.”

“Ciddi misin?” diyorum, sızlanarak. “Haydi ama, ben hiç-

bir zaman...”

“Kalp krizi kadar ciddiym şü an,” diyor. “Sen tehlikeli bir herifsin. Herkes bunu biliyor.”

Kalan yastığı alıp yüzüme bastırıp kendimi boğmaya çalışıyorum. “Dur,” diyorum.

“Cassel?” diyor Sam.

Minderin altından bakıyorum. “Lütfen beni olduğumdan daha travmatik bir hale...”

“Sen ne tür bir işleyicisin?” Sam’in gözlerinde sarhoşlardaki o iyiliksever merak ifadesi var.

Cümlemi yarıda kesip duruyorum, tereddüt ediyorum. Ağzımı açacağım an uzayıp gidiyor, kehribar bir kürenin içinde milyonlarca yıl hapsolmuş bir sinek gibi.

“Söylemek zorunda değilsin,” diyor. “Hiç önemli değil.”

Cevabımı bildiğini sanıyor, eminim. Benim bir ölüm işleyicisi olduğumu sanıyor. Belki birilerini öldürdüğümü bile düşünüyordur. Eğer gerçekten zekiye ki bu noktadan sonra benden daha zeki olduğunu düşünmek zorundayım çünkü tehlikeli görüldüğümü benden önce anlamış, federallerin aradığı adamlardan birini benim öldürdüğüme dair bir teori geliştirmiş olmalı. Eğer bir ölüm işleyicisi olduğumu söylersem bunu sindirebilir. İyi bir arkadaşı olduğumu düşünecektir. Ona karşı dürüst olduğumu...

Avuçlarım terliyor.

Ben o arkadaş olmak istiyorum. “Dönüşüm,” diyorum. Sesim inler gibi gıcırtılı çıkıyor.

Aniden zıplar gibi doğrulup bana bakıyor. Yüzünde şakadan tek bir iz kalmamış. “Ne?”

“Gördün mü? Dürüstlük konusunda kendimi geliştiriyorum,” diyorum, ortamı rahatlatmak isteyerek. Midem acıyor. Dürüstlük ödümü koparıyor.

“Delirdin mi sen?” diye soruyor. “Bunu bana söylememen gerekiyordu! Bunu kimseye söylememelisin! Dur, gerçekten sen?..”

Sadece başımla onaylıyorum.

Bir şey söyleyebilmesi epey uzun bir zaman alıyor.

“Vay be,” diyor, en sonunda, sesinde hayranlıkla. “Dünyadaki *en iyi* özel efektleri yaratabilirsin. Canavar maskeleri. Boy-nuzlar, dişler. Hem de tamamen kalıcı.”

Bunu hiç düşünmemiştim, daha önce laneti iyi ya da eğlen-celi bir şey için kullanabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ağzı-mın kenarından beklenmedik bir gülümseme kaçıyor.

Sam duraklıyor. “Lanetler kalıcı değil mi?”

“Evet,” diyorum, aklıma Lila ve Janssen geliyor. “Yani de-ğiştirdiğim şeyleri geri döndürebiliyorum. Çoğunlukla.”

Sam bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. “Yani sonsuza kadar genç kalabilirsin ha?”

“Kulağa *mümkün* geliyor,” diyorum, omuz silkerek. “Ama dünya dönüşüm işleyicileriyle dolu olmadığına göre işe ya-ramıyor olmalı.” Sınırlarım hakkında bilmediklerimin ve hiç bulaşmak istemediğim alanların büyüklüğü aniden çok bariz biçimde ortaya çıkıyor.

“Kendine yeni bir şey yapabilir misin peki? Şey işte...” Arkasına yaslanıp iki eliyle pantolonunun önünü gösteriyor. “Şöyle devasa bir şey...”

Homurdanıyorum. “Şaka mı ediyorsun sen? Bilmek istedi-ğin şey bu mu yani?”

“Benim önceliklerim bellidir, dostum,” diyor. “Doğru soru-ları soramayan sensin.”

“Hayat hikâyem böyle benim,” diyorum.

Sam ailesinin kilerinde tozlu bir Bacardy şişesi buluyor. Onu da bölüşüyoruz.

Pazar öğleden sonra kapının ziliyle uyandım. Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Belki de yürümüşümdür. Ağzımda hâlâ içki tadı var ve saçlarımın hepsinin havada olduğundan da eminim. Merdivenlerden inerken düzeltmeye çalışıyorum.

Ne beklediğimi gerçekten hiç bilmiyorum. Belki de bir kur-ye paketi imzalayacağım. Misyonerler, kurabiye satan çocuklar, öyle bir şey işte. Federaller bile olabilir. Ama kirli mutfağımın kapısında sahte bir yüz dolarlık banknot kadar canlı görünen Bay Zacharov'u değil.

Kilitleri açıyorum. "Selam," diyorum ve nefesimin berbat koktuğunu fark ediyorum.

"Bu öğleden sonra işin var mı?" diye soruyor, yataktan biraz önce çıktığımı fark ettiğini hiç belli etmeden. "Benimle gelmeni istiyorum." Arkasında da uzun koyu renk bir paltosu olan bir goril duruyor. Boynunda, keloid izlerin hemen üzerinde bir kurukafa dövmesi var.

"Tabii," diyorum. "Tamam. Ama bana bir dakika müsaade eder misin?"

Başıyla onaylıyor. "Giyin sen. Yolda kahvaltı edebiliriz."

Üst kata dönüyorum, mutfak kapısını da açık bırakıyorum ki Zacharov isterse içeri girebilsin.

Dušta, sıcak su sırtıma iğneler gibi inerken Zacharov'un aşağıda beklediğini bilmek gitgide daha garipleşiyor. Ayıldıkça durum daha da gerçek dışı bir hal alıyor.

On beş dakika sonra ağzımda bir aspirinle mutfağa geliyorum, üzerimde siyah kotum, bir kazağım ve deri ceketim var. Zacharov mutfak masasında oturuyor, rahatlamış görünüyor ve parmakları yıpranmış tahtanın üzerinde tıprdıyor.

"Evet?" diyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Ayağa kalkıyor ve çelik grisi kaşlarının ikisini de kaldırıyor. "Arabaya."

Onunla dışarı çıkıp parlak siyah Cadillac'ına gidiyorum. Motor çalışıyor, daha önce tanıştığım koruma Stanley şoför koltuğunda. Kurukafa dövme adam da yanında oturuyor. Zacharov eliyle içeri gelmemi işaret ediyor ve arka koltuğa geçiyorum.

"Selam çocuk," diyor Stanley. Bardaklıkta dumanı tüten bir kupa kahve ve oturduğum koltukta da bir fast-food paketi duruyor. Paketi açıp içindeki bagel ekmeğe yumurtalı sandviçi alıyorum.

"Stanley," diyorum, başımla selam vererek. "Ailen nasıl?"

"Hiç daha iyi olmamıştı," diyor.

Şoförle yolcuyu ayıran koyu renk panel aşağı inerken Zacharov da yanıma geçiyor.

"Öğrendiğime göre sen ve kızım cuma günü birlikteymişsiniz," diyor, Stanley Cadillac'ı bahçemdeki araba yolundan geri geri çıkarırken.

"Umarım o da eğlenmiştir," diyorum, ağzım doluyken. Aca-ba Zacharov lanetten haberdar mı oldu diye düşünüyorum aniden. Eğer öyleyse beni öldürmeden önce temizlenmeye izin vermesi büyük incelik.

Ama Zacharov'un dudaklarında alaycı bir gülümseme var. "Önceki gününüzü de federal ajanlarla birlikte geçirdiğinizi duydum."

"Evet," diyorum, çok fazla rahatlamış görünmemeye çalışarak. Mafya babasından gelen federallerle ilgili sorular hiç kimseyi rahatlatmamalı. "Okuldayken beni görmeye geldiler. Philip hakkında."

Gözlerini kısıyor. "Ne olmuş Philip'e?"

"Onlarla anlaşıyormuş," diyorum. Bu konuda Zacharov'a yalan söylemenin hiçbir gereği yok. Philip öldü. Bilmesinin hiçbir zararı yok. Yine de hafif bir suçluluk da hissediyorum.

“Onun bir ispiyoncu muhbir olduğunu söylüyorlar. Sonra da biri onu öldürmüş.”

“Anlıyorum,” diyor Zacharov.

“Katili bulmalarında onlara yardım etmemi istiyorlar.” Te-reddüt ediyorum. “En azından böyle söylüyorlar.”

“Ama sen öyle düşünmüyorsun,” diyor.

“Bilemiyorum,” diyorum ve kahvemden kocaman bir yudum alıyorum. “Tek bildiğim pislik oldukları.”

Bu lafıma gülüyor. “İsimleri nedir?”

“Jones ve Hunt.” Yağ ve kahve birlikte midemi rahatlatıyor. Kendimi gayet iyi hissediyorum ve deri koltukta arkama yaslanıyorum. Nereye gittiğimizi bilsem daha iyi hissederdim ama şu an için beklemeye de varım.

“Hah,” diyor. “Şans işleyicileri. İki de...”

Şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. “İşleyicilerden nefret ettiklerini sanmıştım.”

Gülümsüyor. “Belki ediyorlardır. Ben sadece onların da işleyici olduklarını biliyorum. Bizimle ilgilenen dairedeki ajanları nçoğu da işleyicidir.” Zacharov’un “biz” derken Doğu Yakası’nın organize suçla iştigal eden ailelerini kastettiğini sanıyorum. Aileler böyledir işte.

“Hımm,” diyorum.

“Bunu bilmiyordun, ha?” Memnun görünüyor.

Kafamı iki yana sallıyorum.

“Seni annen konusunda da endişelendiriyorlardı, değil mi? Bu tip insanların nasıl çalıştırdıklarını çok iyi bilirim.” İstersem cevap verebileceğimi belirtircesine başıyla bir işaret yapıyor ama gerekli değil. “Onları senin yakandan silkeleyebilirim.”

Omuz silkiyorum.

“Evet, emin değilsin. Belki de seni Philip’in cenazesinde fazla zorladım. En azından Lila böyle düşünüyor.”

“Lila mı?” diyorum.

Gülümsemesine gurur gibi bir şey daha karışıyor. “Bir gün Zacharov ailesini o yönetecek. Onun için ölecek ve öldürecek adamlar olacak.”

Başımınla onaylıyorum çünkü Zacharov’un kızı olmak tabii ki bu anlama geliyor. Sadece öylece söyleyivermek rahatsız edici bir hava veriyor. Gelecek tahminimden daha yakındaymış gibi.

“Ama bazıları bir kadının peşinden gitmek istemeyebilir,” diyor Zacharov, şoför sert bir viraj alırken. Bir binanın kapalı garajına girip park ediyoruz. “Özellikle de çok iyi bildikleri bir kadını...”

“Umarım benden söz etmiyorsunuzdur,” diyorum.

Kapıların kilitleri açılıyor.

“Evet,” diyor. “Senden bahsediyorum.”

Garaj henüz bitmemiş. Ne işaretleri hatta ne de park yerlerini birbirinden ayıran çizgileri bile olmayan salt beton yığını. Binayı yaparken yarıda birilerinin parası bitmiş olmalı.

Yardım istemek için çılgılık atma seçeneğimin olmadığını buradan anlıyorum.

Arabadan çıkıyoruz. Zacharov ve Stanley’in ardından binaya giriyorum. Dövmeli koruma da benim arkamda. Etrafıma fazla baktığımda eldivenli eliyle omurgamın alt kısmından itiyor.

Otopark yeni ve yarım kalmış da olsa ona bağlanan yol neredeyse antika ve tabelada da şöyle yazıyor: TALLINGTON TEL İMALATÇILARI LONCASI VE ÇİVİ FABRİKASI. Uzun zamandır terk edilmiş halde olduğu belli, pencerelere tahtalar çivilenmiş ve ahşap yer döşemeleri de yapışkan siyah bir pislikle kaplı. Birileri tam durduğum yeri, son ekonomik buhrandan hemen önce tavan arasına dönüştürmek istemiş olmalı.

Aniden beni buraya öldürmek için getirdikleri gibi davetsiz

bir düşünce yükseliyor zihnimde. Dedem bu işleri böyle yaptıklarını anlatmıştı. İnsanı arabayla dolaşmaya çıkarırlarmış, çok dostça hem de... Uzak bir yerlere götürüp sonra da... BAM... Kafasının arkasından, tek kurşun.

Sağ elimi ceketimin cebine götürüyorum ve eldivenimi gevşetmeye başlıyorum. Kalbim fırlayacak gibi.

Merdivenlere geliyoruz ve Stanley geride duruyor. Zacharov elini uzatıp önce benim gitmem gerektiğini işaret ediyor.

“Önden siz gidin, ben arkadan gelirim,” diyorum. “Nereye gittiğimizi bilen sizsiniz.”

Zacharov gülüyor. “Birileri çok tedbirli ha?”

Merdivenlerden çıkıyor ve Stanley de onu izliyor, sonra da kafatası dövme adam çıkıp beni sona bırakıyor. Eldivenimi çıkarmayı başardım. Onu avcumun içinde tutuyorum.

Geldiğimiz koridor, başımızın üzerinde parlayan floresanlarla aydınlanıyor. Sararmışlar ve birkaç tanesi de yanmış. Hepimiz kocaman çelik bir kapıya gelene kadar kafatası dövme adamın sırtını takip ediyorum.

“Şunu tak,” diyor Zacharov, paltosunun cebinden siyah bir kar maskesi çıkararak.

Eldivenli olan tek elimle biraz sarsakça da olsa takıyorum. Zacharov ve adamları bir elimin cebimde olduğunu fark etmiş olmalılar ama kimse bu konuda bir şey söylemiyor.

Stanley üç kez kapıyı çalıyor.

Kapıyı açan adamı tanımıyorum. Uzun boylu, kırk yaşlarında, üzerinde kirli bir kot var ve gömlek yok. O kadar sıska ki göğsü içe doğru eğilmiş gibi görünüyor. Dövmelerle kaplı. İskeletler tarafından kafaları uçurulan çıplak kadınlar, dilleri kıvrım kıvrım uzanan iblisler ve Kiril alfabesinde yazılmış şişman fontlu yazılar. Hiç renk yok, sadece siyah mürekkep ve titrek bir iğneyle yapılmışlar. Amatör işi. Hapiste yapıldığı-

nı tahmin ediyorum. Adamın saçları yağlı perçemler halinde yanaklarına düşüyor. Kulaklarından biri dedemin parmakları gibi simsiyah. Bizi içeri buyur ettiği odada uzun zamandır yaşadığı belli. Pislik içindeki battaniyelerle kaplı bir karyola var. Testere tezgâhında yapılmış bir masa ve odanın ortasında da tek bir parça kontrplak duruyor. İçerisi karton pizza kutularıyla dolu, bitmek üzere olan bir votka şişesi ve alüminyum folyo içindeki yarısı yenmiş bir Rus mantısı var...

Aç bakışları önce bana sonra Zacharov'a sonra da yine bana dönüyor.

"Bu mu?" diyor adam ve yere tükürüyor.

"Hey," diyor Stanley, aramıza girerek. Diğer koruma, kapının yakınlarında duvara yaslanmış halde. Sanki bela kokusu almış gibi dikleşiyor.

Zacharov'a bakıyor, tepkisini bekliyorum.

"Onun yüzünü değiştireceksin," diyor bana. Sesi, hava durumunu konuşuyormuşuz gibi sakin. "Eski günlerin hatırına. Hâlâ bana olan borcunun karşılığı olarak."

"Beni güzel yap," diyor adam, Stanley aramızdayken elinden geldiğince bana yaklaşıyor. Kurumuş ter ve kusmuk kokuyor. "Film yıldızları gibi görünmek istiyorum."

"Evet, tamam," diyorum, elimi cebimden çıkararak. Çıplak. Tenimdeki hava serin bir his veriyor. Başparmağımı parmaklarıma sürüyorum, alışık olmadığım garip bir jest bu.

Adam aniden geri çekiliyor. Stanley adamı ürküten şeyin ne olduğunu görmek için dönüyor ve o da geri çekiliyor. Eldi-vensiz eller dikkat çekiyor.

"Söylediğin kişi olduğuna emin misin bunun?" diye soruyor adam, Zacharov'a. "Umarım bir sorundan kurtulma yöntemin değildir. Ya da kendi adımı bana unutturacak filan değildir."

"Bunların herhangi birini yaptırmak için bir çocuk getir-

meme gerek yoktu,” diyor Zacharov.

Bu, adamı temin etmiş gibi görünmüyor. Bana bakıyor ve boynumu işaret ediyor. “Bana izlerini göster.”

“Yok bende,” diyorum, süveterimin yakasını çekiştirerek.

“Bu saçma sorulara vaktimiz yok,” diyor Zacharov. “Emil, hemen otur aşağı. Ben meşgul bir adamım, cinayet işlenirken nezaret etmeye vaktim yok. Ayrıca gereksiz riskler de almam.”

Bu onu biraz sakinleştirmiş gibi oluyor. Katlanan metal bir iskemle alıp oturuyor. Eklemleri paslanıp gitmiş ama adam bunu önemsemiyor. Gözlerini elimden alamıyor.

“Bu ne için?” diye soruyorum.

“Senin tüm sorularına sonra cevap vereceğim,” diyor Zacharov. “Ama şimdi senden istediğim şeyi yap.”

Stanley soğuk soğuk bana bakıyor. Zacharov rica *etmiyor*. Baştan beri pek fazla seçeneğim yoktu.

Parmak uçlarımı kirli yanağına dokundurduğumda Emil’in gözleri kocaman açılıyor. İddiasına girerim benim de kalbim en az onunki kadar hızlı atıyordur.

Daha önce böylesine incelik ve ustalık gerektiren bir dönüşümü hiç yapmamıştım. Gözlerimi kapatıyorum ve o garip ikinci güdüyü görmeye bırakıyorum kendimi, Emil’in her yerinin bir hamur gibi şekillendirilebilir olmasını sağlıyorum. Ama sonra panikliyorum. Ayrıntısıyla anımsadığım tek bir film yıldızı bile gelmiyor gözümün önüne. En azından bir erkek gelmiyor. Hepsi garip bir tanıdıklık hissinin eşliğinde burun, göz ve ağızlardan oluşan bulanık bir karaltı gibi. Aklıma gelen tek aktör *Dev Örümceklerin İstilas*ı filminden Dr. Vance’i oynayan Steve Brodie.

Emil’i değiştiriyorum. Bu işi başarmaya başlıyorum. Gözlerimi açtığımda 1970’lerden fırlamış orta derecede yakışıklı bir adama benziyor. Dövmeler de gidiyor. Yara izleri de... Hatta

kulağını da düzelttim.

Stanley derin bir nefes alıyor. Emil uzanıp yüzüne dokunuyor, gözlerini fal taşı gibi açmış.

Zacharov ağzının kenarında aç bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Sonra dizlerime kramp giriyor ve sert bir şekilde yere düşüyorum. Bedenimin yayılmaya başladığını hissediyorum, parmaklarım düzinelerce demir çiviye dönüşüyor. Sırtım spazmlar geçiriyor, tenim soyulup gidiyor sanki. Kendi çıkardığım bir sesi duyabiliyorum. Çığlıktan çok bir inlemeye benziyor.

“Nesi var?” diye bağılıyor Emil.

“Geri tepme,” diyor Zacharov. “Ona biraz nefes alacak alan ver.”

Ben yerlerde yuvarlanırken masanın çekildiğini hissediyorum.

“Dilini ısırıp koparır mı?” Bu Stanley’in sesi. “Bu pek doğru görünmüyor. Beyin sarsıntısı geçirecek. En azından kafasının altına bir şeyler koysaydık.”

“Hangi kafasının?” diye soruyor, birisi. Emil mi? Kapıdaki herif mi? Artık bilemiyorum.

Canım acıyor, gerçekten, gerçekten çok acıyor. Karanlık çöküyor, uzaktan korkunç bir bulut gibi belirliyor. Üzerimde bir dalga gibi patlamadan önce beni o karanlık ve rüyasız denizin dilerine çekiyor.

Uyandığımda karyolanın üzerindeyim, Emil’in pis kokulu battaniyesine sarılmış haldeyim, sadece Zacharov ve Stanley kalmışlar. Katlanan iskemlelere oturmuş kâğıt oynuyorlar. Tahtalarla kapanmış pencerelerin kenarlarından ışık geliyor. Hâlâ gündüz. o kadar da baygın kalmış olamam zaten.

“Hey,” diyor Stanley, kıpırdadığımı fark ederek. “Çocuk uyandı.”

“İyi iş başardın, Cassel,” diyor Zacharov, iskemlesini bana döndürerek. “Biraz daha uyumak ister misin?”

“Hayır,” diyorum, doğrulmak için kendimi zorlayarak. Biraz garip, hastaymışım filan gibi hissediyorum. Maske de gitmiş. Ben uyurken çıkarmış olmalılar.

“Aç mısın?” diye soruyor.

Tekrar başımı iki yana sallıyorum. Değişimden sonra midem biraz bulanıyor; midemin yeni yerini bilemiyormuşum gibi. Yemek yemek istediğim son şey.

“Sonra acıkırsın,” diyor, sesinde öyle bir kesinlik var ki onunla tartışmak imkânsız. Zaten çok yorgunum.

Stanley’in ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum, sonra arabaya kadar neredeyse beni taşıyarak götürüyor.

Bir süre arabayla gidiyoruz, başım pencereye yaslı. Sanırım tekrar uyuyakalıyorum. Ağzımın suyu cama akıyor.

“Uyanma zamanı.” Birisi beni omzumdan tutup sarsıyor. İnlıyorum. Her yerim kasılmış ama bunun dışında iyiyim.

Zacharov arabanın diğer tarafından bana bakarak sırtıyor. Gümüş rengi saçları yün paltosunun ve deri koltukların siyahıyla kontrast yapıyor. “Bana ellerini ver,” diyor.

Veriyorum. Birinde eldiven var, diğeri çıplak.

Kalan eldiveni de çıkarıyor ve avuçlarım yukarı gelecek şekilde çıplak ellerimi tutuyor. Lanetlenme tehlikesi altında olan o olmasına rağmen rahatsız edici derecede savunmasız hissediyorum kendimi. “Bu ellerle,” diyor, “geleceği şekillendireceksin. Ve emin ol o gelecek, senin de yaşamak istediğin bir gelecek olacak.”

Yutkunuyorum. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Beni bırakıyor ve ben de onun bakışlarından kaçınarak cebimde diğer eldivenimi arıyorum.

Birkaç saniye sonra arabanın benim tarafımdaki kapısı açıl-

lıyor. Stanley orada kapıyı sonuna kadar açmış, tutuyor. Manhattan'dayız, gökdelenler tepemizde yükseliyor ve etrafımızdaki trafik kaynıyor.

Sendeleyerek dışarı çıkıyorum, araba egzozu ve kavrulmuş fıstık kokulu havayı ciğerlerime çekiyorum. Hâlâ gözlerimi kırptıştırarak o uykulu halimi atmaya çalışıyorum ama New Jersey'de olmamam her ne için getirildiysem henüz bitmediği anlamına geliyor.

"Ah, *yapma*," diyorum, Zacharov'a. "Yapamam. Bir daha yapamam, bugün olmaz."

Ama o sadece gülüyor. "Sadece sana bir yemek ısmarlamak istiyorum o kadar. Eğer seni boş bir mideyle gönderirsem Lila beni asla affetmez."

Şaşkınım. O ambarda gerçekten kötü durumda görünüyormalıyım çünkü yapması gereken beni beslemekten daha iyi işleri olduğuna eminim.

"Bu taraftan," diyor Zacharov ve kocaman bronz bir yapıya doğru büyük bir rahatlıkla yürüyor. Binanın üzerinde hiçbir işaret yok; içeri girdiğimizde beni neyin beklediğinin hiç bilemiyorum. Restorana benzemiyor. Geri dönüp Stanley'e bakıyorum ama o Cadillac'ın şoför koltuğuna geri dönüyor.

Zacharov'la birlikte küçük aynalı ve bronz asansörlü bir girişten geçiyoruz. Altın yaldızlı bir ayna ve siyah bir divandan başka hiç eşya yok ve gördüğüm kadarıyla da ne intercom ne de zil var. Zacharov cebini araştırıp bir set anahtar çıkarıyor. Anahtarlardan birini siyah bir paneldeki tek bir deliğe sokuyor ve çeviriyor. Kapı açılıyor.

Asansörün içi çok pahalı cilalı bir ahşapla kaplı. Başımızın üzerindeki bir ekran siyah beyaz ve sessiz bir film gösteriyor. Filmi tanıyamıyorum.

"Neresi burası?" diye soruyorum sonunda, kapılar kayarak

kapanınca.

“Bir sosyal kulüp,” diyor Zacharov, eldivenli ellerini önünde birleştirerek. İkimiz de hiçbir düğmeye basmadık. “Burada her şeyin bir hususiyeti vardır.”

Sanki neden bahsettiğini anlıyormuşum gibi başımla onaylıyorum.

Asansörün kapıları açılınca kocaman bir odada buluyoruz kendimizi, gerçekten *kocaman*, burasının gerçekten New York’ta bulunduğunu tahmin edemiyorsunuz. Mermer zeminin çoğu dev bir halıyla kaplı. Bununla birlikte iki ya da dört yüksek arkalıklı iskemlesi olan kocaman masalar var. Çok yükseklerdeki tavan zarif alçı kabartmalarla süslü. En yakındaki duvar aslında devasa bir bar, mermer tezgâhı siyah panellerin önünde parlıyor. Barın arkasında yüksek bir rafın üzerinde içinde meyvelerin ve çeşnilerin yüzdüğü kocaman kavanozlar var. Limonlar, gül yaprakları, çekilmemiş karanfil ve zencefil. Odada sessizce dolaşan üniformalı personel iskemlelerde oturanlara içecekler ve minik tepsiler taşıyor.

“Vay be,” diyorum.

Hafifçe sırtıyör, bu rahatsız edici sırtışı daha önce Lila’nın yüzünde de görmüştüm.

Çökük yanakları ve siyah bir takım elbisesi olan yaşlı bir adam bize doğru geliyor. “Hoş geldiniz, Bay Zacharov. Paltonuzu alabilir miyim?”

Zacharov paltosunu çıkarıyor.

Arkadaşınız için de spor bir ceket ödünç almak ister miydiniz?

Diye soruyor adam, bana neredeyse hiç bakmadan. Sanırım bir çeşit giysi kuralını çiğniyorum.

“Hayır,” diyor Zacharov. “Önce bir şeyler içip sonra da yemek yiyeceğiz. Lütfen mavi odada bize birilerini yollayın.”

“Tabii efendim,” diyor adam tıpkı filmlerdeki köşk kâhyaları gibi.

“Gel,” diyor Zacharov.

Odayı geçip ikiz kapılardan çok daha ufak bir kütüphaneye geçiyoruz. Üç tane sakallı adam birlikte oturuyor ve gülüyorlar. Biri pipo içiyor. Diğerinin dizinde oturan çok kısa kırmızı bir elbise giymiş bir kız var. Kız bir tatlı kaşığından kokain çekiyor.

Zacharov gözlerimi dikip baktığımı görüyor. “Özel kulüp,” diye hatırlatıyor.

Tabii.

Üçünü odada gürül gürül yanan bir ateş var. Bu önceki iki odadan da küçük ama sadece tek bir kapı var –o da geldiğimiz kapı– ve içeride kimse yok. Zacharov oturmamı işaret ediyor. Yumuşak derinin içine gömülüyorum. Aramızda küçük ve alçak bir masa var. Kristal bir avize nazikçe başımızın üzerinde sallanıyor ve odanın içini rengarenk ışık huzmeleriyle dolduruyor.

Uniformalı bir hizmetli beliriyor. Bariz bir şüpheyile beni inceliyor sonra Bay Zacharov’a dönüyor. “Bir şeyler içmek ister miydiniz?”

“Başlangıç olarak Laphroaig alacağım tek buzlu. Ve Bay Sharpe da...”

“Bir kulüp soda alayım,” diyorum, beceriksizce.

“Tabii, efendim,” diyor hizmetli.

“Sonra bize üç porsiyon blinisli İran havyarı, dilimlenmiş yumurta ve bol bol da soğan getirin. İkimiz de Imperia votka alacağız. Çok soğuk olsun. Sonra şefin o harika hardallı sosuyla alkan alacağız. Son olarak da sizin *pains diyor’amandes’inizden* alacağız. Hiçbirine itirazın var mı, Cassel? Sevmediğin bir şey var mı?”

İsmi geçen şeylerin çoğunu hiç yemedim ama bunu itiraf etmek istemiyorum. Başımı iki yana sallıyorum. “Kulağa çok

iyi geliyor.”

Hizmetli başıyla onaylıyor, bu kez bana bakmıyor bile ve yürüyüp gidiyor.

“Rahat değilsin,” diyor Zacharov. Aslında doğru ama o bunu soğuk ve duygusuz bir gözlem gibi söylüyor. “Wallingford’un seni toplumdaki yerine hazırladığını sanıyordum.”

“Benim böyle bir yerin yakınlarında bile olmamı istediklerini sanmıyorum,” diyorum ve bu onu gülümsetiyor.

“Ama hep böyle olabilir, Cassel. Senin yeteneğin işte bu kulp gibi...seni rahatsız ediyor. Biraz fazla, öyle değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“İnsan bir milyon doları nasıl harcayacağını hayalini kurabilir ama aynı oyunu bir milyar dolarla oynamak rüyayı biraz bozar. O kadar çok olasılık vardır ki... yıllardır tüm kalbiyle istediği ev birden çok küçük gelir. Yolculuklar ucuzlar. Bir aday görmek istiyordur. Ama artık bir ada satın almayı düşlemeye başlar. Seni hatırlıyorum, Cassel. Tüm kalbinle bizden biri olmak isterdin. Şimdi içimizde en iyi olan sensin.”

Ateşe bakıyorum, ancak içkilerimizin masamıza konuşunun cam şingirtisini duyduğumda kafamı döndürüyorum.

Zacharov viskisini alıp bardağını döndürerek içindeki kehribar renkli sıvıyı dans ettiriyor. Bir an için duruyor. “Lila’nın okulundan bir çocukla kavga ettiğin için doğum günü partisinden atıldığın günü hatırlıyor musun?” Aniden, kısa, havlar gibi bir kahkahayla gülüyor. “Çocuğun kafasını lavaboya vurarak bayağı iyi kırmıştın. Her yer kan olmuştu.”

Utanarak kulağıma dokunuyor ve zorlukla sırtıyorum. Wallingford’a kaydolduğumdan beri bir daha küpe takmadım ve delik de neredeyse kapandı ama Lila’yı ve boynumdaki sıcak nefesini elinde buz ve iğneyle, yine o gece... hatırlıyorum ve iskemlemde dikleşiyorum.

“Daha o zamanlar senin izlenmeye değer biri olduğunu görmem gerekirdi,” diyor. Pohpohlayan bir laf ama gerçek olmadığı çok bariz. “Biliyorsun, gelip benim için çalışmanı istiyorum. Bazı çekincelerin olduğunu da biliyorum. Bırak da onlara cevap vereyim.”

Hizmetli başlangıçlarımızla geliyor. Minik gri havyarlar dilimin üzerinde patlıyor ve arkalarında denizin o tuzlu lezzetini bırakıyorlar.

Zacharov bilinisini yumurta dilimleri ve creme fraiche’yle doldururken cömert bir beyefendi gibi görünüyor. Mükemmel bir terzilik eseri olan takımı ile seçkin bir adam gibi ama bir koltuğunun altında ufak bir kabarıklık var. Tabancasının olduğu yer... Sanırım kendimle ilgili ahlaki sınırlarımı güvenerek paylaşmak için en iyi kişi o değil. Yine de bir şeyler söylemek zorunda hissediyorum kendimi. “Dedem için nasıldı peki? Onun gençliğini bilir misiniz?”

Zacharov gülümsüyor. “Deden çok farklı bir zamanın adamı. Onun ebeveyninin nesli hâlâ kendilerini iyi insanlar ve güçlerini de bahşedilmiş yetenekler olarak görüyordu. O *doğustan suçlu* olan ilk neslin bir parçası. Desi Singer dünyaya geldiğinde yasak konulalı kaç... on sene mi olmuştu? Hiçbir zaman seçeneği olmadı.”

“El işçileri,” diyorum, öykünün Bayan Wasserman versiyonunu hatırlayarak.

Başıyla onaylıyor. “Evet, bir zamanlar böyle adlandırılırlardı, yasaktan önce. Dedenin annesinin rahmine bir işleyici kampında düştüğünü biliyor muydun? Sert bir çocukluğu oldu, tıpkı benim babam gibi. Sert olmak zorundaydılar. Tüm ülke karşılarındaydı. Benim dedem, Viktor mutfaklardan sorumluydu; herkesin doyurulması onun sorumluluğundaydı. Kıt olan öğünlerin yetmesi için elinden geleni yaptı, gardiyanlarla an-

laşmalar yaptı ve erzakla takas etmek için kendi içkisini damıttı. Aileler de işte böyle başladı. Dedem bana hep birbirimizi korumamızın bir görev olduğunu söylerdi. Ne kadar paramız ve gücümüz olursa olsun nereden geldiğimizi unutmamalıyız.”

Hizmetli geri dönüp önümüze balıkları koyunca susuyor. Zacharov bir şişe 2005 Pierre Morey Meursault istiyor ve birkaç dakika sonra içki dibinde tek birer limon dilimi bulunan soğuktan buğulanmış bardaklarda geliyor.

“Ben yirmi yaşında genç bir adamken, Columbia’daki ikinci yılımdı. Yetmişlerin sonuydu ve dünyanın artık değiştiğini sandım. İlk Süpermen filmi sinemalarda, Donna Summer radyolardaydı ve ben babamın bu kadar eski kafalı olmasından sıkılmışım. Sınıfta bir kızla tanışmışım. Adı Jenny Talbot’tu. İşleyici değildi ve bu da benim umurumda değildi.”

Balıklar önümüzde soğurken Zacharov eldivenlerinden birini çıkarıyor. Çıplak eli yara izleriyle dolu. Kızılımsı bir kahverengi ve çörek gibi şişkinler.

“Kasabadaki bir partide üç çocuk beni sıkıştırıp elimi elektrikli ocağa elimi bastırdılar. Kızgın demirler eldivenimden etime geçip kumaşla derimi birbirine kaynattı. Sanki kemiklerime kadar dağlanıyormuşum gibi hissettim. Jenny’den uzak durmam gerektiğini, benim gibi birinin ona dokunuyor olması düşüncesinin midelerini bulandırdığını söylediler.”

Şarabından kocaman bir yudum alırken çatalını da kalkan balığının etine geçiriyor, bir eli hâlâ çıplak.

“Annem ve babamdan sonra hastaneye Desi geldi. Kız kardeşim Eva’ya koridorda beklemesini söyledi. Bana ne olduğunu sorduğunda utandım ama yine de anlattım. Babama sadık olduğunu biliyordum. Ben hikâyeyi anlatmayı bitirince o çocukların başına gelmesini istediğimi sordu.”

“Onları öldürdü, öyle değil mi?” diye soruyorum.

“Ölmelerini istedim,” diyor Zacharov, balıktan bir lokma alıp yutmak için duraklayarak. “Hemşire elimdeki pansumanı her değiştirdiğinde, kavrulmuş ve su toplayarak şişmiş tenimden kumaş parçaları ayıklamak için her cımbız daldırışlarında o oğlanların öldüğünü hayal ettim. Sonra deden bana kızı sordu.”

“Kız mı?” diye tekrarladım.

“Ben de tam olarak aynı inanamaz sesle aynısını söyledim. Güldü ve o çocuklara bunu birinin yaptırdığını söyledi. Biri-lerinin onları gaza getirdiğini. Belki de oğlanların onun için kavga etmesinden hoşlanıyordu. Ama şu benim kız ilişki-
min bitmesini isteseydi beni çöp gibi atarmış, deden bundan emindi. Sonuçta bu daha kolaydı, bu kız işleyicilerle uğraşan birinden ziyade bir kurbanı daha çok benziyordu.”

“Deden haklıydı. Kız hastaneye beni görmeye hiç gelmedi. Sonra Desi o ocukları ziyaret etmeye karar verdiğinde kızı da içlerinden birinin yatağında buldu.”

Zacharov bir iki lokma daha almak için duruyor. Ben de yiyorum. Balık harikulade, incecik, limon ve dereotunun rayi-
hasıyla dolu. Ama anlatmakta olduğu hikâyeden ne çıkarmam gerektiğini bilmiyorum

“Kıza ne oldu?” diye soruyorum.

Elinde çatalıyla biraz duraklıyor. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Ah,” diyorum. “Doğru.”

Gülümsüyor. “Benim dedem birbirimizi korumamız ge-
rektiğini söylediğinde onun duygusal yaşlı bir adam olduğ-u-
nu düşünmüştüm. Ama *senin* deden yanını söyleyene kadar gerçekten ne anlama geldiğini bilmiyormuşum. Onlar bizden nefret ediyorlar. Belki yüzümüze gülüyorlar. Hatta bazen bizi yataklarına bile alıyorlar ama yine de bizden nefret ediyorlar.”

Kapı açılıyor. İki hizmetli ellerinde kahve ve hamurlu tatlı-
larla içeri giriyor.

“En çok da senden nefret ederler,” diyor Zacharov.
Oda oldukça sıcak ama ben üşüyorum.

Stanley beni eve geri bıraktığında saat çok geç. Eşyayı toparlayıp gece yoklamasından önce Wallingford’a dönmek için belki yirmi dakikam var.

“Başını belaya sokma,” diyor Stanley, ben Cadillac’tan inerken.

Kapıyı açıyorum ve odama gidiyorum, kitaplarımı ve çantamı topluyorum. Sonra çantanın hemen yanında olduğunu sandığım ama orada bulamadığım anahtarlarımı arıyorum. Elimi kanepenin minderlerinin arasına sokuyorum. Sonra eğilip acaba altındalar mı diye bakıyorum. Sonunda onları bazı zarfların altına gizlenmiş olarak yemek odasında buluyorum.

Arabamın hâlâ bozuk olduğunu anımsayana kadar dışarı çıkmak için hazırlanıyordum. Ama aküyü ve fünüyeleri Sam’in evinden alıp getirdiğime emin değilim. Panikle üst kata yatak odama çıkıyorum. Ne akü var ne de fünüyeler. Sarhoş sarhoş geriye doğru giderek ve sırayla ne yapmış olabileceğimi düşünerek adımlarımı mutfığa kadar izliyorum. Palto dolabının hafifçe aralık olduğunu ve şaşkınlık içinde de otomobil parçalarıyla dolu çantanın da içeride boş bir bira kutusunun yanında durduğunu fark ediyorum. Arkaya dertop halde atılmış bir palto var, sanki askısını düşürmüşüm gibi... kaldırıyorum, yerine asmak istiyorum ama o sırada madeni bir ses duyuyorum.

Döşeme muşambasının üzerinde bir tabanca duruyor. Gümmüş rengi ve siyah, bir yanında Smith&Wesson damgası var. Silaha bakakalıyorum, yanlış gördüğümü düşünüyorum. Bir oyuncak olduğu ortaya çıkacakmış gibi. Bir süre sonra geniş yakalı paltoyu kaldırıyorum. Siyah. Kocaman. Tıpkı videodaki gibi.

Bu, silahı da ağabeyimi öldüren silah yapıyor olabilir.

Em paltoyu hem de silahı geri koyuyorum, dikkatle delilleri dolabın en uzak kısımlarında itiyorum.

Annemin Philip'i vurmaya ne zaman karar verdiğini merak ediyorum. Atlantic City'den döndükten sonra olmalı. Federal-lerle yaptığı anlaşmayı daha o zamandan beri bildiğine inanmıyorum. Belki de Philip'in evine gidip bazı kâğıtlar gördü ama hayır, Philip bu kadar aptal olamaz. Belki de Ajan Jones'un ya da Ajan Hunt'm Philip'le konuştuklarını gördü. İkisinin de kanun adamı olduğunu anlamak için bir kez bakmak yeterli.

Ama bu bile yeterli değil. Bunu neden yaptığını hâlâ anlamıyorum.

Tek bildiğim burasının annemin evi ve annemin dolabı olduğu, bu palto da anneme ait olmalı.

Bu da annemin tabancası oluyor tabii.

On İkinci Bölüm

Pazartesi sabahı okulda Lila'ya yetişiyorum ve omzuna dokunuyorum, bana dönüyor. Gülümsemesinde özlem var. Üzerinde bu kadar güçlü olmaktan nefret ediyorum ama beni bu kadar düşündüğünü bilmenin yarattığı sinsi bir zevk de almıyor değilim. Ama bu kendimi korumam gereken bir zevk.

“Philip’in evine mi gittin?” diye soruyorum.

Kararsızlıkla ağzını açıyor.

“Senin sigaralarından birini buldum,” diyorum, onun bana yalan söylemesine fırsat vermeden.

“Nerede?” diye soruyor. Kollarım kendini savunurcasına göğsünde bağlıyor. Eldivenli eliyle omzunu sıkı sıkı tutuyor.

“Nerede olabilir? Kül tablasında.” Bakışlarının karardığını görebiliyorum ve aniden onun konuşmasını sağlayacak şeyin ne olduğu konusunda karar değiştiriyorum. Bana son derece kapalıymış gibi geliyor, soygunculara karşı kilit altına alınmış bir ev gibi... sevdiği soygunculara karşı bile... “Senin olmadığını söyle, sana inanacağım.”

Bir an için bile söylediğim şeye inanmıyorum. Sigaranın

onun olduğunu biliyorum. Ayrıca o kilitli eve girmenin en iyi yolunun da ön kapıdan içeri alınmak olduğunu da biliyorum.

“Dersime geç kalmamalıyım,” diyor. “Öğlen yemeğinde dışarıda buluşalım.”

Ben de Fransızca dersine koşuyorum. Balzac’tan bir paragraf çeviriyoruz: *La puissance ne consiste pas a frapper fort ou souvent, mais a frapper juste.*

Güç, sık ya da sert vurmak değildir; güç, doğruluk adına vurmaktır.

Beni dışarıda kafeteryanın hemen yanında bekliyor. Kısa sarı saçları güneşin altında beyaz gibi görünüyor, tıpkı yüzünün çevresindeki hale gibi. Kasıklarına kadar çıkan beyaz çorapları var, yukarı kıvrılmış eteğini savurduğunda neredeyse tenini görüyorum.

“Hey,” diyorum, oralara bakmamaya kararlı bir şekilde.

“Sana hey.” O deli ve aç gülümsemesini takınıyor. Kendin toparlayıp nasıl bir role bürüneceğine karar vermiş, bu belli oluyor. Neyi söyleyip neyi saklayacağına karar vermiş.

“Ee...,” diyorum, eldivenli ellerim ceplerimde. “Hâlâ sigara içtiğini bilmiyordum.”

“Eesi gel biraz yürüyelim.” Dayandığı duvardan kendini iterek bana doğru geliyor ve kütüphaneye giden patikada yürümeye başlıyoruz. “Bu yaz yeniden başladım. Sigaraya yani. İstemiyordum aslında ama babamın çevresinde sigara içmeyen kimse yok. Ayrıca ellerimi meşgul edebileceğim bir şey.”

“Tamam,” diyorum.

“Bırakmak çok zor. Burada, Wallingford’da bile, bir kağıt havlu rulosu alıp içini kumaş ıslak mendillerle dolduruyorum. Dişlerimi de milyon kere fırçalıyorum.”

“Ciğerlerini çürütür,” diyorum.

“Sadece gerginken içiyorum,” diyor.

“Ölü bir adamın dairesindeki gibi anlarda mı?”

Hızlı bir şekilde başıyla onaylıyor, eldivenlerini eteğine sürüp duruyor. “Aynen öyle. Philip’te kimsenin bulmasını istemediğim bir şey vardı.” Gözleri yüzümü deliyor. “Cesetlerden biri.”

“Cesetler?” diye tekrarlıyorum.

“Senin... değiştirdiklerinden biri. Bir tılsımın gerçek olup olmadığını anlamamanın bazı yolları olduğunu duymuştum. Belli ki birileri... polisler ya da federaller bir nesnenin işlenip işlenmediğini de anlayabilirler diye düşündüm. Senin için endişelendim.”

“Peki, neden bana söylemedin?” diye soruyorum.

Ateşler saçan gözlerle bana dönüyor. “Beni *sevmeni* istiyorum seni geri zekâlı. Eğer senin için bir şey yaparsam, büyük bir şey yaparsam beni seversin diye düşündüm. Şimdi anladın mı? Çok korkunç.”

Bir an için neden kızgın olduğunu anlayamıyorum. Sonra utandığını fark ediyorum. “Minnettarlık aşk değildir,” diyorum, sonunda.

“Bunu bilmem gerekirdi,” diyor. “Ben sana minnettarım ve bu durumdan nefret ediyorum.”

“Bana anlatmadığın başka iyilikler de yapmadın, değil mi?” diye soruyorum, yumuşamadan. “Ağabeyimi öldürmek gibi?”

“Hayır,” diyor, sertçe.

“Onun ölmesini istemek için her türlü sebebin vardı,” diyorum, Daneca’nın lüks evindeki mutfakta Sam ve Daneca’nın suçlamalarını anımsayarak.

“Öldüğüne sevinmem onu benim öldürdüğüm anlamına gelmez,” diyor. “Ayrıca öldürtmedim de eğer şimdi soracağın buysa. O ajanların istedikleri bu muydu? Sana ağabeyini benim öldürdüğümü mü söylediler?”

O kadar boş bakıyor olmalıyım ki gülüyor. “Ben de bu okulda okuyorum. Herkes senin kelepçelenip takım elbiseli adamlar tarafından siyah bir arabaya atıldığını biliyor.”

“Peki bu insanlar genelde nasıl düşünüyor?”

“Senin narkotikler için muhbirlik yaptığın yönünde bir dedikodu dönüyor,” diyor ve ben inliyorum. “Ama jüri sanırım daha karar vermedi.”

“Takım elbiselilerin benden ne istedikleri konusunda okuldakiler kadar ben de bilgisizim,” diyorum. “Seni sigara konusunda sorguladığım için özür dilerim. Bilmem gerekiyordu.”

“Çok popüler oluyorsun,” diyor. “Herkesin gözü seni aramaya başlıyor.”

Kafamı kaldırıyorum. Kütüphaneyi geçip gittik. Neredeyse koruluğa giriyoruz. Arkamı dönüyorum ve o da aynı yapıyor. Sessizce birlikte geri yürüyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimize gömülmüş durumdayız.

Elini tutmak istiyorum ama yapmıyorum. Adil olmaz. Elini tutmak zorunda kalır.

Fizik dersine giderken Sam beni koridorda durduruyor.

“Duydun mu?” diye soruyor. “Greg Hamsford delirmiş ve dizüstü bilgisayarını parçalamış.”

“Ne zaman?” diye soruyorum. “Yemekte mi?”

“Dün gece. Görünüşe lavaboda bilgisayarını boğarken koridorundaki herkesi uyandırmış. Yumrukluyormuş gibi ekranı da kırıkmiş.” Bundan sonra Sam gülmesini tutamadı. “Ciddi bir öfke kontrol problemi var.”

Sırıyorum.

“O da tüm bunları uykusunda yaptığını söylüyor. Pek de iyi bir bahane değil,” diyor Sam. “Ayrıca herkes gözlerinin fal taşı gibi açık olduğunu da görmüş.”

“Ah,” diyorum, gülümseme yüzümden silinirken. “Uykusunda mı yürüyormuş?”

“Numara yapıyordu,” diyor Sam.

Ben babasıyla dolaşırken Lila’nım nerede olduğunu merak ediyorum. Acaba Greg’in odasına gitti mi? Acaba Greg onu içeri davet etti mi, acaba yavaşça eldivenlerini çıkarıp ellerini saçlarının arasında gezdirdi mi?

Sam başka bir şey söylemek için bana dönüyor.

Sonra neyse ki zil çalıyor ve ben de sınıfa koşmak zorunda kalıyorum. Oturup Dr. Jonahdab’ı dinliyorum. Bugün momentin prensiplerinden ve harekete geçmiş bir nesneyi durdurmanın zorluğundan bahsediyor.

Daneca, fizik dersinin sonlarına doğru yanımdan koşarak geçip sınıftan çıkıyor. Sam’in sınıfına yöneliyor ve kapıda onu beklemeye koyuluyor. Yüzündeki ifade Sam’in henüz onunla konuşmaya başlamadığını açık şekilde imliyor.

“Lütfen,” diyor Sam’e, kitaplarını göğsüne bastırarak ama Sam tereddüt bile etmeden yanından geçip gidiyor. Daneca’nın gözlerinin çevresi şişmiş ve taze dökülen gözyaşlarının bıraktığı kırmızıyı taşıyor hâlâ.

“Her şey düzelecek,” diyorum, her ne kadar tam olarak buna inanamasam da. İnsanlar böyle der işte.

“Sanırım bunu beklemem gerekirdi,” diyor Daneca, yüzüne düşen o hüznü ve mor uçlu örgülerinden birini arkaya atıp iç geçirerek. “Annem işleyicileri tanımak isteyen çok insan olduğunu ama kimsenin onlarla sevgili olmak istemeyeceğini söyler. Sam’in farklı olduğunu sanmıştım.”

Midem yanıyor ve öğlen yemeğini atladığımı hatırlıyorum. “Hayır, öyle sanmadın,” diyorum. “Zaten bu yüzden de ona yalan söyledin.”

“Ama, işte, haklıymışım, değil mi?” diye soruyor, sızlanarak. Hatalı olduğunu duymak istiyor.

“Bilemiyorum,” diyorum.

Bir sonraki dersim seramik, avlunun diğer tarafında Rawings Güzel Sanatlar Merkezi'nde. Daneca çimenlerden yürürken peşimden gelerek beni şaşırtıyor. Onun bir sonraki dersinin de orada olduğunu sanmıyorum.

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyor. “Sence neden böyle yapıyor?”

“Belki de ona güvenmediğin için kızmıştır. Belki de test olmamanın gerçek nedenini ona söylemediğin için kızmıştır. Belki de bir kez olsun haklı tarafta olduğuna seviniyordur... bilirsin, kozun kendisinde olması hikâyesi.”

“O, öyle değildir,” diyor.

“Yani benim gibidir demek istiyorsun ha?” diye soruyorum. Yakındaki otoparkta çekici bir arabayı çekmeye başlıyor.

Sanki şaşırmış gibi gözlerini kırıştırıyor. Neden şaşırdığını bilemiyorum, benden durmadan korkunç şeyler bekliyor. “Öyle demedim.”

“Evet, haklısın. Benim hoşuma *giderdi*. İtiraf etmek istemesem bile. Herkes biraz güç sahibi olmaktan hoşlanır, özellikle de kendilerini güçsüz hissedenler.” Sam'in dönemin başındaki halini anımsıyorum, Daneca'yla boy ölçüşemeyeceğini düşünüyordu ama Daneca'nın bu konuda hiçbir fikri olmadığına eminim.

“Lila'yla ilişkiniz böyle mi?” Eğer beni daha önce yargılamadıysa bile şimdi yargılıyor.

Kafamı iki yana sallıyorum, rahatsız olduğumu sesimde belli etmemeye çalışıyorum. “Aynı şey olmadığını biliyorsun... gerçek değil bir kere. Ne yani sen hiç kimseye lanet...”

Çekilen arabanın benimki olduğunu fark ettiğimde duru-

yorum. “Neler oluyor?” diyerek koşmaya başlıyorum.

Arabamın tamponunun yola çıkmadan önceki son hız tüm-seğine çarptığını görünce “Hey,” diye bağırıyorum. Tek görebildiğim çekiciyi kullanan adamın şapkasını gözlerini kapatacak kadar çekmiş olduğu. Kendi arabam görüş alanıma girdiği için çekici aracın plakasını dahi göremiyorum. Ama kamyonun yan tarafına boyayla yazılmış ismi okuyabiliyorum. Tallington ekici Hizmetleri.

“Ne oluyor?” diye soruyor Daneca. Az nce Benz’imin durduğu boş park yerinde durarak.

“Arabamı çaldı,” diyorum, hayretler içinde. Dönüp elimle otoparktaki diğer tüm araçların durduğunu gösteriyorum. “Neden onlardan biri değil? Bunlar güzel arabalar! Neden benim hurda, pis, bozuk...”

“Cassel,” diyor Daneca, sertçe beni yarıda keserek. Hemen önünde yeri işaret ediyor. “şuna baksan iyi olacak.”

Oraya gelip boş yerin ortasında siyah fiyongu olan siyah bir mücevher kutusu durduğunu görüyorum. Eğilip zerindeki marka etiketine dokunup ters çeviriyorum. Siyah kğidin üzerinde, ondan da siyah bir mürekkeple kaba bir kale burcu çizimi var. Kaşlarımı atarken suç ve dolandırıcılık dünyasının o tanıdık atmosferini çevremde hissediyorum. Bu o dünyadan gelen bir hediye.

Kastel yani kale.

Cassel.

Kurdeleyi çekiyorum, kolayca geliyor. Kapağı açmadan önce içeride fena bir şey olma ihtimalini gözden geçiriyorum. Bomba ya da bir parmak ama içeride bir vücut parçası olsa vakit kaybetmek durumu daha iyi bir hale getirmez. Kutuyu açıyorum. İçeride, kesilmiş siyah köpüğün içine yerleştirilmiş bir Benz anahtarı duruyor. Parlak. Gümüş kenarlı ve o kadar

yeni bir tasarım ki arabayla ilgili bir şey olmaktan ziyade bir flash belleğe benziyor.

Anahtarı alıp kilit düğmesine basıyorum. Durduğum yerin tam karşısından bir far yanıp sönüyor. Kromajlı aksamı olan siyah bir Roadstar.

“Şaka mı bu?” diyorum.

Daneca gidip yüzünü cama yaslıyor. Nefesi camı buğulandırıyor. “İçeride bir mektup var.”

Akademik merkezden belli belirsiz bir zil sesi geliyor. Resmen şu an derse geç kaldık.

Daneca zili duymamış gibi. Kapıyı açıp bir zarf alıyor. Eldivenli parmakları hızlı hızlı çalışıyor, kulağı yırtıyor ama zarfı açmadan onu durduramıyorum.

“Hey,” diyorum. “Benim o.”

“Kimden geldiğini biliyor musun?” diye soruyor, çıkan katlanmış kâğıdı açarken.

Tabii. Sadece tek bir kişiden gelmiş olabilir. Zacharov. Ama bunu bilmemesini tercih ederim.

Mektubu kapmaya çalışıyorum ama gülüp benden uzak tutuyor.

“Haydi ama,” diyorum ama o okumaya başlamış bile.

“İlginnnnnnnnnnnnnnnnnç,” diyor Daneca, kafasını kaldırıp benimle göz göze gelerek. Notu kaldırıp bana tutuyor.

İşte istikbalinden bir yudum.

Z.

Mektubu elinden kapıp dertop ediyorum. “Gel biraz gezelim,” diyorum, anahtarı yüzüne tutarak. “Zaten dersi ektik... en azından biraz eğlenelim.”

Daneca beni şaşırtarak hiç itiraz etmeden yolcu koltuğuna

oturuyor. Önce oturup emniyet kemerimi bağlamamı bekledikten sonra “Ee, not ne anlama geliyor?” diye soruyor.

“Hiçbir şey,” diyor. “Sadece, Zacharov. Onun zenginden alıp fakire veren neşeli hırsızlar çetesine katılmamı istiyor.”

“Bu arabayı kullanacak mısın?” diye soruyor, eldivenli ellerini panelde gezdirirken. “Oldukça pahalı bir rüşvet.”

Araba çok güzel. Motoru hafif hafif mırıldıyor ve gaz pedalı en hafif bir dokunuşa bile tepki veriyor.

“Eğer sende kalırsa,” diyor Daneca, “pençelerini etine geçirmiş olacak.”

Herkesin pençesi zaten etime geçmiş halde. Herkesin.

Sokağa çıkıp anayola yöneliyorum. Birkaç dakika sessizce gidiyoruz.

“Biraz önce...biz derse gitmeden önce bana kimseyi lanetleyip lanetlemediğimi sormuştun.” Daneca pencereden dışarı bakıyor.

“Lütfen gerçekten seni yargılayacak son insan olduğumu bil.”

Gülüyor. “Nere gidiyoruz ki zaten biz?”

“Kahve ve donut alırız diye düşünmüştüm. Beyni besleyen yiyeceklerden...”

“Ben daha ziyade bitki çayı kızlarındanım,” diyor Daneca.

“Çok şaşırdım,” diyorum, bir elimi direksiyondan çekip kalbimin üzerine koyarak. “Ama bana tam da sırlarını açmak üzereydin. Lütfen devam et.”

Gözlerini deviriyor, öne eğiliyor ve radyoyu kurcalıyor. Hoparlörler de arabanın her yeri gibi harika. Tek bir cızırtı ve dip gürültüsü yok. Sadece dopdolu ve berrak bir ses. “Söyleyecek fazla bir şey yok,” diyor, sesi kısarken. “On iki yaşındayken hoşlandığım bir çocuk vardı, Wallingford’a gelmeden hemen önce. Adı Justin’di. Her ikimiz de benim gittiğim şu sanat

odaklı meslek ortaokulundaydık ve o da çocuk aktörlerden biriydi. Reklamlarda filan oynamıştı hep. Arkadaş çemberinin hemen dışındaydım. Anlarsın ya?”

Başımla onaylıyorum. Ben de o çemberin hemen dışında yaşayan bir yaratığım.

“Ben de yavru bir köpek gibi peşinden ayrılmazdım. Benimle her konuştuğunda, kalbim boğazımda atıyor gibi olurdu. Ona bir haiku yazmıştım.”

Ona bakıyorum, kaşlarını kaldırmış. “Gerçekten mi? Haiku mu?”

“Evet, duymak ister misin? ‘Altın saç, mavi lazer gözler, neden beni fark etmezler?’ ”

Ben kahkaha atıyorum. O da gülüyor.

“Bunu hatırlamana inanamıyorum,” diyorum.

“Şey, hatırlıyorum çünkü o *okudu*. Öğretmen bize sormadan tüm haikuları astı ve sınıftaki bir kız da öğretmene benimkini söyledi. Korkunçtu. Çok küçük düşürücüydü. Tüm arkadaşlarım benimle dalga geçerken Justin de yüzünde o pis sırıtışla bana baktı. Of.”

“Tam bir pislik galiba.”

“Evet öyleydi,” diyor Daneca. “Ama yine de ondan hoşlanıyordum. Sanırım garip bir şekilde o olaydan sonra ondan daha çok hoşlandım.”

“Yani onu işledin mi?”

“Hayır,” diyor Daneca. “Kendimi işledim. Hissettiklerimi bitirmek için. Hiçbir şey hissetmemek için.”

Bunu beklemiyordum. “Sen iyi bir insansın,” diyorum, alçak gönüllülükle. “Seninle bu konuda epey uğraşıyorum ama gerçekten seni takdir ediyorum. Doğru olanı yapmak konusunda gerçekten çaba harcıyorsun.”

Ben bir kahve dükkânına çekerken o kafasını sallıyor. “Çok

garipti. Sonrasında ona her bakışında, bir şeyler dilimin ucundaymış gibi hissettim. Sanki ona söylemem gerekirken bir şey varmış da anımsayamıyormuşum gibi. Çok yanlış geliyordu, Cassel.”

Arabadan iniyoruz. “Kendini işlemek harika bir fikir demiyorum...”

Kahve dükkânının sacdan bir çatısı ve taze pişmiş kurabiyelerle dolu bir tezgâhı var. Masalar öğrenciler ve serbest meslek erbaplarıyla dolu. Dizüstü bilgisayarlarını yataktan yeni çıktıklarını gösteren bir huşu ile parmaklıyorlar.

Daneca bir mate chai latte ısmarlıyor, ben normal bir sıcak fincan kahve istiyorum. İçeceği şey canlı bir yeşil renkte geliyor.

Alaycı bir surat yapıyorum. Boş olan tek masaya yöneliyoruz, kapının ve gazete standlarının yanındaki masa... Otururken manşetlerden biri gözüme çapıyor.

“Öyle bakma,” diyor Daneca. “Çok güzeldir. Bir yudum ister misin?”

Kafamı sallıyorum. Şu sözlerin yanında tanıdığım bir adamın fotoğrafı var: “Bronx Tetikçisi Sırta Kadem Bastı.” Resmin altında şöyle diyor: “Ölüm işleyicisi Avcı olarak da bilinen Emil Lombardo, iki cinayetten aranırken ortadan kayboldu.” İsmi konusunda bile bana yalan söyleme zahmetine girmemişler.

“Bir çeyrekliğin var mı?” diye soruyorum, ceplerimi aradıktan sonra.

Daneca haberci çocuk çantasını karıştırıp bir tane buluyor. Masaya vuruyor. “Kendimi o çocukla ilgili olarak işlememin en garip yanı neydi biliyor musun?”

Onun elli sentini de alıp ikimizin toplam bozukluklarını makineye atıyorum. “Hayır, neydi?”

Gazeteyi çıkarıyorum. Otuz dört yaşında bir kadın ve annesinin öldürüldüğü cinayet... İki de başka bir suçun tanığı...

Zacharovlar ve emlak işiyle ilgili bir şeyler. Ölen kadınların daha küçük fotoğrafları da katli yerin altında. İkisi de iyi insanlara benziyorlar.

İyi insanlar. Dürüst... Daneca gibi.

“En garibi,” diyor Daneca, “ondan hoşlanmam geçtikten sonra bana çıkma teklif etmesi oldu. Onu reddettiğimde gerçekten incinmişti. Nerede hata yaptığını bilmiyordu.”

Öldürülen kadınların yüzlerinde mürekkebin kumaşa bulaşmasına izin vererek eldivenli parmaklarımı gezdiriyorum. Daneca gece katilin kaçmasına yardım ettim. “Bu çok garip,” diyorum, bomboş bir sesle.

Okula geri döndüğümüzde bilgisayar dersimin vakti gelmiş oluyor. Zilin çalması bitince sınıfa giriyorum.

“Bay Sharpe,” diyor Bayan Takano, kafasını kaldırmadan. “Sizi müdüriyette bekliyorlar.” Bana resmi koridor geçişini veriyor, kocaman plastik bir dinazor.

Yeşil avluda yürürken acele etmiyorum. Yeni arabamı düşünüyorum, güneşin altında parlamışını. İkinci sınıfların hazırladığı *Macbeth* tiyatrosunu düşünüyorum. Çıplak elleriyle kan dökmeyi özleyen Leydi Macbeth rolündeki Amanda Kerwick'i düşünüyorum.

Benim üzerimde hiç kan yok. Ama kocası, “Ellerim kan içinde, yıkayabilir mi bu elleri, bir araya gelse dünyanın tüm denizleri?” diyor.

Kafamı iki yana sallıyorum. Sadece arabayı elimde tutabilmek için bahaneler üretiyorum.

Sonra müdüriyete giriyorum, Bayan Logan kaşlarını çatıyor. “Yakınlarda geleceğini hiç sanmıyordum, Cassel. Kampusu her terk edişinde imza atman gerektiğini biliyorsun.”

“Biliyorum,” diyorum, pişman bir sesle. Dersi ektiğim için

Northcutt'ın sadece bir ihtar vereceğini umuyorum. Daha bir hafta önce başım belaya girmeden kampustan kaçmanın ne kadar çok yolunu bildiğimle ilgili Lila'ya böbürleniyordum. Sonra hiçbirini uygulamadan arabayla çıkıp gittim.

Ama Bayan Logan'ın tek yaptığı önüme bir imza formu atmak oluyor. "Şuraya çıktığın saati yaz," diyor, eldivenli parmağını çizgiye sürerek. "Dönüşünü de şuraya."

Ben de sadık bir şekilde yazıyorum.

"Güzel," diyor. "Avukat sana toplantıyı hatırlatmak için aradığında biraz sersem gibi olduğunu söyledi. Northcutt hazır olmadığın sürece sınıfa dönmek zorunda olmadığını bilmeni istedi."

"Ben iyiyim," diyor, yavaşça. Bir şeyler oluyor ve işleri karıştırmadan önce ne olduğunu öğrensem iyi olur.

"Kaybın için üzgün olduğumuzu bilmeni istiyoruz, Cassel. Ve bugün umarım her şey mümkün mertebe iyi gitmiştir."

"Teşekkürler," diyorum, kasvetli bir ifade takınmaya çalışarak.

Kapıya yönelirken az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Zacharov'un adamlarından biri arayıp aile avukatımız gibi konuşmuş olmalı, hatta çekiciyi süren adam bile olabilir, sadece bana arabayı değil, etrafta biraz sürüp onu deneyecek zamanı da vermiş oldu. Bir mafya patronu tarafından kollanmak tatlı bir şey. Federallerin bu durumda rekabet etmeleri pek kolay değil.

Tam bilgisayar dersime dönüyordum ki Daneca'nın müdüriyetten çıktığını görüyorum.

"Hey," diyorum. "Seni çeride görmedim."

"Ben Northcutt'ın odasındaydım," diyor, canı sıkılmış. Sonra avluda yerde duran bir toprak topağını tekmeliyor. "Beni bunu yapmaya ikna edebildiğine inanamıyorum."

Görünüşe göre dersi astığı için Daneca'ya ilk ihtarını vermişler.

“Üzgünüm,” diyorum.

Üzgün olduğumun farkında olduğunu gösteren bir üz ifadesi takınıyor. “Ee, Lila neler yapıyor?”

“Lila mı?” Son zamanlarda kendimi hep salak gibi hissediyorum.

“Unuttun mu, senin kız arkadaşın? Sarışın olan? Seni sevmesi için lanetlenen? Bir ampul yandı mı içerilerde?” Daneca, bana Lila’dan gelen bir mesajı göstermek için telefonunu kaldırıyor: *İspanyolca sınıfına gel. Üçüncü katta. Acil.*

“Hiçbir fikrim yok,” diyorum, kelimelere bakarak. Kendi telefonumu çıkarıyorum ama bende hiç mesaj yok.

Daneca gülüyor. Sesi alaycı. “O zaman, bir dakika, Lila kim bilmiyorsun yani ha?”

Hatamı anlayıp gülüyorum. Ama bu şaka düşünmeme yol açıyor. Lila’nın on dört yaşındaki halini anımsıyorum. Bir hayvan kafesinde henüz üç yıl geçirmemiş ve duyguları işlenmemişti, o zaman bile benim için tam bir gizemdi. Acaba Lila’nın kim olduğuyla ilgili gerçekten hiçbir fikrim var mı?

Boş sınıfta Lila’yı sıralardan birinin üzerine oturmuş halde buluyoruz, içeri girdiğimizde bacaklarını sallıyor. Diğer bir sıraya Greg Hamsford oturtulmuş. Güneş gözlükleri var ama kafası tamamen geri yatmış olduğu için kendinde olmadığı belli oluyor. En azından ben sadece kendinde olmadığını umuyorum. Önünde ikisi de açılmış iki kutu kola var.

“Sen ne yaptın?” diye soruyorum.

“Ah, selam, Cassel.” Kulaklarının ucu hafifçe kızarmaya başlıyor. Elinde bir kâğıt parçası var. Bir e-postanın çıktısı. Elinden alıyorum ama ciddi bir şekilde bakmıyorum.

Daneca boğazını temizleyip Greg'in yığılmış duran bedenini gösterip benim *bir şeyler* yapmam gerektiğini anlatmak istercesine gözlerini kocaman açıyor.

"Öldü mü?" diye soruyorum. Birinin sorması lazımdı.

"İlaçladım," diyor Lila, gerçekçi bir soğuklukla. Öğleden sonra güneşi saçlarını sarıdan altın rengine çeviriyor. Tiril tiril beyaz bir tişörtü ve gözlerinin mavisıyla aynı renkteki küçük taş küpeleri var. Gün ortasında bir çocuğu ilaçlayacak bir kız olduğunu kırk yıl düşünseniz aklına gelmez. Carney'deki *ağzında tereyağı erimez* dedikleri kimseler gibi.

"Bakın bilgisayarında ne buldum," diyor Lila.

Sonunda elimdeki sayfaya bakıyorum. Greg'den geliyor ve benim bilmediğim bir sürü adrese birden postalanmış. Aileleri "Wallingford'un suç sayılan faaliyetleri desteklediği" hakkında uyarıyor ve "işleyici çocukların faaliyetleri hakkında açık açık övünmelerinin serbest olduğunu" yazmış. E-posta adreslerine tekrar bakıyorum. Sanırım bunlar ailelerimizin adresleri. Bir de eklenti olarak fotoğraflar var, Lila gerçi sadece ilk sayfanın çıktısını almış ama bu kadarından bile HEX toplantısına katılanların fotoğrafları olduğu anlaşılıyor. "Vay be," diyorum ve kâğıtları Daneca'ya veriyorum.

Lavaboda boğmaya çalıştığı bilgisayarından bu bilgiyi almak için Lila'nın Greg'i işlediğini anlasam da bu konuyu gündeme getirmiyorum. Greg'in, şu an kendinde değilken her türlü rüyanın zihnini istila etmesi tehlikesine karşı savunmasız olduğundan da bahsetmeye gerek yok.

"Onu öldüreceğim," diyor Daneca. Daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli.

Lila derin bir nefes alıyor sonra yavaşça bırakıyor. "Hepsi benim suçum."

"Ne demek istiyorsun?"

Lila bakışlarımdan kaçınarak kafasını iki yana sallıyor. “Orası önemli değil. Önemli olan şimdi hatamı düzeltecek olmam. Ondan intikamımızı alacağız. Hem Ramirez hem de çektiği video için. O e-posta için. Bir planım var.”

“Nasıl bir plan?” diye soruyorum.

Lila sıradan yere atlıyor.

“Greg Hamsford HEX’e katılmak üzere,” diyor. “Bugün ilk toplantısına katılacak. Hemen şimdi diye umuyorum. Uyanmadan hemen önce.” Gözleri deli bir sevinçle parlıyor, onu böyle vahşi haliyle görmeyi ne kadar özlemişim. Beni her yarışta yenip içkileri bana ısmarlatan o yürekli kızı çok özlemişim.

Gülüyorum. “Çok *kötüsün*,” diyorum, Lila’ya.

“Yağcı,” diyor ama hoşuna gittiği belli.

“Toplantı için kimseyi buraya getirebilir miyim bilemiyorum,” diyor n. Kapıya doğru gidip koridoru kontrol ettikten sonra bize dönüyor. “Sizce insanları inandırabilir miyim? Bu işi başarabilir miyiz?”

Lila çantasına uzanıp minik gümüş rengi bir kamera çıkarıyor. “Evet, fotoğraf çekeceğiz. Ayrıca böyle şeyler haberlerde hep görünür. İşleyici karşıtı hükümet yetkililerinin bile işleyici oldukları meydana çıkıyor. Böyle şeylere herkes inanır. Hatta ilk kaydı kendisinin almış olması onu daha da suçlu gösterecek.”

Sırıttıyorum. “Tam katılımlı bir HEX toplantısı yapabilmek için sanırım birkaç telefon konuşması yapmamız gerek.”

Daneca’nın küçük bir grup toplaması için bile bol bol yalvarması gerekiyor. Kimse artık HEX’le anılmak istemiyor. Herkesin tacizlere maruz kaldıklarına dair hikâyeleri var. Hatta bazıları sınıf arkadaşlarının ailelerinin karanlık işler çevirmeleri için para teklif etmesiyle ilgili hikâyeler. Korkmuş durumlar ve onları suçlayamıyorum.

Daneca da hepsine karşı omuz omuza durmamız gerektiği

şarkısını söylüyor. Lila telefonu kapıyor ve eğlenceli olacağına yemin ediyor. Ben de Greg Hamsford'u dik vaziyette tutmaya çalışıyorum.

Baygın bir delikanlıya poz vermek hiç kolay değil. Greg bu arada koma durumunda değil, sadece uyuyor. Onu rahatsız bir pozisyona soktuğumda uyuyor, mimikler yapıp onu oturtmaya çalıştığımda elimi itiyor. Masayı arayıp biraz bant ve kalem buldum. Onlarla Greg'in kafasının arkasında bir çeşit aksam yaptım. Önden bakılınca kaykılarak oturuyormuş gibi görüne de en azından başı dik olduğu için uyanık gibi görünecek. Ben bandı yapıştırdığımda biraz itiraz etse de biraz sonra alışmış gibi görünüyor.

"Güzel oldu," diyor Lila, boş boş bakarak. Tebeşirler tahtaya "HEX TOPLANTISI" yazmakla meşgul.

"Ne kadar süre böyle kalacak?" diye soruyor Daneca, Greg'in omzunu dürterek. O da hafifçe sarsılıyor neredeyse ona verdiğim pozisyonu bozuyor ama tam değil. Daneca iki elini ağzına kapatarak çığlık atarmış gibi yapıyor.

"Emin değilim ama uyandığında herhalde kendini iyi hissetmeyecektir. Yan etki," diyor Lila, dikkati dağınık. "Cassel, Greg'in kolunu bir iskemleye filan koyabilir misin? Çok doğal görünmüyor bence."

"Sam'i çağırmalıydık," diyorum, iç geçirerek. "Özel efektler onun uzmanlık alanıdır. Ne yaptığımı hiç bilmiyorum."

"Hayır," diyor Daneca, telefonu elimden kapıp bir sıranın üzerine koyarak. "Onu aramıyoruz."

"Ama o..." diye başlıyorum.

"Hayır," diyor.

Lila şaşkın şaşkın bize bakıyor.

"Kavgahılar," diye açıklıyorum.

"Ah," diyor, sonra da kafasını yan devirip gözünü de şaşkınlıkla

yaparak Greg'e bakıyor. "Hâlâ olmamış bir tarafı var. Belki biraz abur cubur filan alsak? Gerçek toplantılarda hep bir şeyler bulundururduk. Daneca sen insanlar gelmeye başlamadan şu makinenin oraya gidebilir misin? Cassel acaba sen de çöpte boş çerez paketi filan var mı diye baksana. Sadece dekor olsun yeter. Ben bir koşu dükkâna..."

"Cassel, Sam'i aramayacağına söz verirse ben giderim," diyor Daneca.

Ben ofluyorum. "İstersen izci sözü bile veririm."

Daneca bana kötü kötü bakarak koridora doğru ilerliyor. Onun peşinden gitmek yerine ben de Lila'ya dönüyorum. O sırada o da çantasını karıştırıyor.

"Neden bunun senin suçun olduğunu düşünüyorsun?"

Bakışları benden Greg'e dönüyor. "Fazla vaktimiz yok. Bir an önce..."

Bekliyorum ama başka bir şey söylemiyor. Yanakları pembeleşip yere bakıyor.

"Her ne olduysa," diyorum, "bana söyleyebilirsin."

"Bilmediğin bir şey değil. Kıskançlık ve aptallık ettim. Seni ve Audrey'i birlikte gördükten sonra gidip Greg'la konuştum. Sanırım flört ettim. Bir kız arkadaşı olduğunu biliyordum ve bunun çok zalimce olduğunu da biliyorum ama işlerin...ne bileyim bu kadar kötüleşeceğini hiç tahmin etmedim. Sonra o da bana seni sordu, birlikte olup olmadığımızı öğrenmek istedi. Ben de 'gibigibi' dedim."

"Gibigibi," diye tekrarlıyorum.

Eliyle gözlerini ovuşturuyor. "Aramızdaki her şey çok karmaşıktı. Ne diyeceğimi bilemedim. Senle benim şey olduğumuzu...işte her neyse onu duyar duymaz bana asılmaya başladı. Ben de bir şeyler hissetmek istedim...bir şey işte...o an hissettiklerimden farklı bir şey."

“Ben,” diye başlıyorum. *Ben buna değmem.* Elimi uzatıp yüzüne düşen bir bukleyi kulağının arkasına atıyorum.

Kafasını sallıyor, sanki neredeyse öfkeli diyeceğim. “Sonraki gün, bana yaptıklarıyla böbürlendiğini öğrendim. Hatta arkadaşlarından biri gelip bana bunu sordu. Ben de Greg’e gidip aklıma gelen en kötü şeyleri söyledim. Eğer benden bahsetmekten vazgeçmezse yatakta berbat olduğunu yayacağıma yemin ettim. Bir kurtçuktan farksız olduğunu...”

İnanamazcasına küçük bir kahkaha atıyorum.

Lila yine de hâlâ bana bakmıyor. Yanakları da daha da kızıl artık. “Onun tek söylediği ‘senin de hoşuna gitti, saklama,’ filan falan olunca ben de...”

Orada duruyor. Koridordan gelen insanları duyabiliyorum. Birkaç saniye sonra içeride olacaklar.

“Ne?” diye soruyorum.

“Şunu anlaman lazım,” diyor, hızla. “Çok sinirlendi. Ama gerçekten çok, çok. Bence HEX’le de bu yüzden uğraştı.”

“Lila, sen ne dedin?”

Gözlerini sıkıca yumuyor. Sesi neredeyse bir fısıltı halinde. “Tüm olay boyunca seni düşündüğümü söyledim.”

Gözlerinin kapalı olduğuna sevindim çünkü böylelikle benim yüzümü göremedi.

İnsanlar içeri dolmaya başlıyor. Nadja, Rachel ve Chad ilk gelenler oluyor ve Lila, hâlâ kıpkırmızı olsa da onları yönlendirmek konusunda hiç vakit kaybetmiyor. Kısa zaman içinde herkes iskemleleri düzenliyor oluyor.

Ben de sakın ve düzgün görünmek için sahte ifademi koruyorum. Birkaç dakika sonra atıştıracak bir şeyler almış olan Daneca geliyor.

Lila’ya *bu senin hatan değil* demek istiyorum. Ama söyleyemiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.

Üzerinde “HEX TOPLANTISI” yazan kara tahtanın önünde defalarca fotoğraf çekiliyoruz. İskemlelerin ortasında açık yüreklilikle konuşmalar yapan insanlar da çıkıyor fotoğrafta. Herkes gülüyor ve Greg’in kucağında da bir kız var. Fotoğraf çekimlerimizin aşağı yukarı yarısına geldiğimizde uyanıp ensesindeki kalemleri ve güneş gözlüğünü çıkartıyor. Şaşkınlık içinde bize bakıyor ama öyle bir alarm durumuna geçmiyor.

“Neler oluyor?” diyor.

Boynunu kırmak istiyorum, onu doğduğuna pişman etmek istiyorum.

“Gülümse,” diyor Daneca. Greg de yamuk bir şekilde gülümsüyor. Bir kız kolunu omzuna atıyor.

Lila deklanşöre basmaya devam ediyor.

Bir süre sonra Greg sıranın üzerine kollarını dayayıp tekrar uyuyor. Lila, Daneca ve ben de köşedeki kafeye gidip SIM karttaki tüm fotoğrafları bastırıyoruz.

Harika görünüyorlar. O kadar ki bunları Wallingford’daki herkesle paylaşmamak bir suç neredeyse.

Çoğu insanın dolandırıldıklarını asla şikâyet etmemelerinin üç sebebi vardır. Birincisi dolandırıcılık ustaları genelde fazla kanıt bırakmazlar. Size bunu kimin yaptığını tam olarak bilmiyorsanız zaten şikâyet etmenin de çok bir anlamı yoktur. İkincisi de siz, yani hedef genelde karanlık bir şeyler yapmaya gönüllü olmuştunuzdur. Eğer dolandırıcıyı ispiyonlarsanız kendinizi de ispiyonlamanız gerekir. Ama üçüncü sebep en basit ve çetin olanıdır. Utanç. Dolandırılan bir aptalsınızdır.

Kimse aptal gibi görünmek istemez. Kimse kolay kandırılan biri olduğunun düşünülmesini istemez. Böylelikle insanlar ne kadar aptal ve kolay kandırılabilir olduklarını gizlemek isterler. Dolandırıcılar genellikle suçlarını örtmek için hiçbir

şey yapmak zorunda kalmazlar. Çünkü hedefler zaten onların pisliğini örtmeye kendiliklerinden gönüllü olurlar.

Greg Hamsford fotoğraflara Photoshop'la eklendiğinde ısrarcı oluyor. Onu dinlemeye tenezzül eden herkese bunu haykırarak söylüyor. Hatta anlattığı öykü sorgulanınca da sinirleniyor. Sonunda alaylardan sıkılıyor ve Gavin Perry'nin suratına yumruğu yapııştırıyor.

İki gün okuldan uzaklaştırma aldı. Hepsi de aldatıldığının öğrenilmesini istemediği için oldu.

Telefonum çaldığında etüt saati için odamda oturmuş dünya etik dersinin ödevini yapmaktayım. Numarayı tanımasam da açıyorum.

“Görüşmemiz gerek,” diyor, hattın diğer ucundaki ses. Barron'la konuştuğumu bir süre sonra anlıyorum. Sesi her zamankinden daha soğuk geliyor.

“Okuldayım be,” diyorum. Gizlice çıkmalar için havamda değilim. “Hafta sonundan önce buradan çıkamam.”

“Ne tesadüf,” diyor Barron. “Ben de Wallingford'dayım.”

Sonra yangın alarmı çalıyor. Sam sıçrayarak ayağa kalkıp spor ayakkabılarını giymeye çalışıyor.

“PlayStation'ı kap,” diyor bana.

Telefonun ahizesini kapayarak başımı sallıyorum. “Bu sahate bir alarm. Birisi çekti.” Sonra neredeyse telefona tükürürcesine, “seni geri zekâlı,” diyorum. “Beni çıkarmak istiyorsan bile artık çıkmam mümkün değil. Kelle sayacaklardır. Hepimizin odalarımızda olduğumuzdan kesinlikle emin olacaklar.”

Sam beni umursamadan oyun sisteminin kablolarını sökme başlıyor.

“Yurt müdürünün seni unutmasını sağladım bile,” diyor Barron. Bu kelimeler üzerine omurgama buz gibi bir titreme

yayılıyor.

Sam ve çimenlerin üzerinde dikilen tüm diğer çocuklarla birlikte ben de dışarı çıkıyorum. Herkes bir duman çıkmasını ya da alevlerin taşmasını bekleyerek binaya bakıyor. Ağaçların ve gölgelerin içine girene kadar geri geri çekilmek zor olmuyor.

Kimse beni aramıyor bile. Barron dışında.

Eldivenli eli sertçe omzuma iniyor. Okuldan uzaklaşıyoruz, kaldırımdan yürüyor ve televizyonları titrek mavi ışığında yıkanan evlere geliyoruz. Saat daha dokuz ama çok daha geçmiş gibi hissediyorum.

Çok geç gibi...

“Zacharovları düşünüyordum,” diyor Barron, sohbet eder gibi. “Biliyorsun ormanda onlardan başka da kuşlar var.”

Tedbir asla elden bırakmamalıydım.

“Ne demek istiyorsun?” Artık Barron’ın yüzüne bakmak çok zor ama bakıyorum. Pis pis sırtıyor. Siyah saçları ve siyah takım elbisesiyle bir gölge gibi görünüyor. Kendimin karanlık bir aynadaki suretini, büyüyle çağırışım gibi...

“Bana ne yaptığını biliyorum,” diyor ve sesinin tonunu sabit tutmak istemesine rağmen arkadan bir kan gibi sızan öfkeyi hissedebiliyorum. “Hafızamdaki gedikleri nasıl suiistimal ettiğinin farkındayım. Doğru olanı yapmak konusunda nasıl da büyük büyük konuşurdun; aslında ne benden ne de Philip’ten bir farkın yok. FBI’dan iki nazik beyefendiyle tanıştım. Ajan Jones ve Ajan Hunt. Ağabeyimle ilgili bana anlatacakları çok şey varmış...ve tabii bir de küçük biraderimle ilgili. Philip onlara beni nasıl kendisine karşı döndürdüğünü anlatmış. Anton’u Zacharov ailesinin başına getirme planını bana unutturmak için nasıl kafamla oynadığını anlatmış. İlk başta inanmadım ama sonra eve gidip defterlerime bir kez daha baktım.”

Kahretsin.

Dünyada çok usta kalpazanlar vardır, on altıncı yüzyılda kullanılan mürekkeple on sekizinci yüzyılda kullanılan mürekkeplerin içindeki kimyasal maddelerin farklarını anlayacak kadar usta olanlar. Karbon 14 testlerinden bile çıkacak kâğıt ve tuval stokları vardır ellerinde. Boyaların kırık desenlerini bile mükemmel şekilde benzetebilirler. Başka bir elin döngü ve rötüşlerini kendi el yazıları kadar iyi çalışıp öğrenebilirler.

Sanırım benim onlardan biri olmadığımı söylemeye hiç gerek yok. Benim yaptığım kalpazanlık işlerinin çoğunun işe yaramasının sebebi kimsenin onları kontrol etmemesidir. Buna gerek bırakmayacak kadar iyi olmasıdır. İzin kâğıdına annemin imzasını atardım ve şöyle böyle benzediği sürece kimse kalkıp bir uzman çağırmaırdı.

Ama Barron benim hızla yazdığım defterini eskilerle karşılaştırdıysa sahtecilik açığa çıkmıştır. Hepimiz kendi el yazımız konusunda uzmanızdır.

“Eğer sana yaptıklarını biliyorsan,” diyorum, hayretimi gizleyerek, “o zaman senin de bana ne yaptığını biliyordur.”

Bu söz ağzındaki yamuk sırıtışı geri getiriyor. “Farkı şu: Ben seni affetmeye hazırım.”

O kadar beklenmedik bir laf ki ne karşılık vereceğimi bilemiyorum. Barron da cevap istiyor gibi görünmüyor zaten. “Her şeye baştan başlamak istiyorum, Cassel,” diyor, “ve en tepeden başlamak istiyorum. Brennan ailesine katılacağım. Bunun için de sana ihtiyacım var. İkimiz birlikte durdurulmaz bir suikastçı takımı oluruz.

“Hayır,” diyorum.

“Ah.” Reddedişim onu çok da üzmuş gibi görünmüyor. “Böyle kirli bir iş için fazla iyi olduğunu filan mı düşünüyorsun?”

“Ya evet,” diyorum. “O benim, fazla iyi.”

Ona yaptığım şeyi gerçekten rasyonalize edebildi mi acaba. İhanetimi acaba bir iş ortağıyla yaşanan hafif bir anlaşmazlık gibi mi görüyor? Acaba onun kalbini kırdım mı?

Eğer ben ona yaptıklarımı kafamda açıklayabildiysem onun bana yaptığı şeyleri de kendi kafasında kendine açıklayabildiğimi düşünmek çok mantıksız olmayacaktır.

“Bütün o insanları cansı nesnelere dönüştürmeye nasıl ikna oluyordun biliyor musun?”

Derin bir nefes alıyorum. Bu kelimeleri yüksek sesle işitmek çok fena. “Tabii ki bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sen tüm anılarımı benden çaldın.”

“Philip ve beni peşimizde kuyruk sallayarak dolaşan bir köpek gibi takip ediyordun,” diyor Barron. Sesindeki şiddeti hissedebiliyorum. “Bizimle bir işe çıkmak için yalvarıyordun. Eğer sana bir şans verirsek kalbinin ne kadar kara olduğunu bize göstermek için can atıyordun.” Parmağını göğsüme dürtüyor.

Bir adım geri atıyorum. Öfke içimde aniden parlıyor, ani ve neredeyse kontrol dışı.

Ben onların küçük kardeşiydim. Tabii ki onları idolleştirmiştim. Ve onlar da beni sırtımdan bıçakladılar.

Barron sırtıyor. “Çok zekice, gerçekten. Seni daha önce de öldürdüğüne inandırdım. O kadar! Benim olmanı istediğim şey olduğuna inandırdım seni. Sen de bu fikre bayıldın, Cassel. Kahrolası bir katil olmaya bayıldın.”

“Bu doğru değil,” diyorum, başımı sallayarak, ağzından çıkanları duymak istemiyorum artık. “Sen bir yaşancısın. Sen yalancıların kralısın. Hatırlamadığıma göre canın ne isterse söyleyebileceğini de biliyorsun. Sana inanmak aptallıktan başka bir şey olmaz.”

“Ah, yapma şimdi,” diyor Barron. “Kendi doğanı sen iyi bi-

lirsin. Bunu doğru olduğunu sen de *hissediyorsun*.”

“Bunu yapmayacağım,” diyorum. “Sen ve Brennanlar birlikte cehenneme kadar yolunuz var.”

Gülüyor. “Yapacaksın. Yaptın bile. İnsanlar değişmez.”

“Hayır,” diyorum.

“Beni görmeye gelen o federal ajanlara da dediğim gibi,” diyor Barron. Kesmek istiyorum ama Barron sesini yükseltiyor. “Onlara çok önemli bir bilgi vermedim. Veremeyeceğimden de değil. Onlara senin ne olduğunu söylersem boşlukları doldurup aradıkların katilin sen olduğunu bulmaları uzun zamanlarını almaz.”

“Sana asla inanmazlar,” diyorum ama çok da emin hissetmiyorum kendimi. Dünyam çoktan yerinden oynadı ve ben de kendimi düşüyor gibi hissediyorum.

“Tabii ki inanırlar,” diyor Barron. “Onlara bir ceset bile gösteririm. Annemin evindeki buzlukta unuttuğun cesedi.”

“Ah,” diyorum, usulca. “Şu.”

“Dikkatsizsin,” diyor Barron. “Sonuçta sana ondan bahsettim. Gidip bakmayacağımı mı sandın?”

“Ne düşündüğümü bilemiyorum.” Gerçekten de bilmiyorum.

“Sana da gelip Philip’e önerdikleri şeyle kandırarak onların istediklerini yapmanı sağlayıp sonra da bin yıl boyunca hapiste tutabilirler.”

“Philip’in dokunulmazlığı vardı,” diyorum. “Kontratı gördüm.”

Barron gülüyor. “Ben de gördüm. Philip’in ruhunu onlara satmadan önce kâğıdı bana da göstermemesi çok kötü. Ajanlar böyle bir dokunulmazlık sağlayamazlar. Üzerine basıldığı kâğıt kadar bile değeri olmayan bir yazı. Sadece göstermelik. Philip ne zaman canları isterse içeri atabilirlerdi.”

“Bunu ona da söyledin mi?” diye soruyorum.

“Neden söyleyeyim?” diyor Barron. “Philip böyle bir şeyi duymak istemiyordu. Sadece tanık koruma bölgesine gönderilmeden önce bana veda etmek için gelmişti.”

Barron’ın yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. Ama bu kez içimi yalan bir his bana doğru söylediğini haber veriyor.

Bu da federallere güvenemeyeceğim anlamına geliyor.

Eğer Brennanların yanına geçmezsem Barron federallere gidecek.

Ayrıca eğer Brennanlar için çalışırsam da Zacharov beni anında öldürür.

Hiçbir çıkış yolum yok.

Philip’in cenazesinde Zacharov’un söylediklerini hatırlıyorum. *Yakınında, eninde sonunda karşı karşıya gelmek zorunda kalacağın insanlar var.*

Yapacaksın, diyor Barron, Yaptın bile. İnsanlar değişmez.

Ona bakıyorum. Pis pis sırıtıyor. “Böyle önüne konuştuğunda çok zor bir karar olmuyor değil mi, Cassel?”

Zor değil.

On Üçüncü Bölüm

Barron yurduma kadar beni geçiriyor. Işıklar saat on birde sönmeden önce odama varıyorum. Yurt müdürü son kontrol için geldiğinde Sam'in odasının diğer yarısının tanımadığı biri tarafından işgal edildiğini görünce şaşırıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yaşlandığını, artık bir şeyleri unutmaya başladığını düşünmüş olmalı...sorumlu olduğu öğrenciler gibi... Bununamaktan, Alzheimer'dan ya da uykusuzluktan endişeleniyor olmalı. Bu hile dönemin başı olmasa işe yaramazdı.

Ama şimdi yaradı. Barron akıllıdır.

"Yangın tatbikatı sırasında sen neredeydin?" diye soruyor Sam, pasaklı bir Dracula tişörtünü giyerken. Pijamalarının altlarının da dizleri yırtık.

"Yürüyüşe çıktım," diyorum, eldivenlerimi çıkarırken. "Hava almam gerekti."

"Daneca'yla mı?" diye soruyor Sam.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Onu şu yeni lüks arabana alıp gezdirdiğini biliyorum. Onun başını belaya soktun, dostum."

“Evet, o konuda üzgünüm.” Sonra sırtıyırım. “Ama aslında komikti de. Yani o hiç kötü bir şey yapmıyor ve şimdi de dersi asınca hemen ceza alıyor...”

Sam gülümsemiyor. “Ona da Audrey’e davrandığın gibi davranacaksın, değil mi? Daneca’nın senden hoşlandığını hep biliyordum. Kızlar senden *hoşlanıyor*, Cassel. Sen de onları hiç umursamıyorsun. Böylece daha da çok hoşlanıyorlar.”

“Hey,” diyorum. “Bekle bir dakika. Dersi astı çünkü *senin* yüzünden kederliydi. Biz onunla *seninle* ilgili konuştuk.”

“Ne dedi?” Bana inanıp inanmadığını bilemiyorum ama en azından dikkatini dağıttım.

İç geçiriyorum. “İşleyici bir kızla çıkmayacak kadar bağınaz bir pislik olduğunu.”

“Değilim!” diyor Sam. “Ona kızmamın sebebi bile değil bu.”

“Ben de ona bunu söyledim.” Sam’a bir yastık fırlatıyorum. “Birbirimizin kollarına ihtirasla atılıp Sevgililer Günü’ndeki kumrular, o birbirini çeken kutuplar ve birbirine dolanmış suyılanları gibi...”

“Neden *seninle* arkadaşlık ediyorum ki?” diye mızıldıyor Sam, yatağa sırtüstü kendini atarken. “Neden?”

Kapımızın çalınması karşısında ikimiz de yerimizden sıçırıyoruz ve sonra yurt müdürümüz içeri dalıyor. “Bir sorun mu var? On beş dakika önce ışıklar kapatıldı. Ya sesinizi alçaltın ve uyuyun yoksa cumartesi günü ikinizin de izinlerini iptal ederim.”

İkimiz de, “Özür dileriz,” diye mırıldanıyoruz.

Kapı kapanıyor.

Sam kıkırdıyor ve sesini alçaltıyor. “Tamam, peki. Anladım. Özgüvensizim. Ama bana bak, ben şişman bir ineğim. Kızlar benim için sıraya girmiyor, farkında mısın? Sonra birden bir kız ortaya çıkıyor ve bana göre fazla iyi olduğunu fark edi-

yorum, bir sorun olmalı diyorum ve *varmış*. İşleyici olduğunu saklamış. Bana güvenmiyor. Beni ciddiye almıyor.”

“Daneca’ya küsmüş olman ikinizi de çılgına çeviriyor,” diyorum. “Bir hata yaptı, tamam. Ben de bir sürü hata yaptım. Senden hoşlandığı anlamına gelmez bu. Bu ondan hoşlanmanı istediği ve bunu sağlamak için sana yalan söylediği anlamına gelir. Tabii ki bu onu daha az mükemmel yapıyor ama bu da içini rahatlatmıyor mu zaten?”

“Evet,” diyor, usulca, yastığı ağzını neredeyse kapatıyor. “Belki da onunla konuşsam iyi olacak.”

“Güzel,” diyorum. “Senin mutlu olman gerek. En azından birimiz mutlu olsun.”

Bir rüyadayım. Rüya olduğundan eminim ama Carney’deki dedemin bodrumundayım, Lila’nın üzerinde yatıyorum ve ellerim kollarını kavıyor ve saçlarının kokusu ve teninin dokunuşundan başka bir şeye odaklanmak oldukça zorlaşıyor. Ama yüzüne baktığımda gözlerini tavana diktiğini, yüzünün tamamen ifadesiz ve solgun olduğunu görüyorum.

Ve yine bu rüyada yine de eğilip onu öpüyorum, boynunun işleyici gülümsemesi gibi kesildiği görmeme rağmen...çok derin kesilmiş, her yer kan olmasına, ölmüş olmasına rağmen.

Eski yurt odamın damında sallanıyorum, keskin kiremitler ayaklarımı acıtıyor. Başımın hemen üzerinde yapraklar hışırdıyor. Boş avluya bakıyorum, tıpkı geçen bahar yaptığım gibi.

Bu kez atlıyorum.

Uyanıyorum, terim çarşıftan geçmiş, vücudumu ürperten o ateşli titreme içimi karartıyor. Odanın diğer yanında Sam usulca horluyor.

Aklımı başıma toplayamadan cep telefonuma uzanıyorum.

Lila'ya *kes şunu* yazıyorum.

Neyi? Diye cevap veriyor, birkaç saniye sonra. O da uyanık.

Sonra penceremi açıp gecenin bir yarısı avluya çıkıyorum, üzerimde sadece tişört ve donum var. Aptallık ediyorum, tıpkı hiçbir plan yapmadan öylesine kampustan çıkıt gitmem gibi. Sanki yakalanmak ister, kaçınılmaz bir şekilde ilerlediğim kararları vermeden önce birinin beni durdurmasını ister gibiyim.

Bir zamanlar, bir sene önce, bir binadan diğerine yürümek bu kadar kolay olacağını hiç tahmin etmezdim. Yurtların ön kapıları kilitlenmemiş bile. Her katın kapısı *kilitli* ama yine de özel bir zorluğu yok. Dil yok. Sadece hafifçe çevirip oynayınca içerideyim. Lila'nın katında yürüyüp odasına gidiyorum, yakalanmak aklımda bile yokmuş gibi.

"Sen," diyorum, sesim alçak ama yine de yeterince alçak değil. Battaniyelerine sarınmış gözleri baykuş gibi açık bana bakıyor.

"Bu rüyaları görmeye devam edemem," diye fısıldıyorum. "Bana bu rüyaları gördürmekten vazgeçmelisin."

"Deli misin sen?" Sırtının üzerine dönüyor, battaniyesini tekmeleyerek doğruluyor. Üzerinde sadece kolsuz kısa bir atlet ve külot var. "İkimizi de okuldan attıracaksın."

Onunla pazarlık etmek için ağzımı açıyorum ama aniden kedere yenik düşüyorum. Aksamaları biraz önce kilitlenmiş kurmalı bir robot gibiyim.

Koluma dokunuyor, çıplak tenlerimiz birbirine değiyor. "Rüya görmeni sağlamıyorum Seni işlemiyorum. Hayatında seni faka bastırmaya çalışmayan tek bir kişi olduğuna bir an için inanamaz mısın?"

"Hayır," diyorum, bir yanım çok dürüst. Yatağa oturup kafamı ellerime alıyorum.

Elini yanağıma koyuyor. "Çok ters giden bir şey var, değil mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. “Sadece rüyalar.”

Rüyalarımın kaynağının Lila olmasını umduğumu görmesini istemiyorum, üst üste binecek ipuçları olduğunu umduğumu ve kendi kendine duracak bir şey olduğunu umduğumu... kafamın içinde pis bir yer olduğunun kanıtını istememiştim.

Elini indirip bana bakıyor, başını yana yatırmış. Bir an için kendi bayağı ve tamamen imkânsız özlemimden dolayı çocukluk anılarımızın nostaljisine kaptırıyorum kendimi.

“Anlat,” diyor.

“Yapamam,” diyorum, başımı sallayarak.

Koridorda bir ses var, bir kapı kapanıyor ve sonra da ayak sesleri geliyor. Lila dolabına bakıyor, ben de dolaba yürüyorum. Sonra bir tuvalet sifonunun sesini duyuyorum.

İç geçirip duvara yaslanıyorum.

“Buraya gel,” diye fısıldıyor umursamazca, yatağın örtülerini açarak. “Örtünün altına gir. Biri gelirse gizlenmiş olursun.”

“Bunun iyi bir fikir ol...” diye başlıyorum.

“Şşşş.” Sözümü kesiyor, kendi hisleriyle dalga geçermiş gibi gülümsüyor. “Haydi, çabuk.”

Bunun iyi bir fikir olmadığını bilmiyor değilim ama bu aralar kötü fikirlere karşı zayıfım. Örtülerin altına giriyorum. Tenine temas ettikleri için hepsi sıcak ve onun kokusu sinmiş... sabun ve hafif bir kül kokusu. Sonra o kolunu göğsümün üzerine atıp kendimi ona yapıştırmam için beni zorladığında ben de öyle yapıyorum.

Teni yumuşak ve serin gece havasında yakıcı derecede sıcak. Bacağı benimkine dolanıyor. O kadar iyi hissediyorum ki nefesimi tutmam gerekiyor.

Çok kolay. Yanlış ama kolay. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama hepsi de haksızlık. Onun yerine o sözlerle dökülemeyen *seni seviyorum, seni hep sevdim*’i onun dilinde

boğarak öpüyorum onu. İnleyerek ağzını benimkinin altına açıyor.

Üstünü kafasının üzerinden çıkarıp yere fırlatıyor, benim içim boşalıyor, kendime karşı duyduğum nefretten başka hiçbir şey hissedemiyorum. Ama sonra çıplak parmakları saçlarımda dolaşmaya başlayınca o bile kayboluyor. Şu an ondan başka hiçbir şey yok.

“İyi bir sahte sevgiliyim,” diyor, aramızdaki bir şakayı tekrarlıyormuş gibi.

Gerçekten dursak iyi olacak.

Teninde her şey yavaşlıyor, dudaklarının dişlerimin arasındaki dolgunluğu ve çıplak sırtının eğimi. Ellerim pamuklu iç çamaşırının kenarlarında, kalça kemiğinin hemen üzerinde.

“En iyisi,” diyorum. Sesim çok garip, çığlık atmışım da kıslmış gibi.

Lila'nın ağzı omzumda dolaşiyor. Gülümsediğini hissedebiliyorum.

Saçlarını nazikçe yanağından geriye itiyorum. Boğazında atan nabzını hissedebiliyorum, o kollarımdan gitmeden önceki tüm anları teker teker sayan.

Lanetlendiği an onu kaybettim ben. Geçtiğinde...ki yakındır, söylediklerini ve yaptıklarını ve bunun gibi anları anımsayıp utanacak. Şu an kollarımda ne kadar katı da olsa aslında duman gibi uçuca.

Durmam gerek ama durmanın hiçbir anlamı yok. Çünkü yeterince güçlü değilim...sonunda nasılsa duramayacağım.

Ben hep sorunun “Yapacak mıyım yoksa yapmayacak mıyım?” olduğunu sanmıştım.

Oysa soru hiçbir zaman bu olmadı.

Soru “Ne zaman?”dı.

Çünkü yapacağım.

Sadece bir an meselesi. O an da şimdi.

Lila beni yeniden öpüyor ve şimdi o düşünce bile uçup kayboluyor. Gözlerimi kapatıyorum.

“Ne istiyorsan yapabiliriz,” diyorum, sesim çatallı. “Ama bana söylemelisin...”

Kırılan camın sesi imkânsız şekilde yüksek geliyor. Yatakta dizlerimin üstündeyim. Pencereden giren soğuk hava daha neler olduğunu anlayamadan ayıltıyor beni. Ama önümdeki tabloyu görüyorum. Pencereden geri kalanların kırık çerçevesi, yerde parlak sırçaların ortasında duran bir taş ve koşmak için arkasını dönen bir kız.

Bir an için Audrey’le göz göze geliyoruz. Sonra bahçenin ortasında, yağmur botları çamura batıp çıkarak koşuyor.

Lila taşın üzerine eğilmiş, sersemlemiş görünüyor, elinde buruşturulmuş bir taş parçası. “Bir not bantlanmış. ‘Geber lanet işleyicisi,’ diyor.” Pencereden dışarı bakıyor. Çok geç. Audrey gitti.

Koridorda ayak sesleri duyuyorum, kapılar çarpılıyor. Sesler var.

“Saklansan iyi olur,” diye fısıldıyor Lila. Hâlâ beline kadar çıplak. Bu gerçekten çok dikkat dağıtıcı.

Ona bakmak yerine çevreme bakıyorum. Kaçacak hiçbir yer yok. Yatağın altı ya da dolap üstünkörü bir oda kontrolünde işe yarayabilir ama bu durumda değil.

Aklıma gelen tek şey kendimi dönüştürmek.

Daha önce ellerimi hafifçe değiştirmek dışında kendimi hiç dönüştürmemiştim ve ikimizin de okuldan atılması korkusu odaklanmama yetiyor. Bedenimi bükülmesi için hazırlıyorum. Hızlı oluyor; gitgide iyileşiyorum. Dört ayağımın üzerine düşüyorum. Bağırarak istiyorum ama ağzımdan çıkan şey sadece bir miyavlama.

“Siyah bir kedi mi?” diyor Lila gülerek eğilirken. Beni kaldırırken parmakları kürküne gömülüyor. Beni kucağına aldığına memnunum çünkü boyutları da değiştirmek çok sersemletici. Ayaklarımı nasıl toparlayacağımı bilemiyorum.

Birileri, büyük ihtimalle yurt müdürü, kapıya vuruyor. “Orada neler oluyor? Bayan Zacharov kapıyı açsanız iyi olur.”

Lila pencereden geri kalanlardan aşağı sarkıp yeni bedenimi de aşağı sallandırıyor. Kuyruğum benim kontrolüm dışında ileri geri sallanıyor. bayağı yüksekteyiz.

“Çok yüksek,” diyor aniden. “Canımı acıtacak...”

Birkaç saniye içinde artık normal bir kedi gibi görünmeyeceğimi unutuyor. Elini ısırabilecek duruma gelene kadar kucağında debeleniyorum.

“Ay,” diye bağılıyor ve beni bırakıyor.

Hava çevremden akıp gidiyor, hiçbir ses çıkaramayacağım kadar hızlı düşünüyorum. Uzunlarımı serbest bırakmaya çalışıyorum, kendimi çarpma için kasmıyorum ama yere çarpma göğsüme yediğim bir yumruk gibi. Nefesim kesiliyor.

Geri tepme vurmadan önce çalıkların arasına zorlukla sürünüyorum.

Her şey acıdan ibaret. Kafamı kaldırıncaya yolun yakınındaki ağaç sıralarının arkasından yükselen pembe bir ışık görüyorum. Sabah olmuş.

Hâlâ bir kediyim.

Kendinden başka bir şeyken geri tepmeye maruz kalmak normalden de garip oluyor. Hiçbir şey gerçek ya da doğru gelmiyor. Bedeninizin hiçbir parçası size ait değil. Hatta perspektif bile yanlış.

Yabancı bir bedende uyanmak bile tek başına yeterince garip. Duyularım gerçeküstü bir derecede artmış durumda. Çim-

lerin iğneleri arasında yürüyen böceklerin seslerini duyuyorum. Yumuşak ahşaba delik açan farelerin kokusunu alıyorum. Kendimi çok küçük hissediyorum, korkuyorum.

Yürüyebileceğimden emin değilim. Kendimi iterek doğrulmaya çalışıyorum. Ayaklarımı teker teker kaldırıp dengemi sağladığıma emin olana kadar titrek bir şekilde duruyorum. Sonra bir patimi diğerinin önüne atıyorum. Titrek uzuvlarımı birbirini ardına öne atarak sabahın ilk ışıklarında avluda yürüyorum.

Sanki saatler sürüyor gibi geliyor. Kendi penceremin altına geldiğimde yorgunluktan bitmiş durumdayım. Pencere tam da bıraktığım gibi, eşikten hafifçe ayrılmış ama dışarıdaki esintinin de Sam'i uyandırmayacağı kadar aralık.

Umutla miyavlıyorum. Sam tahminime göre hiçbir şey duymuyor.

Acıyı hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum, dönüşmeye zorluyorum kendimi. Canım *yanıyor*, geçen seferden dolayı cildim tahriş olmuş gibi hissediyorum. Pencereyi itip açarak içeri atlıyorum ve gürültüyle yere düşüyorum.

"Hımm," diyor Sam, uykulu uykulu dönerek.

"Yardım et," diyorum, kolumu uzatıp onun yatağının metal köşelerine dokunarak. "Lütfen. Geri tepme geliyor. Çok gürültü yapmamı engellemelisin."

Kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyor. Parmaklarım asmalar gibi kıvrılmaya başlayınca gözleri daha da açılıyor. Bacaklarım sarsılmaya başlıyor.

"Canım *yanıyor*," diyorum, sesimdeki ağlamaklı tondan utanarak.

Sam ayağa kalkıp minderini üzerime atıyor. İki yastığı da kafamın iki yanına koyuyor ki kafamı çok kötü çarpmayayım. Artık tamamen ayılıyor, bana bakan gözlerinde adrenalin yük-

lû sahici bir dehşet var.

Dilim oduna dönmeden öne “Üzgünüm,” demeyi başarıyorum.

Yanımda sert bir dürtüyle uyanıp gözlerimi kırıştıtararak Bay Pascoli’ye bakıyorum.

“Ayağa kalkın, Bay Sharpe,” diyor, yurt müdürümüz. “Derse geç kalacaksınız.”

Sam’in “Hastalandı,” dediğini duyuyorum.

Ben battaniyelere sarınmış durumdayım. Hava katılaşmış gibi zorlukla hareket ediyorum. İnliyorum ve sonra gözlerimi yeniden kapatıyorum. Hayatımda hiç bu kadar tükenmemiştim. Geri tepmenin bana bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

“Yerde ne arıyor?” dediğini duyuyorum Bay Pascoli’nin. “Akşamdan mı kalmasınız, Bay Sharpe?”

“Hastayım,” diyorum dilim dolanarak ve Sam’in bahanesini çalarak. Zihnim kendi bahanemi yaratacak kadar hızlı çalışmıyor. “Sanırım ateşim var.”

“O zaman aşağı hemşireye inseniz iyi olur. Kahvaltı neredeyse bitti.”

“Onu ben götürürüm,” diyor Sam.

“O raporun bir kopyasını da görmek istiyorum, Bay Sharpe. Edinseniz iyi edersiniz. Eğer içki içtiğinizi ya da bir madde kullandığınızı anlarsam ailenizle aranızda ne gibi sorunlar olduğu umurumda bile değil, yurdumdan gidersiniz. Anlaşıldı mı?”

“Evet,” diyorum ve başımla onaylıyorum. Şu an için Pascoli’yi odadan en çabuk gönderecek her ne varsa onu söylemeye hazırım.

“Haydi,” diyor Sam, kollarımın altından tutup beni yatağa atarak.

Dik oturmak için mücadele ediyorum. Başım çok dönüyor. Kotumu, eldivenimi ve botlarımı nasıl giyeceğimden hiç emin değilim. Botların bağcıklarıyla bir süre uğraştıktan sonra vazgeçiyorum.

“Belki de birilerini çağırmalıyız,” diye fısıldıyor Pascoli odadan çıkınca. “Bayan Wasserman mesela?”

Söylediklerine odaklanmaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Geçen gece berbat ötesiydin. Ya şimdi? Şimdi de hiç iyi görünmüyorsun?”

Kafasını iki yana sallıyor. “Daha önce hiç böyle bir şey gör...”

“Geri tepme,” diyorum, hızla, onun tarifini duymak konusunda isteksizce. “Onu kafana takma sen.”

Gözlerini kısıyor ama ayağa kalkmamı da bekliyor. Ben okulda sersem sersem gezerken peşimden geliyor.

“Hemşirenin odasına gittiğimizde,” diyorum, “bir şeye daha ihtiyacım olacak.”

“Tabii, dostum,” diyorum ama henüz karar verdiğini sanmıyorum. Onun ödünü koparıyorum.

“Oraya gittiğimizde, ben bir öksürük krizine gireceğim ve sen de bana bir bardan su getirmeye gönüllü olacaksın. Ama bana *sıcak* su getireceksin... makineden, alabildiğin kadar sıcak su alacaksın. Tamam mı?”

“Neden,” diye soruyor Sam.

Zorlukla sırtıyorum. “Ateşliymiş numarası yapmanın en kolay yolu.”

Yarı yarıya bayginken bile ufak bir hile yapabiliyorum.

Saatler sonra hemşirenin odasında bir yastığın üzerine ağzımın sularını akıtırken uyanıyorum. Kurt gibi açım. Kalkıyorum ve hâlâ botlarımın ayakımda olduğunu fark ediyorum. Botlarımı

bağlayıp odanın önüne çıkıyorum.

Okul hemşiresi saçları beyazlamış, kısa ve toplu bir kadın. Anatomi posterleriyle dolu beyaz odasında dolaşır ve öğrencilere ait tüm sağlık sorunlarının a) sedyelerinden birinin üzerinde yatarak b) iki aspirin ya da c) Neosporin ve bir bandajla tedavi edilebileceğine inanır. Neyse ki benim de ihtiyacım olan başka bir şey yok.

“Hey,” diyorum. “Daha iyiyim. Sizin için uygunsa odama döneceğim.”

Hemşire Kozel tam o sırada Willow Davis’e bazı haplar vermekle meşgul. “Cassel biraz otur da ateşini kontrol edeyim. Biraz önce çok yüksekti.”

“Tamam,” diyorum, bir iskemleye yığılarak.

Willow kâğıt bir bardaktan su içerek hapını yutarken Hemşire Kozel termometreyi almak için odanın öbür ucuna gidiyor.

“Haplar etkisini gösterene kadar arka üstü yatsan iyi olur,” diyor Kozel. “Birazdan gelip seni kontrol edeceğim.”

“Acayip akşamdan kalmayım,” diyor Willow, kısık sesle bana.

Bir önceki gecenin ağırlığını hemşirenin odasında uyuyarak atanların paylaştığı o gizli gülümsemeyle karışık veriyorum.

Geri geldiğinde dilimin altına bir termometre sıkıştırıyor. Beklerken ilk kez olanları düşünüyorum... ya da olmayanları... Lila’yla...

Sadece an meselesi.

Günün ışıkları altında bile bu düşünce daha az gerçek değil.

Çok baştan çıkarıcı bir cazibesi var durumun. Yeni ve parlak Mercedes Benz’imi seviyorum; bir suç ailesinin başıyla lüks yemeklere çıkmayı da seviyorum; federallerin yakamdan düşmesini ve annemin güvende olmasını seviyorum. Lila’nın, bir geleceğimiz olabilirmişçesine beni öpmesini seviyorum. Dün-

yadaki son kişi benmişim gibi ismimi söylemesini seviyorum.

O kadar çok seviyorum ki elde etmek için herhalde yapamayacağım şey yok.

Lila'nın aslında beni sevmediğı gerçeğini görmezden gelirim. Kendi ağabeyimi öldürürüm. Kiralık bir katil olurum. Her şeyi yaparım.

Kendi aileme asla ihanet etmeyeceğimi düşünürdüm, sevdiğim kimseyi işlemeyeceğimi, asla öldürmeyeceğimi, asla Philip gibi olmayacağımı düşünürdüm ama her gün ona daha çok benzemeye başlıyorum. Hayat berbat kararları iyi gösterecek fırsatlarla dolu. İlkinden sonra her şey çok daha kolaylaşıyor.

On Dördüncü Bölüm

Hasta olduğunu günlerin en iyi yanı okuldan yürüyüp gitmek hiç zor değildir. Ben de öyle yapıyorum. Arabayla da gidebilirdim ama arabamın olmadığını fark ederler diye endişeleniyorum. Şansımı daha fazla zorlamak istemiyorum.

Ayrıca şu an güzel elime şeylerin verilmesi iyi bir fikir mi bilmiyorum. Ciğer emanet edilen bir kedi gibiyim.

Yeni bir kararlılıkla uyandım. Artık aptalca riskler almak yok. Yakalanmaya çalışmak yok. İşleri kadere bırakmak yok. Kampustan güvenli bir uzaklığa kadar yürüyorum. Sonra cep telefonumla bir taksi çağırıyorum.

Barron federallere gitmek istemez. Eğer onlara her şeyi anlatırsa o zaman Brennanlardan hiçbir şey alamam. Ama onun arzularına boyun eğmeyeceğime inanırsa beni ele verebilir ve benim de onun fırsatı olmadan işleri toparlamam lazım. Ayrıca neyi yapamayacağını da biliyorum. Eski evde yaptıklarımın dair hiçbir kanıt yok. Ama annemin suçunun kanıtı bulunuyor.

Önce önemli şeyleri halletmek ve o kanıtlardan kurtulmak lazım.

Ben onun oğluyum. Onun güvenliğini sağlamak benim işim.

Bir sürü güzel görünümlü evin önündeki üç çizgili bir kaldırımda bekliyorum. Arka bahçeli ve salıncaklı evler bunlar. Beyaz saçlı bir hanım cilalı pirinç posta kutusundan mektuplarını almak için dışarı çıkınca bana gülümsüyor.

Ben de otomatik olarak gülümseyerek karşılık veriyorum. Eminim kulaklarındaki o şişman inciler gerçektir. Eğer nazikçe sorsam herhalde verandada beklememe izin verir. Belki bana bir sandviç bile yapabilir.

Midem gurulduyor. Umursamıyorum. Bir dakika sonra içeri giriyor ve kapı da yemek şansım gibi yüzüme kapanıyor.

Ani bir rüzgârla ağaçlar sarsılıyor ve hâlâ yeşil olan birkaç Akçağaç yaprağı çevreme düşüyor. Botlumla bir tanesini itiyorum. Öyle görünmese de şimdiden ölü.

Taksi geliyor ve şoför beni göründe kaşlarını çatıyor. Arka koltuğa geçip çöplüğü tarif ediyorum. Neyse ki bir lisenin üç sokak ötesinden bir çocuk almak konusunda hiç soru sormuyor, çok daha kötülerini görmüştür.

Beni bırakıyor ve ben de ona yeni birkaç bahisten aldığım paradan veriyorum. Aslında şu aralar durumum kötü ve sahip olmadığım bir parayı harcıyorum. İddialarda beklenmedik bir sürpriz sonuç beni kurtarabilir.

Tepeyi tırmanarak eski binaya ilerliyorum. Gündüz vakti bile uğursuz bir görüntüsü var. Çatı kiremitleri bakımsızlıktan grileşmiş ve üst kattaki pencerelerden biri –annemin eski odasının– kırılmış ve koli bandıyla kapatılmış.

Barron buraya gelme ihtimalimi hesaplamış olmalı. Artık cesedin nerede olduğunun farkında olduğunu bana söylediğine göre saklamak isteyeceğimi düşünmüş olmalı. Bana her ne tür sürprizler hazırladıysa bodrum katta olmalı çünkü mutlak aynı pazar günü bıraktığım gibi duruyor. Yarı dolu olan

kahve kupam hâlâ lavaboda ve içindeki sıvı artık pis bir küfe dönüşmüş durumda.

Palto bile bıraktığım yerde duruyor, dolabın arkasında, silah bile hâlâ sarılı ve arka tarafa itilmiş durumda. Emin olmak için çömelip dışarı çıkarıyorum.

Annemi gözlerimin önüne getiriyorum, tabancayı Philip'in göğsüne yashyor. Ateş edebileceğine inanmamıştır, Philip onun ilk çocuğuydu. Belki de sadece güldü. Belki de annem hakkında benden daha çok şey biliyordu. Belki de yüzüne baktığında evlat sevgisinin annemin özgürlüğü kadar güçlü olmadığını anladı.

Ama olayı ne kadar çok kafamda canlandırmaya çalışsam kendimi Philip'in yerine koyuyorum, tabancanın o soğuk namlusunu hissediyor, annemin ağır ve yağlı bir ruyla kaplı ağzının pis bir sırtışı döndüğünü görüyorum. Omurgamdan aşağı doğru bir ürperti iniyor.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum, bıçaklıktan bir bıçak ve lavabonun altından da bir naylon torba çekiyorum. Bu kadar çok düşünmekten vazgeçmem lazım. Onun yerine paltonun düğmelerini kesip atmaya başlıyorum. Kumaşı yakacağım için çengellerin ya da diğer tüm katı parçaların tabancayla birlikte naylon torbaya gideceğinden emin olmak istiyorum. Sonra tuğla ağırlıklarla Clinton yakınlarındaki Round Valley gölüne batırmayı düşünüyorum. Dedem bana New Jersey'in suçlularının yarısının oralara bir şey bıraktığını söylemişti. Eyaletteki en derin göl orasıymış.

Ceplerini tersyüz ederek bozuk paraları arıyorum.

Kırmızı eldivenler muşamba kaplı zemine düşüyor. Ve bir şey daha... katı bir şey.

Tanıdık bir tılsım... ikiye bölünmüş. Görür görmez Philip'i aslında kimin öldürdüğünü anlıyorum. Her şey anında yerine

oturuyor. Plan değişiyor.
Ben ne *salağım* yahu.

Tıpkı anemin öğrettiği gibi onu bir ankesörlü telefondan arıyorum.

“Bana söylemeliydin,” diyorum ama neden söylemediğini da anlıyorum.

Taksiyle tekrar okula dönerken Audrey’den bir mesaj alıyorum.

Bir zamanlar bu beni çok heyecanlandırırdı. şimdi iç geçirerek telefonumu açıyorum.

*karşılıklı mahvolma garantisi
buluşalım @yarın kütüphane @öğlen yemeği*

Kendi acil sorunlarıma öylesine gömülmüş durumdaydım ki Audrey’in Lila’nın penceresinden içeri bir taş attığını kime söyleyeceğimi ya da söyleyip söylemeyeceğimi oturup gerçekten değerlendirmemiştim ama şimdi Audrey ilginç bir önermeyle geliyor. Eğer Audrey’i ispiyonlarsam o da beni Lila’nın odasında gördüğünü söyler. Hangi suçu daha ciddiye alacaklarını bilmiyorum ama son senemde yanımda birini götürecek de olsam Wallingford’dan atılmak istemiyorum.

Ayrıca Northcutt’ın da hangimize daha çok güveneceğini biliyorum.

Cevap veriyorum: *orada olacağım*.

Çok bitkinim. Kendimi yurda sürükleyip Sam’in Pop-Tart’larının kalanını yemekten başka hiçbir şey yapacak gücüm yok. Üzerimde kıyafetlerimle battaniyelerin üzerinde uyuyakalıyorum. Aynı gün içinde ikinci kez botlarımı çıkarmayı unutup uykuya dalıyorum.

Çarşamba öğleden sonra Audrey beni kütüphanenin basamaklarında bekliyor, kızıl saçları rüzgârda dalgalanıyor. Parlak koyu yeşil eldivenlerini Wallingford desenli eteğinin üzerine koymuş oturuyor.

Onu görünce kafama çirkin düşünceler hücum ediyor. Zacharov'un anlattığı Jenny hikâyesi. Kâğıda karalanmış kelimeler. Lila'nın ayakları dibinde parlayan cam parçaları.

Ben yaklaştınca "Nasıl yapabildin?" diyor Audrey tükürürcesine. Sinirlenmek için gerekçesi olan kendisiymiş gibi.

Hazırlıksız yakalanıyorum. "Ne? Sen pencereden içeri taş..."

"Ne olmuş? Lila sahip olduğum her şeyi benden çaldı. Her şeyi." Boynu kızarıp şişmiş, üzüldüğünde hep olduğu gibi... "Sonra da seni orada görüyorum, onun odasında, gecenin yarısı, yakalanmak umurunda bile değilmiş gibi. Nasıl yapabildin bunu? Hem de onun yaptıklarından sonra..."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başlıyor.

"Ne?" diye soruyorum. "Ne yaptı ki?"

Audrey sadece başını iki yana sallıyor, ağlamaktan ne dediği anlaşılmıyor.

İç geçirip merdivenlerde yanına oturuyorum. Bir süre sonra kolumu omuzlarına atıp titreyen gövdesini kendime çekiyorum. Kafasını boynuma koyuyor, onun o tanıdık bitkisel şampuanlı kokusunu alıyorum. Eğer gerçekte nasıl biri olduğumu, neler yapabildiğimi bilse büyük ihtimalle benden nefret ederdi ama bir zamanlar benim kız arkadaşımды. Kayıtsız kalamıyorum.

"Hey," diyorum, yumuşak bir sesle ve anlamsızca. "Geçti. Her neyse artık geçti."

"Hayır, hiçbir şey geçmedi işte," diyor Audrey. "Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum! Keşke o taş ağzını yüzünü dağıtsaydı."

“İçten söylemediğini biliyorum.”

“Greg’in okuldan uzaklaştırılmasına sebep oldu ve sonra ailesi eve gitmesine de izin vermedi.” Islak bir sesle iç geçiriyor. “Arkadaşlarının çektiği o aptal fotoğrafları gördüler. Annesine yalvarmak zorunda kaldı, kapıya yaklaşmasına bile izin vermediler.” O kadar şiddetli ağlıyor ki nefes alış veriş hıçkırıklardan ibaret gibi. Aralarda da bir iki kelime etmeye çalışıyor. “Sonunda onu teste aldılar. İşleyici olmadığını gördüler ve sonunda onu Southwick Akademi’ye yazdırmaya karar verdiler.”

Audrey o noktada susuyor. Sanki keder tarafından tamamen ele geçirilmiş gibi, bedenini bir şeyler yönetiyor gibi.

Southwick Akademi işleyici karışıklığıyla ünlüdür. Florida’da, Georgia sınırındadır. Kayıt olacak tüm öğrencilerin formlarının yanına bir hiperbatigammatik test sonucunu da ilıstirmeleri zorunludur. Açık negatif sonuçlu olması gerek bu testlerin. Eğer bir öğrenci kabul edilirse bir sefer de okul personelinden bir hekim tarafından tekrar test edilir.

Greg’i Southwick’e göndermek onun ve büyük olasılıkla da ailesinin itibarının kurtulduğu anlamına geliyor. Herkesin tıpkı kendisi gibi işleyicilerden nefret ettiği bir okulda olmaktan dolayı mutlu olacağını bilmesem kendimi kötü hissedirdim.

“Bir yıldan az bir zaman sonra hepimiz bu okuldan gideceğiz,” diyorum. “Onu tekrar göreceksin.”

Birkaç saniye sonra Audrey benden uzaklaşıp kanlı gözleriyle bana bakıyor. Kafasını sallıyor. “Ayrılmadan önce bana Lila’yı anlattı. Beni nasıl aldattığını. Lila’nın onu işledikten sonra...”

“Bu doğru değıl,” diyorum.

Uzun ve omuzlarını sarsan derin bir nefes alıyor. Sonra yanaklarını yeşil eldivenleriyle siliyor. “Bu sadece her şeyi daha da kötü bir hale getiriyor. Sen onu istiyorsun, Greg onu istiyor

ve kimse kimseyi zorlamadıysa... Lila iyi bir kız bile değil..."

"Greg de iyi biri değil," diyorum.

"İyi idi," diyor. "En azından bana karşı. Yalnız kaldığımızda. Ama sanırım artık bunun bir anlamı yo. Lila bunun da anlamını yok etmeyi başardı."

Ayağa kalkıyorum. "Hayır, o böyle bir şey yapmadı. Bak, neden bu kadar kızdığını anlıyorum. Hatta onun camını kırmanı bile anlıyorum ama bu iş artık bitmeli. Taş atmalar ve iftiralar bitti."

"O seni de aldattı," diyor Audrey.

Ben sadece başımı iki yana sallıyorum.

"Peki," diyor, ayağa kalkıp eteğini silkeleyerek. "Eğer sen benim yaptığımı söylemezsen ben de seni onun odasında gördüğümü söylemem."

"Lila'nın da yakasını bırakacak mısın?"

"Sırrını saklayacağım. Bu seferlik. Başka hiçbir şey için söz veremem." Audrey merdivenleri inip bir kez bile arkasına bakmadan avluyu geçip gidiyor.

Benim gömleğim hâlâ onun gözyaşlarıyla ıslak.

Dersler her zamanki kadar iyi gidiyor. Son zamanlarda aklımlı toparlayamıyorum. Emma Bovary ve kayısı sepeti, enformasyon asimetrileri ve eksik pazar paylarıyla iç içe geçip çorba oluyor. Bir derste gözlerimi kapatıyorum açtığımda başka bir derste oluyorum.

Akşam yemeği için yemekhaneye gidip tabağıma yemek yığıyorum. Bu akşam ana yemek salsa soslu acılı tavuk. O kadar boş ki yemeğin kokusu bile midemi guruldatıyor. Erken geldiğim için masada birkaç dakika yalnız oturabiliyorum. Bu dakikaları yemeği suratımın ortasındaki deliğe küremek için

kullanıyorum.

Sonunda Sam karşıma oturuyor. Sırıttıyor. “Biraz daha az cesede benziyorsun.”

Gülüyorum ama dikkatim genelde içeri girip tepsisine yemek dolduran Lila’da. Ona bakınca benim geçen günkü sıcak anıların etkisiyle ısınıyor. Aynı anda hem kendimden utanıyorum hem de ona tekrar dokunmak için yanıp tutuşuyorum.

O ve Daneca masaya gelip oturuyorlar. Daneca, Sam’e bakıyor ama o tabağından başını kaldırmıyor.

“Hey,” diyorum, elimden geldiğince olağan bir sesle.

Lila çatalıyla beni işaret ediyor. “Seninle ilgili bir dedikodu duydum.”

“Ya?” Alay edip etmediğini anlayamıyorum ama gülümsemiyor.

“Benimle ilgili bahis topladığını duydum.” Lila eldivenli eliyle alnına düşen perçemleri geri atıyor. Yorgun görünüyor. Geçen gece fazla uyuyamadığını tahmin ediyorum. “Ben ve Greg. Benim deli oluşum. Moskova’da hapishanede oluşum.”

Hızla Sam’e bakıyorum, yüzünde neredeyse çizgi romanlardan fırlama bir hayret ibaresi var. İddiaların kaydını ve bahis miktarlarını tutmamda bana yardımcı oluyor, işinde oldukça titiz olduğu için de neyin geldiğini neyin gittiğini biliyor ve yakalandığımızın farkında.

“İstediğim için değil,” diyorum. “Eğer almasaydım insanlar bundan başka şeyler çıkarır diye korktum. Yani ben *her konuda* bahisleri alırım.”

“Kimin işleyici olduğuna dair bahisler gibi mi?” diye soruyor. “Böyle bahislerden de para kazanıyorsun, değil mi?”

Daneca gözlerini kısarak bana bakıyor. “Cassel, bu doğru mu?”

“Beni anlamıyorsunuz,” diyorum, ona dönerek. “Eğer ani-

den bahisler konusunda seçici olmaya başlarsam o zaman bir şeyler biliyormuşum gibi görünür, sanki birlerini koruyormuşum gibi. Şimdi burada üçünüzle oturuyorum, herkes sizi koruduğumu düşünür. Ayrıca insanlar bana dedikoduları da anlatmayı bırakır. Ve ben kendi dedikodularımı kendim yaymam. O zaman da hiçbir işe yaramam.”

“Evet, o zaman da bir taraf seçip bir duruş sahibi olman gerekir,” diyor Lila. “İnsanlar senin bir işleyici olduğunu bile sanabilir. Bunu ne kadar iğrenç bulduğunu biliyorum.”

“Lila...” diyorum. “Sana yemin ederim ki Wallingford’a gelen her çocukla ilgili aptal bir dedikodu başlatılır. Kimse bunlara inanmaz. Eğer o bahisleri almasaydım bunu resmen tasdik etmiş olacaktım yani sen ve Greg’in...” Kelimelerin arasında kaybolup baştan başlıyorum çünkü onu zaten kızdırdım ve daha fazla kızdırmak istemiyorum. “Bu herkesin dedikodunun gerçek olduğunu düşünmesine neden olacaktı.”

“Umurumda değil,” diyor Lila. “Beni bir alay konusuna çeviren sensin asıl.”

“Üzgünüm...” diye başlıyorum ama sözlerimi yarıda kesiyor.

“Beni de dolandırmaya kalkma.” Elini cebine atıyor ve masaya beş tane yirmi dolarlık banknot yapıştırıyor. Camlar şangırıyor, sıvılar titriyor. “Lila ve Greg Hamsford’un işi bitirdiğine dair yüz papel. Bahsimin oranları nedir?”

Greg’in Wallingford’a bir daha asla dönemeyeceğini bilmiyor. Audrey’in ondan ölesiye nefret ettiğini bilmiyor. Otomatik olarak Greg’in eski masasına bakıyorum ve Audrey’in konuştuklarımızı duyamayacağını umuyorum.

“İyi,” diyorum, zorlukla. “Oranlar iyi.”

“En azından kar edeceğim,” diyor. Sonra ayağa kalkıp yemekhaneden çıkıyor.

Alnımı masaya koyup kollarımla da kafamı sarıyorum. Bu-

gün gerçekten hiç şansım yok.

“O paraları geri verdin,” diyor Sam. “Neden ona söylemedin?”

“Hepsini değil,” diyorum. “Onunla ilgili bahse tutuştuklarını Lila bilsin istemediğim için Lila etraftayken elime tutuşturulan zarfları aldım. Ayrıca kimin işleyici olduğuna dair bahisleri de *aldım*. Doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Ama belki de o haklıdır. Belki de tek yaptığım kendi kıcımı kollamaktı.”

“Kimin işleyici olduğuna dair bahisleri ben de aldım,” diyor Sam. “Doğru söyledin. Elinde bir koz olması için yapabileceğin tek şey buydu.” Onun sesi benim hissettiğimden çok daha kendinden emin çıkıyor.

“Cassel?” diyor Daneca. “Bir saniye.”

“Ne?” Sesi öyle garip ve müphem çıkıyor ki kafamı kaldırıyorum.

“Bunu yapamıyor olması gerekirdi,” diyor Daneca. “Biraz önce sana *posta* koydu.”

“Birini aynı anda hem sevebilir hem de tartışa...” diye başlasam da duruyorum. Çünkü bu gerçek aşkla lanet şarkının arasındaki fark aslında. Gerçekten birini sevdiğinde aslında kim olduklarını yine de görebilirsin. Ama lanet aşkı hastalıklı ve basit bir hale getirir.

Hayretle Lila’nın çıkıp gittiği kapılara bakakalıyorum. “Sence düzelmiş olabilir mi? Lanet kalkmış olabilir mi?”

İçimde taşan umut dehşetengiz.

Belki. Belki de lanetten benden nefret etmeden çıkmayı başarmıştır. Belki beni bağışlayabilir bile. Belki.

Avluyu geçip yurduma dönüyorum, Sam de yanımda. Aslında başıma gelecekleri bilmeme rağmen gülümsüyorum. Şansımın ne kadar berbat olduğunu bilmeme rağmen. Tüm sorunları-

mı çözecek kadar zeki olduğum hayaller kuruyorum. Salakça hayaller. Dolandırıcıların istismar etmeye bayıldıkları türden hayaller.

“Yani,” diyor Sam, yavaşça ve alçak sesle. “Hep böyle mi olur? Yani kendini dönüştürdüğünde?”

Dün sabah, çok uzun bir zaman önceymiş gibi geliyor. Yere yayıldığımda bana bakan Sam’in yüzündeki dehşeti hatırlıyorum. Hâlâ omurgamda o geri tepme hissini anımsıyorum. Olanları inkâr etmek istiyorum; o anlar boyunca hayatımda hiç hissetmediğim kadar çıplak hissettim. O kadar ki içim dışıma çıkmış gibi...

“Evet,” diyorum, patikadaki loş ışıkların çevresinde dönen güveleri izlerken. Gökteki ay gümüş gibi. “Oldukça benziyor. Ama senin gördüğün her zamankinden çok daha beterci çünkü aynı gece kendimi iki kez dönüştürdüm.”

“Neredeydin?” diye soruyor Sam. “Neler oldu?”

Tereddüt ediyorum.

“Cassel,” diyor Sam. “Eğer kötü bir şeyse bana söyle.”

“Lila’nın odasında idim.”

“Penceresini kıran sen miydin?” diye soruyor. Hikâyenin tüm kampusta yankılandığını tahmin etmeliydim. Herkes atılan taşı ve tehdidi biliyor.

“Hayır,” diyorum. “Bunu yapan kişi orada olduğumu biliyor olamaz.”

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, burnunun kemerinin üzerinde bir çizgi beliriyor. “Yani kim olduğunu biliyor musun? Camı kimin kırdığını?”

Başım la onaylıyorum ama Audrey’in ismini vermek konusunda gönüllü değilim. Sam’e söylemek Northcutt’a söylemekle aynı şey değil ama yine de kendimi bu sırrı saklamaya zorunlu hissediyorum.

“İşler bir karıştı mı iyice arapsaçına dönüyor, değil mi?”

binamıza giderken telefonum cebimde titremeye başlıyor. Çeneme dayayarak açıyorum ve kulağıma götürüyorum. “Evet?”

“Cassel?” diyor Lila, usulca.

“Hey,” diyorum. Sam dönüp bilmiş bir şekilde bana baktıktan sonra beni ikinci katın merdivenlerine oturmuş bir halde kendi halime bırakıp devam ediyor.

“Sana bağırdığım için üzgünüm,” diyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi. “Öyle misin?”

“Evet. O bahisleri neden kabul ettiğini anlıyorum. Hoşuma gittiğini söyleyemem ama artık sana kızgın değilim.”

“Ah,” diyorum.

“Sanırım paniğe kapıldım,” diyor. “Geçen gecedен sonra. Aramızdakilerin artık sadece bir numara olmasını istemiyorum.” Şu an o kadar kısık bir sesle konuşuyor ki kelimeleri bile zorlukla ayırt edebiliyorum.

“Öyle değil,” diyorum. O kelimelerin göğsümden sökülerek çıktığını hissediyorum. “Hiçbir zaman öyle olmadı.”

“Ah.” Uzunca bir süre sessiz kalıyor. Sonra tekrar konuştuğunda da sesinden gülümsediğini anlayabiliyorum. “Kazanacaklarımı hâlâ bekliyorum, Cassel. Tatlı tatlı konuşarak onlardan vazgeçmemi sağlayamazsın.”

“Her zamanki gibi acımasısın,” diyorum, sırtarak ve merdivenlere bakarak. Birisi sakızını düşürmüş, bir başkası da üzerine basmış, şimdi sadece pembe, kirli bir leke olarak kalmış.

Ben bir aptalım.

“Seni seviyorum,” diyorum, çünkü artık ne yaptığının bir önemi yok, çünkü artık söyleyebilirim. Kararımı veriyorum. O daha cevap bile vermeden telefonumu yüzüne kapatıyorum.

Başımı soğuk demir tırabzanlara yaslıyorum. Belki lanet

sonunda geçip gidecek ama hiçbir zaman tamamen uçup gittiğinden emin olamayacağım. Benden hoşlandığı sürece gerçek mi yoksa lanet mi olduğunu bilemeyeceğim. Lanetler çok incedir. Tabii ki duygu işlemenin zamanla geçmesi gerekir ama kim *bilebilir* ki? Emin olmak zorundayım ve hiçbir zaman da olamayacağım.

Elimde hiçbir zaman iyi seçenekler olmadı zaten.

Ajan Jones'u arıyorum. Kartını kaybettim ama Trenton'daki federal büroyu arıyorum. Birkaç hat aktarımdan sonra telesekreterine ulaşıyorum. Ona daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu, sadece birkaç gün, pazartesiye kadar vakte ihtiyacım olduğunu söylüyorum, sonra ona istediği katili vereceğimi bildiriyorum.

İnsan bir şeye karar verince neredeyse tamamen rahatlıyor. Beklemek yapmaktan daha zor, yapmak üzere olduğunuz şeyden nefret ediyor olsanız bile.

Alternatif arama işi ne kadar uzun sürerse alternatifler de karanlıklaşmaya başlıyor.

Gerçekleri kabullenmem gerek.

Ben kötü biriyim.

Kötü şeyler yaptım.

Ve birileri beni durdurana kadar da yapmaya devam edeceğim. Peki kim durduracak? Lila durduramaz. Zacharov durduramaz. Durdurabilecek tek bir insan var ve onun da güvenilmez biri olduğu belli oldu.

Sam odamızda, ben içeri girdiğimde *Othello*'nun sayfalarını karıştırıyor. iPod'u kolonlarımıza bağlanmış ve Deathwerk grubunun müziği pencere camlarını titretiyor.

“İyi misin sen?” diye bağıyor, gırtlaksı vokallerin arasından sesini duyurarak.

“Sam,” diyorum, “dönemin başında o özel efekt deposuna gidip nasıl temizlik yaptığını anlatmıştın ammsıyor musun? Nasıl her şeye hazır olduğunu anlatmıştın.”

“Evet...” diyor, şüpheli.

“Ağabeyimin cinayeti için birisine kumpas kurmak istiyorum.”

“Kime?” diye soruyor, sesi kısarken. Benim delice şeyler söylememe iyice alışmış olmalı çünkü son derece ciddi. “Ayrıca neden?”

Derin bir nefes alıyorum.

Kumpas işleri için bazı gereksinimler vardır.

Öncelikle cani olduğuna inanılacak bir kişi bulursunuz. Mesela bir kadın olsun bu. Daha önce de kötü bir şey yapmışsa bunun yararı olur. Hatta onu tuzığa düşüreceğiniz eylemin bir kısmı doğruysa bu daha da iyi olur.

Zaten kötü bir şeyler yaptığı için işini bitirmek için onu seçmeniz vicdanınızı çok rahatsız etmez.

Ama son yapmanız gereken de anlatacağınız öykünün mantıklı olmasıdır. Yalanlar ancak basit olduklarında işe yararlar. Genellikle de gerçeklerden daha faydalıdırlar. Gerçek karmaşıktır. Ham ve rahatsız edicidir. İnsanları yalanları tercih ettikleri için suçlayamazsınız.

Özellikle de bu tercih işinize yaradığında hiç suçlayamazsınız.

“Bethenny Thomas,” diyorum.

Sam kaşlarını çatarak bana bakıyor. “Bekle, ne? O da kim?”

“Ölü mafyanın kız arkadaşı. İki büyük köpek. Şu koşucu olan.” Buzdolabındaki Janssen’i düşünüyorum. Umarım o da bu tercihime katılıyordur. “Erkek arkadaşı için bir katil tuttu.

Yani kimseyi öldürmemiş değil.”

“Peki sen bunu *nereden* biliyorsun?” diye soruyor Sam.

Dürüst olmak için gerçekten kendimi çok zorluyorum ama Sam’e her şeyi anlatmak gerçekten beni aşan bir şey. Yine de parçalar kendi başlarına çok saçma geliyor kulağa. “Kendisi söyledi. Parkta.”

Gözlerini deviriyor. “Neden? Seni dostu sayıp içini mi döktü?”

“Sanırım beni biriyle karıştırdı.” Gitgide Philip gibi konuşmam beni korkutuyor. Sesimdeki gözdağını duyabiliyorum.

“Kiminle?” diye soruyor Sam, geri adım atmayarak.

Sesimi normale döndürmek için kendimi zorluyorum. “Şey, onu öldüren kişiyle.”

“Cassel.” İnleyerek kafasını sallıyor. “Hayır, merak etme. Neden böyle düşündüğünü sormayacağım. Bilmek istemiyorum. Sadece bana planını anlat.”

Yatağıma oturuyorum, rahatladım. İtiraf edecek çok fazla şeyim olmasına rağmen yeni bir itiraf seansını kaldırabilir miyim hiç bilmiyorum.

Ben çocukken babamla birlikte soygunlar için araştırmalar yaptım. İnsanların rutinlerini görmek için. Ne zaman işe gidiyorlar? Ne zaman eve dönüyorlar? Her gece aynı yerde mi yiyorlar? Her gece aynı saatte mi yatıyorlar? Daha sıkı bir rutin demek daha temiz bir soygun demekti.

Yine de en iyi hatırladığım şey açık radyoyla uzun saatler boyunca arabanın içinde oturmalardı. İçerisi havasız kalırdı ama nefes almak için camı açmama izin yoktu. Gazoz bayatları ve sonunda bir şişenin içine çişimi yapmak zorunda kaldırdım çünkü dışarı çıkmama da izin yoktu. Bu araştırmalarla ilgili iki iyi şey vardı. İlki abur cubur olarak babam marketten ne istersem almama izin verirdi. İkincisi de babam bana iskambil

oynamayı öğretmişti. Poker. Üç kart, tokat ve çılgın sekizli.

Sam de oyunlar konusunda oldukça iyidir. Tüm cuma akşamımızı Bethenny'nin apartman binasını izleyip peynir gevreğine kâğıt oynayarak geçirdik. Kimse yokken kapıcının birkaç sigara molası verdiğini öğrendik. İri yarı bir adam, ön tarafta apartman sakinlerini bozuk para için rahatsız eden bir evsizi kovalıyor. Bethenny köpeklerini akşamüzeri koşuya çıkarıyor. Sonra gece dışarı çıkana kadar bunu iki kez daha tekrarlıyor. Güneş doğarken kapıcılar nöbet değiştiriyor. Yeni gelen adam sıksa. Apartman sakinleri merdivenlerden inmeye başlamadan önce iki donut yiyip gazetesini okuyor. Artık cumartesi sabahının ilerleyen saatlerindeyiz ve Bethenny hâlâ dönmedi, biz de vazgeçip eve dönüyoruz.

Sam'i saat on bir odaya bıraktıktan sonra bizim çöp evde de birkaç saat geçiriyorum. Kafamın yanında duran telsiz telefon çalınca uyanıyorum. Günler önce odama getirdiğimi unutmuşum. Çarşafların arasında sıkışıp kalmış.

"Evet?" diyorum çatallı sesimler.

"Cassel Sharpe ile görüşebilir miyim?" diye soruyor annem, en şirin sesiyle.

"Anne, benim."

"Ah, tatlım, sesin çok garip geldi." Uzun zamandır duymadığım kadar mutlu bir sesle konuşuyor. Oturur pozisyona geçiyorum.

"Uyuyordum. Her şey yolunda mı?" otomatik olarak başının dertte olmasından korkuyorum. Federaller beklemekten usanıp onu içeri almışlardır diye korkuyorum. "Neredesin?"

"Her şey mükemmel. Seni özledim, bebeğim." Gülüyor. "Sadece yoğunluğa dalıp gittim. Bir sürü tatlı insanla tanıştım."

"Ah." Telefonu omzuma sıkıştırıyorum. Sanırım cinayet işlediğinden şüphelendiğim için kendimden utanmalıyım.

Ama onun yerine suçluluk hissetmediğim için suçluluk hissediyorum. “Yakınlarda Barron’ı gördün mü?” diye soruyorum. Umarım görmemiştir. Umarım bana şantaj yaptığından haberi yoktur.

Yanan sigaranın o tanıdık tıslamasını duyuyorum. Derin bir nefes çekiyor. “Bir iki haftadır görmedim. Büyük bir iş var demişti. Ama ben *seninle* ilgili konuşmak istiyorum. Beni görmeye gel de valiyle tanış. Önümüzdeki pazar günü bir branç var, bence bayılırsın. Bazı kadınların taktığı taşları görmelisin, ayrıca gümüş takımlarda *gerçeeeeeek*.” Sanki bir köpeği baştan çıkarır gibi son heceyi uzatıyor.

“Vali Patton mu? Hayır, teşekkürler. Onunla yemek yemek-tense cam yerim daha iyi.” Eski kahve makinesinde kahve yapmak için telefonumla aşağı iniyorum. Taze su ve taze kahve koyuyorum. Saat öğleden sonra üçü göstertiyor. Harekete geçmemiz gerekiyor.

“Ah, böyle yapma ama,” diyor annem.

“O iki numaralı yasayla ilgili çalışırken sen nasıl oluyor da orada oturabiliyorsun anlamıyorum? Neyse tamam. Gerçekten de ayartıcı bir hedef. Onu dolandırdığını görmeyi çok isterdim ama buna değmez. Anne, işler sarpa sarabilir. Bir hata yapsan...”

“Annen asla hata yapmaz.” Dumanı üflediğini duyuyorum. “Bebeğimi ben ne yaptığımı biliyorum.”

Kahvelikten kahve damlıyor ve dumanlar çıkıyor. Mutfak masasına oturuyorum. Onu küçüklüğümdeki gibi düşünmemeye çalışıyorum. Şu an tam benim bulunduğum yere oturmuş Philip’in söylediği bir şeye gülerken ya da benim saçlarımı okşarken. Neredeyse babamı masada oturup annem kahvaltı hazırlarken Barron’a bozuk parayı parmaklarının arasından geçirmeyi öğretirken görebiliyorum. Babamın kısa purolarının ve kararan jambonlarının kokusunu alabiliyorum. Genzim ya-

nıyor.

“Artık ne yaptığımı bilmiyorum,” diyorum. Bunu ona söylediğim için delirdiğimi düşünebilirsiniz ama o hâlâ benim anem.

“Sorun nedir, tatlım?” Sesindeki kaygı kalbimi parçalara ayıracak kadar gerçek.

Ona söyleyemem. Gerçekten söyleyemem. Ne Barron’ı ne federalleri ne de onun katil olduğunu düşünüşümü ona diyemem. Lila’dan asla bahsedemem. “Okul,” diyorum, kafamı ellerime dayayarak. “Sanırım biraz zorlanıyorum.”

“Bebeğim,” diyor, sert bir fısıltı halinde, “bu dünyada senin ayağını kaydırmak isteyen çok kişi çıkacak karşına. Kendileri büyüyeblsin diye senin küçülmeni isterler. Bırak canları ne isterse öyle düşünsünler ama sen kendi istediğini elde et. *Elde et.*”

Arkada bir erkek sesi duyuyorum. Benimle mi konuşuyordu diye merak ediyorum. “Orada biri mi var?”

“Evet,” diyor, tatlı tatlı. “Umarım pazar günü gelmeyi düşünürsün. Ben sana adresi vereyim sen de düşün, olmaz mı?”

Patton’un o aptal brançının yerini yazıyormuş gibi yapıyorum. Aslında yaptığım şey kendime bir kahve koymak.

On Beşinci Bölüm

Gün ortasına kadar uyumak her zaman insanda hafif bir sersemlik hissi bırakır, zamanın biraz dışına çıkmışsınız gibi. Pencerenin dışından gelen ışık yanlıştır. Ayağa kaldırıp kıyafetlerin içine sokmaya çalıştığım gövdem çok ağır.

Biraz daha kahve ve bir de kazık almak için dükkânda duruyorum ve sonra Daneca'nun evine gidiyorum. Yeşil bahçede yürüyüp iki düzgün kesilmiş çalının arasında duran yeni boyanmış kapıya geliyorum. Her şey bir tablo kadar güzel.

Kapıyı çaldığımda Chris açıyor. "Ne?" diyor. Üzerinde bir şort, parmak arası terlikler ve ona çok büyük gelen bir gömlek var. Bunlar olduğundan da genç görünmesini sağlıyor. Saçında bir parça mavi bir şeyler var.

"Girebilir miyim?"

Kapıyı ardına kadar açıyor. "Beni ilgilendirmesin."

İç geçirip yanından geçiyorum. Koridorda limonlu cila kokusu baskın, oturma odasında elektrikli süpürgeyle temizlik yapan bir kız var. Bir sebepten dolayı Daneca'nın hizmetçilerle büyüdüğünü hiç düşünmemiştim ama tabii ki de öyle büyümüş.

“Bayan Wasserman burada mı?” diye soruyorum kızı.

Kız kulaklıklarını çıkarıyor ve bana gülümsüyor. “Ne demiştiniz?”

“Kusura bakmayın,” diyorum. “Sadece Bayan Wasserman’ın nerede olduğunu öğrenmek istemiştım.”

Kız parmağıyla işaret ediyor. “Sanırım ofisindedir.”

Sanat eserlerinin ve antika gümüşlerin arasından yürüyorum. Cam pencereli bir kapının çerçevesine vuruyorum. Kapıyı Bayan Wasserman açıyor, saçları kalem geçirilmiş buklelerinden gevşekçe yapılmış bir topuz şeklinde. “Cassel?” diyor. Eşofmanlarında boya lekesi ve elinde de bir kupa çay var.

Bahçe malzemeleri dükkânından aldığım zambakları uzatıyorum. Çiçeklerden pek anlamam ama kadife gibi görüntülerini sevdiğim için aldım. “Geçen gün için teşekkür etmek istedim. Tavsiye için.”

Armağanlar dolandırıcılık ustası için çok yararlı şeylerdir. Armağanlar bir gebe kalma duygusu, borcunu ödeyip kurtulmak için bir rahatsızlık yaratır. Çoğu insan o kadar istekli olur ki çoğu insan kurtulmak için fazla fazla öder. Doğaçlama usulüyle verilmiş bir kupa kahve bazen kişinin umurunda bile olmayan dinsel bir vaazı oturup dinlemesini sağlar. Solmuş birkaç çiçekten oluşan zavallı bir hediye bile alan kişilerin hoşlanmadıkları bir yere yardım yapmalarını sağlar. Hediyeler öyle büyük bir yüküdür ki hediyenin kendini atmak bile yarattığı borcu kapatmaya yetmez. Kahveden nefret etseniz ya da çiçek istemeseniz bile bir kere aldınız mı geriye de bir şeyler vermek istersiniz. En önemlisi o gebelikten kurtulmak istersiniz.

“Ah, teşekkürler,” diyor Daneca’nın annesi. Şaşkın ama memnun görünüyor. “Hiç sorun değildi, Cassel. Konuşmak istersen her zaman hazırım.”

“Gerçekten mi?” diye soruyorum. Biraz abartıyor olabilirim

ama onu biraz daha dürtmem gerek. İşte bu bana olan borcunu ödemek için fırsatı. Talihsizlerin üzerinden geçindiği için kendimi de kötü hissetmiyorum.

“Tabii ki,” diyor. “Ne istersen, Cassel.”

İşte bu!

Onu bu kadar cömert yapan şeyin minnettarlık olduğunu düşünmek istiyorum ama sanırım hiçbir zaman bilemeyeceğim. İnsanlara güvenmemekle ilgili sorun bu: Sana kendiliklerinden yardım etseler bile bunu asla bilemezsin.

Odasına girdiğimde Daneca bilgisayarının başında. Kafasını kaldırıp hayretle bana bakıyor.

“Hey,” diyorum. “Beni içeri küçük kardeşin aldı.” Daha şimdiden annesiyle konuştuğunu söylemeyerek tamamen dürüst davranmamış oluyorum ama bunun dışında tamamen samimi olmaya kararlıyım. En yakın arkadaşlarımdan birini dolandırmadan da kendimden yeterince nefret ediyorum.

“Chris benim kardeşim değil,” diyor Daneca hemen. “Burada yaşamasının yasal olup olmadığından bile emin değilim.” Odası tam olarak beklediğim gibi. Yatak örtüleri tamamen gümüş disklerle işlenmiş batık kumaştan ibaret. Keten perdenin tepesinden püsküllü örtüler sarkıyor. Duvarlar da folk şarkıcılarının posterleri, şiirler ve kocaman bir işleyici hakları bayrağıyla kaplı. Kitaplığında da Ginsberg, Kerouac ve *Aktivistin El Kitabı* yan yana, bir sıra atla birlikte duruyor. Atların kimisi beyaz, kimisi kahverengi, puanlı ve siyah. Koro sırası gibi dizilmişler.

Kapının eşiğine yaslanıyorum. “Tamam. Devamlı bu adreste ikâmet eden çocuk beni içeri aldı. Ayrıca oldukça da kaba davrandı.”

Yüzüne yarım bir gülümseme yerleşiyor. Kafanın yanından

yazmakta olduğu makaleyi görebiliyorum, harfler ekranın üzerindeki siyah karıncalar gibiler. “Neden buradasın, Cassel?”

Yatağının üzerine oturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Eğer bunu yapabildiysem her şeyi yapabilirim.

“Lila’yı işlemen gerek,” diyorum. Kelimeler dudaklarımdan kolayca çıkıyor ama söylerken göğsüm ağrıyor. “Artık beni sevmemesini sağlaman gerek.”

“Defol git,” diyor Daneca.

Kafamı iki yana sallıyorum. “Yapman gerek. Lütfen. Lütfen bir kez dinle.” Sesim titreyecek diye korkuyorum. Canımın ne kadar acıdığını sesimde duyacak diye korkuyorum.

“Cassel, bunun için nasıl bir sebebin var umurumda bile değil. Bir insanın özgür iradesini yok etmek için *hiçbir* sebep olamaz.”

“Çoktan yok edildi o irade! Lila’dan uzak durmaya çalıştığımı söylediğimi anımsıyor musun?” diyorum. “Artık çalışmıyorum. Bu nasıl? İyi bir sebep mi?”

O bana güvenmiyor. Tabii ki ben de kendime güvenmediğim zaman bunu anlıyor.

Daneca’nın bana bakışında tam bir tikslenme var. “Zaten yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu biliyorsun. Laneti kaldıramam.”

“Onu benimle ilgili hiçbir şey hissetmemesi yönünde işle,” diyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Öfkeyle gözlerimdeki nemi siliyorum. “Sadece hiçbir şey hissetmesin o kadar. Lütfen.”

Bana donakalmış gibi, garip bir şekilde bakıyor. Sonra konuşuyor, sesi yumuşacık. “Lanetin geçtiğini sanıyordum. Belki çoktan gitmiştir bile.”

Kafamı iki yana sallıyorum. “Hâlâ benden hoşlanıyor.”

“Belki de gerçekten senden hoşlanıyordur, Cassel,” diyor Daneca, dikkatle. “Lanet olmadan da.”

“Hayır.”

Uzun bir süre durup bekliyor. “Ya sen? Sen nasıl hissedeceksin o zaman? Yani o...”

“Benim ne hissettiğimin bir önemi yok,” diyorum. “Lanetin bittiğine dair insanların... Lila’nın emin olmasının tek yolu artık beni sevmiyor olması.”

“Ama...” diye başlıyor Daneca.

Eğer bunu aşabilirsek başka hiçbir şey canımı yakamaz. Her şeyi yapabilir hale gelirim. “Böyle olmak zorunda. Yoksa beni istediğine dair kendime nedenler yaratmaya başlarım çünkü bunun gerçek olmasını çok istiyorum. Şu an güvenilemeyecek bir haldeyim.”

“Çok üzgün olduğunu biliyorum...” diyor Daneca.

“Bana *güvenilmez*. Anlıyor musun?”

Başıyla bir kez onaylıyor. “Tamam. Tamam, yapacağım.”

Tüm nefesimi bir defada veriyorum, sersemliyorum.

“Ama bu sadece bir seferlik. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Beni anlıyor musun?”

“Evet,” diyorum.

“Ayrıca nasıl yapacağımdan da tem emin değilim, yani hiçbir garantisi yok. Ayrıca geri tepme de tamamen garip ve aşırı duygusal bir şekilde davranmama yol açacak. Ben düzelene kadar bana bebek bakıcılığı yapmaktan sen sorumlusun. Tamam mı?”

“Evet,” diyorum tekrar.

“Seni umursamayacak bile.” Daneca, beni ilk kez görüyormuş gibi kafasını yana yatırıyor. “Sadece bir zamanlar tanıdığı öylesine biri olacaksın. Seninle ilgili hissettiği her şey ve daha önce hissetmiş olduğu her şey yok olup gidecek.”

Gözlerimi kapatıp başımla onaylıyorum.

Eve gittiğimde yaptığım ilk şey bodruma inmek oluyor. Janssen tam onu bıraktığım yerde duruyor. Süt gibi beyaz teni, çökmüş gözkapakları ve donmuş saçlarıyla... Tıpkı çılgın bir mermer heykel gibi duruyor... katledilmiş bir katilin portresi. Donmadan önce tüm kanı ağır ağır arka tarafına doğru akmış olmalı. Onu döndürürsem mosmor olduğunu görürüm gibime geliyor.

Sağ eldivenimi çıkarıyorum ve elimi göğsüne koyup donmuş iç çamaşırının kumaşını kenara itiyorum. Parmaklarımı onun buz gibi tenine koyuyorum.

Kalbini cama çeviriyorum.

Değişim sadece bir anda oluyor ama toparlanmak çok daha uzun sürüyor. Geri tepme geçince yere çarptığım kafamı ovuyorum. Her yerim ağrıyor ama buna artık alışıyorum.

Sonra yukarı kata çıkıp tabancayı plastik torbasından alıyorum, gözlerimi kapayarak oturma odasının tavanına iki el ateş ediyorum. Tüm odayı pudramsı bir bulutla kaplayan tozlar üzerime yağıyor. Büyük bir parça alçı neredeyse beynimi dağıtıyordu.

Dolandırıcılık numaraları sık değildir. Bu numaralar çoğunlukla dolaptaki külüstür elektrikli süpürgeyi almayı, torbasını değiştirmeyi ve tozun çoğunu çekmiş olmayı filan içerir. Biraz önce dönüşüm geri tepmesiyle zemininde yuvarlandığınızı gizlemek için bodrumu süpürmeyi içerir. İnternette bulunduğunuz talimatlara göre tabancayı tam sökmeyi ve hafifçe yağlanmış bir kumaşla tüm parmak izlerini silmeyi ve sonra her şeyi kâğıt havlulara sarmayı içerir. Dolandırıcılık işleri iki kilometre ara sürüp terk edilmiş bir yolda katilin palto ve eldivenini yandığında geriye külden başka bir şey kalmayacak hale getirmek için yanıcı maddeyle dikkatle ıslatmayı içerir. Orada bekleyip tamamen küle döndüğünden emin olmayı ve sonra da küle dağıtmayı içerir. Kalan tüm düğmeleri bir çekiçe ezmeyi

ve tozu elektrikli süpürgeyle birlikte kaldırmayı, çengeller ve metal parçaları da paltoyu yaktığınız yerden uzaktaki çeşitli çöp kutularına dağıtmayı içerir. Dolandırıcılık numaralarının büyüğü ayrıntıdadır.

İşim bittiğinde Sam'i arayıp planın ikinci aşamasına geçme vakti de gelmiş oluyor.

İnsanları dolandırma konusunda annem çok sadelik yanlısıdır. Kendi yöntemi vardır ve o da oldukça etkilidir. Göz alıcı kıyafetler, elinin tek bir dokunuşu ve çoğu insan o ne istiyorsa yapmaya gönüllü olur. Ama ben Sam'le tanışana kadar kostüm ve dekorlar üzerine hiç kafa yormamıştım. Bilgisayarımnda Cyprus View'in internet sitesini açıyorum. Müstakbel kiracıları için dairelerin dekorundan örnekler var. Ne kadar işe yarar bir şey.

Sam beklenti içinde elinde lastiğimsi bir parça silikonun üzerindeki bir sahte yarayı tutuyor. "Bak kapıcının kahraman olmak istediğini kendin söyledin," diyor Sam.

Bunu söylediğim doğru olabilir. Hatırlamıyorum. Araştırma sırasında bir sürü şey söyledim. Ama söylediklerim çoğunlukla mekân hakkındaki sıkıcı gözlemlerle Sam' kâğıt oyununda nasıl yeneceğime dair abartılı ifadelerdi. "Ama o zaman başka birine daha ihtiyacımız olur," diyorum. "O üç kişilik bir iş."

"Lila'dan iste," diyor.

"Şu an şehirde," diyorum ama bu biraz gönülsüzce yapılmış bir itiraz. Onu tamamen kaybetmeden önce son bir kez görmek zehirli bir ayartıcılığa sahip.

"Daneca ve ben hâlâ... bilemiyorum. Ayrıca çok da iyi bir oyuncu sayılmaz."

"Zacharov'un bağış toplamasında iyiydi," diyorum, ağabeyimin yüzüne gülümsedikten hemen sonra bana bir paket sah-te kanı el altından verişini anımsayarak.

“Yolda ona brifi vermem gerekecek,” diyor. “Lila’yı ben arasam nasıl olur?”

Sessizce telefonu ona uzatıyorum. Gelmesini istiyorum. Eğer buna direnirsem geriye hiç direncimin kalmayacağından korkuyorum.

Sam’in cenaze arabasıyla Lila’yı istasyondan alıyoruz. O arka koltukta Lila’nın üzerinde çalışırken ben de ön koltukta sinirli bir şekilde radyoyla oynayıp pizza yiyorum.

“Bitiyor mu?” diyorum, paneldeki saate bakarak.

“Sanatçıya acele ettirme,” diyor Lila. Sesi tenime bir bıçak gibi giriyor, arkasında öyle temiz bir yara bırakıyor ki bıçak çıkarıldığında canımın bile acımayacağını şimdiden biliyorum.

“Doğru,” diyorum. “Kusura bakma, Sam.”

Sonunda Lila ön koltuğa geliyor. Yanağına bir çürük boyanmış. Gerçek gibi görünüyor, kısmen uzun sarı peruğuyla örtülmüş.

Otomatik olarak yüzüne dokunmak için uzansam da hemen elimi çekiyorum.

“Makyajımı bozma,” diyor, yan bir gülümsemeyle.

“Hazır mıyız?” diyorum, arka tarafa doğru seslenerek.

“Bir saniye,” diyor Sam. “Bu yarayı ağzıma yapıştırmam lazım ama durmuyor.”

Lila bana doğru eğiliyor, gergin ama kararlı görünüyor. “Telefonu kapatmadan önce söylediğin şu şey,” diyor, yarı fısıldar bir halde. “Gerçek miydi?”

Başımınla onaylıyorum.

“Ama her şeyin bir numara olduğunu sanıyordum...” Duruyor ve dudaklarını ısırtıyor, sorunun geri kalanını sormamış gibi...cevabımdan korkarmış gibi.

“Numara olduğu numaraydı,” diyorum, yumuşak bir sesle.

“Yalan söylediğim konusunda yalan söyledim. Birlikte olamayacağımıza dair aklıma başka hiçbir yok gelmedi.”

Kaşlarını çatıyor. “Bir dakika. Neden bunu bana şimdi söylüyorsun?”

Kahretsin. “Çünkü birazdan kanişlere yem olacağım,” diyorum şakacı bir hazırcevaplıkla. “Beni hiç unutma, aşkım.”

Talihin bir merhameti olarak Sam o anı öne eğilerek kullanıyor. “Tamam, hazırız,” diyor.

“İşte benden istediğin şey,” diyor Lila, sırt çantasından yeşil cam bir şişe çıkararak. Bir tişörtlü sarılı durumda. “Evine koyacağınız şey bu mu?”

Şişenin ağzına dokunmamaya özen göstererek elinden alıyorum. Lila’nın Philip’in evinden aldığı bu ufacık şeyin ne olduğunu düşünmek çok garip Hatta bunun bir zamanlar yaşayan bir insan olduğunu bilmek çok daha garip. “Hayır,” diyorum. “Planım bundan da gizli.”

Gözlerini deviriyor.

Pizzacı çocuk şapkamı takıp motoru çalıştırıyorum.

Planım oldukça basit. Önce Bethenny Thomas köpekleriyle birlikte evden çıkana kadar bekliyoruz. Burası en hassas kısmı çünkü cumartesi gecesini televizyonun önüne kıvrılarak geçirmek de isteyebilir.

Saat onda bir taksiye biniyor ve plan işliyor.

Ben pizza kutularıyla binaya giriyorum. Kafamda şapka var. Pizzalarımızı sipariş ettiğimiz kalabalık dükkândan aşır-mak oldukça kolaydı. Kıyafetlerim her zamankiler. Güvenlik kameralarının önünden geçerken kafamı eğiyorum. Goldblattlar için bir siparişim olduğunu söylüyorum. Onları seçtik çünkü binada yaşadığını öğrendiğimiz tüm insanlar arasında (internet sarı sayfalarına teşekkürler) aradığımızda açmayan bir

tek onlar vardı.

Masadaki iri adam bana bakıp homurdanıyor. Telefonu kaldırıp bir tuşa basıyor. İçimde coşan adrenalini yerimden fırlamak yerine sıkılmış gibi görünebilmek için büyük çaba harcıyorum.

Sam bağırarak karanlıktan fırlıyor ve lobinin cam kapısına, görmemiş gibi çarpıyor. Çalıları işaret ederek bağırmaya başlıyor. "Benden uzak dur. Uzak dur!"

Kapısı ayağa kalkıyor, telefon hâlâ elinde ama artık ona dikkat etmiyor.

"Neler oluyor," diyorum.

Lila patika boyunca Sam'e doğru koşuyor ve o kadar sert tokatlıyor ki eldivenli elin tenin üzerinde çıkardığı sesi lobinin diğer tarafından duyuyorum. Gerçekten Sam'in ona bir çeşit sahne numarası öğrettiğini umuyorum, yoksa çok acıtmıştır.

"Ona baktığını gördüm," diye bağırıyor Lila. "Senin gözlerini oyacağım."

Eğer başka bir lobi görevlisi büyük ihtimalle polis çağırırdı ama cuma günü onu o evsiz adamı araziden atarken gördükten sonra onun eğer kendisi başa çıkabilecekse kimseden yardım istemeyecek bir adam olduğunu anladığımı sanıyorum.

Şimdi bana kalan tek şey onu doğru okuduğumu ummak.

Ahizeyi bıraktığında zaten tutmuyor olmam gereken bir nefesi bırakıyorum. Sakin görünmeye çalışırken iyi bir şey değil.

"Bir saniye bekle," diyor bana. "Şu çocukları buradan çıkar-mam gerek."

"Adamım," diyorum, homurdanarak, mümkün olduğunca sıkılmış gibi yaparak. "Bu pizzaları teslim etmem gerek. On beş dakikalık garantisi var."

Kapıya ilerlerken bana bakmıyor bile. "Her neyse. Çık sen." Asansöre binerken Lila'nın kapıcının kendi işine bakması

yönünde bağırışlarını duyuyorum ve düğmeye basarken sırtı-
yorum.

Bethenny'nin dairesinin kapısı diğerlerinin birebir aynısı. Tüm koridorda beyaz kapılar var. Ama maymuncuğumu anahtar deliğine soktuğumda bir köpeklerin havlamaya başladığını duyuyorum.

Kilit kolay ama kilidin üstündeki sürgülü kilit biraz daha zaman alıyor. Koridordaki dairelerden birinde pişirilen balığın kokusunu alıyorum, bir başka dairede yüksek sesle dinlenen klasik müziği de duyuyorum. Kimse koridora çıkmıyor. Çıkan olsaydı numara sorup asansörle başka bir kata gidecektim. Ama şanslıyım ki fazla dolanmadan Bethenny'nin dairesine giriyorum.

İçeri girer girmez köpekler bana doğru koşuyor. Ön kapıyı kapatıp yatak odasına doğru depara kalkıyorum ve sonra da kapıyı burunlarına kapıyorum. Ahşabı tırnaklayarak inliyorlar, ben de kapıda fazla derin izler bırakmadıklarını umuyorum sadece. Sonra internete daire planlarını koydukları için binaya tekrar sessizce teşekkür ediyorum.

İçeride pizza kutularını ahşap zemine atıp birer birer açıyorum. İlkinde gerçek pizza artıkları var. Yemediğimiz birkaç dilimin hepsi pepperoni ve sosisle kaplı. Köpeklerin dikkatini dağıtabilecekleri umuduyla buradalar.

İkincisinde kâğıt havlulara sarılı tabanca var. Ayaklarım için poşetler, çamaşır suyuna batırılmış bezler ve atılabilir eldivenler var.

Üçüncü pizza kutusunda binadan çıkış kıyafetim var. Takım elbise, gözlükler ve yumuşak deri bir el çantası. Hızla kıyafetlerimi değiştirip hazırlanıyorum.

Naylonları ayağıma giyerken odayı inceliyorum. Duvarlar

deniz mavisi ve üzerlerinde Bethenny'nin çeşitli tropikal ortamlarda çekilmiş fotoğrafları asılı. Elinde kokteyliyle dolaplarındaki karşılıklı aynaların sonsuz görüntüsündeki yüzlerce fotoğraftan bana gülümsüyor. Kendime da bakmadan edemiyorum. Kirli saçlarım yüzüme sarkmış, haftalardır uyumuyor gibiyim.

Köpekler inlemeyi kesip havlamaya başlıyorlar. Tekrar tekrar, tam bir gürültü korosu.

Bol, zengin ve parlak giysileri dolap kapağının çevresine saçılmış. Ayakkabıları ise tüm odaya dağılmış. Beyaz bir komodinin üzerinde altın zincirlerden oluşan bir karmaşa açık bir çekmeceye aşırı doldurulmuş saten sutyenlerin üzerine akıyor.

Karyola dışında hiçbir şeye dokunmuyorum. Bir yanından kaldırıyorum tabancayı bazanın tepesine sokmaya hazırlanıyorum.

Orada zaten bir tabanca var.

Kocaman gümüş renkli altıpatlara bakakalıyorum. Elimdeki tabanca bunun yanında çıtı pıtı kalıyor.

O kadar şaşıyorum ki bir an için ne yapacağımı bilemiyorum. *Karyolasının altında zaten bir tabancası var.*

Gülmeye başlıyorum, gırtlığımda histerik kahkahalar düğümleniyor. Durduramıyorum. Yatağın önünde diz çöküyorum, derin derin enfes alıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor, resmen katılıyorum. Öyle katılıyorum ki hiç ses çıkarmadan gülüyorum.

Tıpkı bir geri tepme gibi, keder gibi çaresiz bırakıyor beni.

Sonunda Smith&Wesson'u karyolayla bazanın arasına, yatağın baş tarafına koyacak kadar toparlanıyorum. Tabancayı orada kimsenin bulamayacağını, diğer tabancayı almaya gelen birinin hiçbir zaman karyolayı onu görecektik kadar kaldırmayacağını düşünüyorum.

Sonra pizza kutularını parçalıyorum ve parçaları içeri girerken üzerimde olan ceket ve kotla birlikte deri çantaya dolduruyorum. Fazla pizzayı, kâğıt havluları ve bezleri de atıyorum. Eldivenlerimi değiştiriyorum. Sonra çamaşır suyuna batmış bezlerden biriyle düşmesi olası kırıntı, yağ ya da tüylerden kurtulmak için yeri siliyorum. Emin olmak adına ayağımla kapının da çevresinde gezdiriyorum.

Odanın dışında kanişlerin havlaması delice bir zirveye erişmiş durumda. Bezi cebime tikiyorum.

Köpeklerden birinin kapının tokmağına vurduğunu duyuyorum ve aniden, dehşetengiz bir biçimde dönüyor. Biri patisiyle doğru yeri yakalamış olmalı. Bir saniye sonra deli gibi havlayarak içeri dalıyorlar. Isırılmaktan son anda kurtularak yatağın üzerine çıkıyorum.

Tamam, ne düşündüğünüzü biliyorum. Bunlar kaniş, değil mi? Ama bunlar küçük tüylü oyuncak kanişlerden değil. Standart kanişler, kocamanlar ve beni ısırmağa çalışıyorlar. Bem-beyaz dişlerini çıkarmış yatağın köşesine doğru bir hareket yaptığımda gırtlaksı hırlamalarla beni uyarıyorlar. Tepemdeki avizeye bakıp sallanarak üstlerinden geçebilir miyim diye bakıyorum.

“Hey,” diye sesleniyor birisi. “Beth? Sana kaç kez şu köpeklerini susturmanı söyleyeceğim daha?”

Ah, yapma, böyle bir şey olamaz.

Tabii eğer daireye girdikten sonra kapıyı kilitlemeyi akıl etseydim olmazdı zaten. Dolandırıcılık numaraları tamamen ayrıntılarla ilgilidir. Hatırlayabildiğiniz ya da unuttuğunuz minik şeylerle ilgilidir.

“Eğer onları susturmazsan polisi arayacağım,” diye bağıyor adam. “Bu kez ciddiylim... hey, burada neler oluyor...”

Adam kapıda duruyor, hayretten sessizleşmiş bana bakı-

yor. Bir an sonra bağıracak. Bir an sonra kendi dairesine koşup 911'i arayacak.

"Ah, Tanrı'ya şükür," diyorum, en minnettar şekilde bakmaya çalışarak. Boğazımı temizliyorum. "Bir şikâyet aldık... komşulardan biri şikâyetçi oldu. Bir randevum vardı..."

"Sen de kimsin? Bethenny'nin dairesinde ne arıyorsun?" Komşu büyük ihtimalle ellili yaşlarının başında olan, seyrek saçlı bir adam. Kocaman bir sakalı ve bıyığı var. Yıpranmış tişörtünün üzerinde üretici firmanın solmuş logosu bulunuyor.

"Apartman yöneticisi köpeklerin yarattığı durumla ilgilenmem için beni yolladı," diye bağıriyorum havlamaların üzerinden. "Kapı açıldı ve ben de belki Bayan Thomas içeridedir diye düşündüm. Telefonlarımı açmıyordu ama sonunda bir randevu almayı başarmıştım. Saldırmalarını beklemiyordum."

"Evet," diye bağıriyor adam. "Oldukça gergin hayvanlar. Hem de feci derecede şımarıklar. Eğer oradan inmek istiyorsanız onlara bir ödül filan vermeniz gerekecek."

"Ödül filan yok bende." Eğer ikna edici olmak istiyorsam artık hareket etmem gerektiğine karar veriyorum. Yataktan aşağı atlıyorum, çantamı kapıyorum ve komşuya doğru koşuyorum. Bacağımda kenetlenen dişleri hissedebiliyorum.

"Aggh," diye bağıriyorum, neredeyse düşerken.

Köpeklere "Dur," diye bağıriyor komşu ve bu da mucizevi bir şekilde bize kapıyı arkamızdan kapatacak kadar zaman veriyor.

Eğilip pantolonumun paçasını yukarı kıvrıyorum. Sol bileğim ağır ağır kanayarak çorabımı ıslatıyor. Kanımın naylona ulaşip yere damlamasından önce herhalde birkaç dakikam kalmıştır.

"Bu çok saçma!" diyorum. "Bana buluşabileceğimiz yegâne zamanın bu olduğunu söylemişti, ben de benim için son derece

namüsaît olmasına rağmen geldim. Ve burada bile değil...”

Adam dairenin kapısına bakıyor. “Bir bandaj filan ister misiniz?”

Kafamı iki yana sallıyorum. “Buradan doğrudan hastaneye gidiyorum ki yaram delil olarak kullanılmak üzere fotoğraflanıp belgelensin. Şu an Bayan Thomas’ın bu binanın kendisine karşı bir dava açmak üzerine çalıştığını bilmemesi son derece mühim. Bunu gizli tutacağınıza güvenebilir miyim?”

“Bethenny’yi attırmaya mı çalışıyorsun?” diye soruyor. Yüz ifadesini gördüğümde cevabımı da ona göre uyarlıyorum.

“İlk adım olarak Bayan Thomas’tan, köpeklerini yoğun itaat eğitimine göndermesini talep edeceğiz. Bu işe yaramazsa onlara başka bir yerde bakmasını talep edebiliriz.”

“Bunların gürültüsünden artık usandım,” diyor. “Onun burada kiracı olarak kalmasıyla ilgili bir şeyler yapmadığın sürece ona hiçbir şey söylemem.”

“Teşekkürler.” Yere bakıyorum ama hiç kan yok. Güzel. Koridora yürüyorum.

“Müdüriyette çalışmak için biraz genç değil misiniz?” diyor komşu ama durum onu şüphelendirmek yerine daha ziyade eğlendirmiş gibi görünüyor.

Gözlüklerimi burnumun köprü kemiğinden yukarı iterek tıpkı Sam gibi bakıyorum. “Herkes böyle söylüyor. Şanslıyım ki bebek yüzlüyüm.”

Lobide sendeleyerek yürüyorum. Yürüyüşümdeki değişim de belki kılık değiştirmiş olmama yardımcı olur. Masadaki adam kafasını neredeyse kaldırmıyor bile. Yanlış yapabileceğim başka birçok şeyi arkamda bırakarak kapıdan çıkıp gidiyorum. Doğrudan sokağa ve sonra da cenaze arabasının boş boş yattığı süpermarketin otoparkına yürüyorum.

Lila bir tarafta fırlıyor ve bana doğru koşuyor. Peruk yok ve makyajı da burnunun üstüne dağılmış. Gülüyor.

“Performansımızı gördün mü? Sanırım Larry’yi yanlışlıkla bana yumruk attığına ikna ettiğimiz kısmı kaçırdın. Sonunda dava açmamamız için bize yalvarır hale geldi.” Kollarını boynuma ve aniden bacaklarını da belime doluyor. Kucağımda tutuyorum onu.

Bileğimdeki ağrıyı umursamadan o kıkırdarcasına çığlığını duymak için onu döndürüyorum. Sam de sırtarak arabadan çıkıyor.

“Lila tam bir dolandırıcılık ustası,” diyor. “Sanırım senden daha iyi.”

“Benimle uğraşma,” diyorum. Dönmeyi bırakıp Sam’in arabasına yürüyorum ve Lila’yı kaputa bırakıyorum. “Benden iyi olduğunu biliyorum.”

Lila sırtıyor ama bacaklarını belimden çekmiyor. Onun yerine yağlı boya ve pişmanlık tadındaki bir öpücük için beni kendine çekiyor.

Sam gözlerini deviriyor. “Yemek yesek ne dersiniz? Larry gitmemiz için bize elli papel verdi.”

“Tabii,” diyorum. “Kesinlikle.”

Bir daha asla bu kadar mutlu olamayacağımı biliyorum.

On Altıncı Bölüm

Pazartesi sabahı parlak mafya hediyesi Benz'imle FBI bürosunun otoparkına geliyorum. Arabanın aksamının bir parçası olan GPS'in hedefe vardığımızı söylemesi, deri koltukların popomu ısıtması ve iPod'umdan kemiklerimi titretecek kadar yüksek bir sesi çıkaran surround ses sistemiyle ok mutluyum.

Dışarı çıkıp sırt çantamı omzuma atıyorum, düğmeye basıp alarmı kuruyorum ve binaya yürüyorum.

Ajan Jones ve Ajan Hunt beni içeride lobide bekliyorlar. Onları asansöre kadar izliyorum.

"Güzel araba," diyor Ajan Hunt.

"Evet," diyorum. "Seviyorum ben de."

Ajan Jones alaycı bir ifadeyle gülüyor. "Yukarı çıkalım da ne diyeceksin bir duyalım bakalım, çocuk. Bu sefer bir şeylerle gelmiş olsan iyi edersin."

Dördüncü kata çıkıyoruz ve beni farklı bir odaya sokuyorlar. Bu sefer ayna yok. Ama dinleme cihazları olduğuna kuş-kum yok. Sade döşenmiş. Bir masa, madeni iskemleler. Uzun bir süre kapalı kalacağınız bir oda.

"Ben dokunulmazlık istiyorum," diyorum onlara, masaya

otururken. “Tüm ve geçmiş suçlarım için.”

“Tabii,” diyor Ajan Jones. “Bak, işte sana sözlü bir mutabakat. Sen sadece bir çocuksun, Cassel. Her ne ufak tefek suçların varsa bunlar için yakana yapışmak niyetimiz filan...”

“Hayır,” diyorum. “Yazılı istiyorum.”

Ajan Hunt boğazını temizliyor. “Bunu da yapabiliriz. Sorun değil. Seni en çok rahatlatacak her neyse. Bize biraz zaman ver, senin için bir şeyler hazırlayalım. Bize söyleyeceğin her neyse sana garanti ediyoruz ki hiçbir savcı senin aleyhinde hiçbir suçlama yapamayacak. Anlaşmanı alacaksın. Seni takımımızda görmek istiyoruz.”

Sırt çantama uzanıp hazırladığım bir kontratın üç kopyasını çıkarıyorum.

“Bu nedir?” diyor Ajan Jones. Pek memnun olmuş gibi değil.

Yutkunuyorum. Parmaklarım kâğıdı terden ıslatıyor. Umarım fark etmiyorlardır. “Bunlar benim şartlarım. Ve ağabeyimle yaptığınız anlaşmadan farklı olarak Adalet Bölümü’nden de bir savcının bunu imzalamasını istiyorum.”

Ajanlar birbirlerine bakıyorlar. “Philip özel bir vakaydı,” diyor Ajan Hunt. “ihtiyacımız olan bazı bilgilere sahipti. Eğer bize bir anlaşma öneriyorsan bir şeyler de vermek lazım.”

“Ben de özel bir vakayım. Philip size bir şey söyledi ya da en azından güçlü bir şekilde ima etti. O da bir dönüşüm işleyicisini tanıdıydı, değil mi? Ben de öyle. Ama ben onun gibi salak değilim, tamam mı? Boş vaatler istemiyorum. Bu kâğıdın *Adalet Bölümünden bir savcı tarafından* imzalanmasını istiyorum. Sonra avukatıma faksleyeceğim. O tamam dedikten sonra her şeyi anlatacağım.”

Ajan Hunt hafif donakalmış gibi görünüyor. Katilin bir dönüşüm işleyicisi olduğunu tahmin etiler mi bilmiyorum ama işimi şansa bırakamam. Ayrıca elimde az kartım var.

“Ya bunu yapamayacak olursak?” diye soruyor Ajan Jones. Şu an pek de arkadaşça bir tavır içerisinde değil.

Omuz silkiyorum. “Sanırım hiçbirimiz istediğimizi alamayız o zaman.”

“Anneni içeri alabiliriz. Ne yaptığını bilmiyor muyuz sanıyorsun?” diyor Ajan Hunt.

“Ne yaptığını ben bilmiyorum,” diyorum, sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak. “ama eğer yanlış bir şey yaptıysa sanırım o zaman bedelini ödemesi gerekir.”

Ajan Jones masanın karşısından bana doğru eğiliyor. “Sen bir ölüm işleyicisisin, değil mi, çocuk? Geçen sefer buraya gelişinde bunun altını kalın kalın çizdin. Belki de gücünü kullanmayı öğrenene kadar ters giden bir şeyler oldu. Olur böyle şeyler ama geçmişinde kayıp bir çocuğun izini bulamayacağımızı mı sanıyorsun? O zaman anlaşmalar yapmak için çok geç olacak.”

Anlaşma yapmak için çok geç olan gün bundan çok daha yakın diye düşünüyorum.

Brennan ailesi için çalışmak nasıl bir şey olur diye düşünüyorum. Hatırlamak zorunda olarak öldürmek nasıldır acaba?

“Bakın,” diyorum. “Önünüzdeki belgede tüm şartlarımı bildirdim. Dokunulmazlığın karşılığında o dönüşüm işleyicisinin tam adını, yaşadığı yer ve o kişi tarafından işlenmiş birden fazla suçun kesin delilini vereceğim.”

“Lila Zacharov değil mi?” diyor Ajan Hunt. “Bunu zaten biliyoruz. Elinde pek bir sır yok. Ortadan kayboluyor ve sonra da babasının birden yeni bir katili oluyor.”

Hiçbir tepki vermeden kâğıdın başına dokunup kelimelerin üzerinden geçiyorum. Sonunda kafamı kaldırıp ikisine birden bakıyorum. “Benimle konuşarak geçirdiğiniz her dakika Adalet Bölümüyle konuşmadan geçmiş oluyor. Birkaç dakika içinde kalkıp anlaşmamı da yanıma alıp buradan çıkıp gideceğim.”

“Ya buna izin vermezsek?” diyor Ajan Hunt.

“Bir hafıza işleyicisi getirip beynimi bir deste kart gibi açmadığını sürece beni anlamaya zorlayamazsınız... ve şunla da yüzleşelim ki bunu yapacak olansız şimdiye kadar yapmış olurdunuz. Sanırım beni fiziksel olarak burada tutabilirsiniz ama ilgimi üzerinizde tutamazsınız.”

“Elindekiler iyi olsa iyi olur,” diyor Ajan Jones, ayağa kalkarak. “Sana hiçbir söz veremem ama telefon edeceğim.”

Beni odada yalnız bırakıyorlar. Burada bir süre kalacağımı düşünüyorum, o yüzden ödevimi de yanımda getirdim.

Bana ilk anlaşmayı getirdiklerinde ben de avukatımı arıyorum. Maalesef kadın henüz avukatım olduğunu pek bilmiyor.

“Merhaba?” diyor Bayan Wasserman.

“Selam, ben Cassel,” diyorum, sesime takılan korkuyu ona hissettirerek. Ajanlar beni odada yalnız bıraktı ama söylediğim her kelimeyi kaydettiklerine eminim. “Neye ihtiyacım olursa olsun size gelebileceğimi söylemişsiniz. Hatırlıyor musunuz?”

Sesindeki tereddüdü duyabiliyorum. “Bir şey mi oldu?”

“Gerçekten bir avukata ihtiyacım var. Avukatım olmanız gerekiyor.” Şu an o zambakları asla kabul etmemesi gerektiğini düşündüğüne eminim.

“Bilemiyorum,” diyor, ki bu hayır demektir. “Neden bana neler olduğunu söylemiyorsun?”

“Şu an gerçekten açıklayamam.” Dolandıracağınız insanları iyi tanımanız gerek. Bayan Wasserman'ın işleyici çocuklara yardım olmak istediğini biliyorum ama bir yandan bir şeyler bilmek de istiyor. Biraz teşvik etmek kimseye zarar vermez. “Yani, size söylemeyi istiyorum ama avukatım değilsiniz... Sizi o konumda bırakmaya hakkım yok.”

“Tamam,” diyor, hızla. “Avukatın olduğumu düşünebilirsin

artık. Şimdi bana neler olduğunu anlat. Telefonumdaki göstergede listelerde olmayan bir numaradan aradığını söylüyor. Neredesin?”

“Trenton'dayım. Eğer bir dönüşüm işleyicisinin ismini verirsem yürürlüğe koymak üzere federaller bir dokunulmazlık belgesi hazırlıyorlar. Bu işleyici bir katil,” diyorum eğer bu işleyiciyi korumaya kalkarsa diye. “Ama dokunulmazlık anlaşmasının doğru olduğunu teyit etmenize ihtiyacım var. Ayrıca onlar için çalışmamı da istiyorlar. Başlamadan önce Wallingford'daki son senemi tamamlamam gerek. Bir şey daha var...”

“Cassel, bu çok ciddi bir durum. Böyle bir anlaşmayı tek başına yapmayı denememeliydin.”

“Biliyorum,” diyorum, iyi niyetli bir zılgıt yediğim için mutluyum.

Saatler sürüyor ve Daneca'nın annesini dört kez daha aramam gerekiyor ve sonunda kâğıdı onaylıyor. Sonunda imzalıyorum. Adalet Bölümü de imzalıyor. Ve bir de ben hâlâ reşit olmadığım için Bayan Wasserman üzerinde annemin sahte imzası bulunan kâğıdı bana yolluyor... Cumartesi günü önceden hazırlayıp Bayan Wasserman'ın çalışma masasına bıraktığım kâğıt. Sıradan boş bir kâğıt gibi görünsün diye ters çevirmiştim. Tabii ki imzanın sahte olduğunu bilmiyor ama sanırım tahmin ediyordur.

Sonra federallere dönüşüm işleyicisinin kim olduğunu söylüyorum.

Bu gerçekten de pek iyi gitmiyor.

Ajan Jones iç sıkıntısıyla parmaklarını masanın üzerine vuruyor. Şişe tam önünde duruyor, ışık yeşil camın hafif hafif parlamasını sağlıyor. “Şu senin hikâyenin bir kez daha üzerinden geçelim.”

“İki kere geçtik bile,” diyorum, not aldığı kâğıdı göstererek.
 “Size yazılı bir ifade verdim.”

“Bir kez daha,” diyor Ajan Hunt.

Derin bir nefes alıyorum. “Ağabeyim Barron bir hafıza işleyicisidir. Büyük ağabeyim ise... yani ölen... Philip de bir fizik işleyicisiydi. Anton adında bir adam tarafından tutulmuştu. Anton şu suikastları emreden adam. Onun ne yaptığını bilen başka hiç kimse yoktu. Biz onun özel suikast takımıydık. Ben adamı dönüştürdüm sonra da Barron bunu unutmamı sağladı.”

“Bu anlaşılmayı doğru bulmayıp uymayacaklarını düşündüğü için mi?” diye soruyor Ajan Jones.

“Sanırım... Sanırım Philip benimle ilgili doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Ben sadece bir çocuktum. Bilmediğim sürece çok önemli değildi.” Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum.

“Peki o insanları kendin de öldürür müydün?” diye soruyor Ajan Hunt. “Büyüsel bir baskı altında olmadan da?”

Ağabeylerimin bana gelip çok önemli bir durumdan bahsettiğini, benim önemli olduğumu ve işin çözülmesi için yardıma ihtiyaçları olduğunu söylediklerini hayal ediyorum. Ben de şakalara katılacağım, ailenin gerçek bir parçası olacağım, artık dışarıda kalmayacağım. Onlar için küçük bir şey yaparsam istediğim her şeye sahip olacağım. Belki de Barron benim hakkımda haklıydı. “Bilemiyorum,” diyorum. “Gerçekten öldüklerini düşündüğümde bile emin değilim.”

“Tamam,” diyor Ajan Jones. “Bir dönüşüm işleyicisi olduğunu ne zaman keşfettin?”

“Hafızamda bir sorun olduğunu fark edince gidip birkaç tane tılsım satın aldım ve üzerimden çıkarmadım. Sonra kazara bir şey dönüştürdüğümde ne olduğumu anladım. Barron

tılsımlardan dolayı unutmamı sağlayamadı. Philip de gerisini anlattı.” Bunu böyle sade bir şekilde, korkmadan ya da ihanet ettiğimi düşünmeden söylemek çok garipmiş. Sadece gerçekler.

“Yani bu büroya ilk geldiğinde senin öldürdüğün insanlardan söz ettiğimizi biliyordun ha?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Ama sonra dosyalara bakınca anladım. Ve o şeyi bulacak kadar bir şeyler hatırlamayı da başardım.”

“Ama diğer cesetlerin hiçbirinin nerede olduğunu bilmiyorsun öyle mi? Bunun da kimin bedeni olduğunu bilmiyorsun?”

“Doğru, keşke bilseydim.”

“Bu şişenin bir özelliği var mı? Neden bunu seçtin?”

Başımı tekrar sallıyorum. “Hiçbir fikrim yok. Herhalde aklıma geliverdi.”

“Neden bize tekrar Philip cinayetini anlatmıyorsun? Ağabeyini vuran sen değilsin yani, öyle mi? Emin misin? Belki de hatırlamıyordur?”

“Ben tabanca kullanmayı bilmiyorum,” diyorum. “Zaten ağabeyimi kimin vurduğunu da biliyorum. Henry Jenssen. Annemin evine girip beni de öldürmeye kalktı. Eldivenlerim yoktu ben de... sadece tepkisel davrandım.”

“Bu ne gündü?” diye soruyor Ajan Hunt.

“On üç, pazartesi.”

“Tam olarak ne yaptın?” diye soruyor Jones.

Bir oyunun repliklerini hatırlamak gibi demişti Sam.

“Annem öğle yemeğinden sonra beni bir doktor randevusuna götürmek için Wallingford’dan almıştı. Sonra biraz vakit öldürebileceğimi düşünüp eve gittim.”

“Yalnız mı?” diye soruyor Ajan Hunt.

“Evet. Daha önce de iki kez söylediğim gibi, yalnız.” Esniyorum. “Ön kapı kırılmıştı.”

Sam'i ayağına büyük gelen bir ayakkabıyla kapıyı tekme-lerken düşünüyorum. Kilidin çevresindeki ahşap parçalandı. Tatmin olmuş ve şaşırmış görünüyordu, hayatı boyunca daha önce hiç böyle bir şiddet uygulamamış gibi.

"Ama sen hiç endişelenmedin, öyle mi?"

Omuz siliyorum. "Sanırım biraz endişelendim. Ama evin altı üstüne gelmişti. Barron'la annemin kavga ettiklerini düşün-
şündüm. Çalınmaya değer fazla bir şey yoktur. Biraz daha dik-
katli olmamı sağladı tabii ama doğrusu içeride biri olacağını
hiç düşünmedim."

"Sonra ne oldu?" Ajan Jones kollarını göğsünde bağlıyor.

"Ceketimi ve eldivenlerimi çıkardım."

"Evde eldivenlerini hep çıkarır mısın?" diye soruyor Ajan Hunt.

"Evet," diyorum, Hunt'ın gözlerine bakarak. "Sen çıkarmaz mısın?"

"Tamam, devam et," diyor Ajan Jones.

"Televizyonu açtım. Biraz televizyon izleyip bir şeyler yiyip okula dönecektim. Bir saat kadar takılabileceğimi düşünmüş-
tüm."

Ajan Hunt yüzünü buruşturuyor. "Neden eve gittin ki? Ku-
lağa hiç heyecanlı gelmiyor?"

"Çünkü eğer okula gitsem okul sonrası işlerim vardı yap-
cak. Biraz tembelimdir."

Yine birbirlerine bakıyorlar, pek arkadaşça bir bakış değil.

"Sonra bu adam gelip bana bir tabanca doğrulttu. Ellerimi kaldırdım ama üzerime geldi. Bana Philip'in onu öldüreceği-
ni, gece yarısı her şeyi arkasında bırakarak kaçtığını anlattı. Ben de Philip'le birlikte olduğum için hiçbirini hatırlamasam da beni de suçladı. Sanırım haksız da değil. Sonra kız arkada-
şının Philip'i hakladığını ve sırada benim olduğumu anlatarak

devam etti.”

“Tüm bunları sana o mu anlattı?”

Başımla onaylıyorum. “Sanırım korkmamı istedi.”

“Korktun mu?” diye soruyor Ajan Jones.

“Evet,” diyorum başımla onaylayarak. “Tabii ki ödüm patladı.”

Ajan Hunt kaşlarını çatıyor. “Yalnız mıydı?”

“Kız arkadaşları da oradaydı. Sanırım Beth’di ismi. Resmi ni bana verdiğiniz dosyalarda gördüm. Profesyonel olduğunu sanmıyorum. Acemi davranışları vardı. Sanırım kameranın önünden yürümesi de bu yüzden.”

“O kadar zamandan sonra neden geri dönsün?”

“Philip’in artık Zacharov’un koruması altında olmadığını söyledi.”

“Bu doğru mu?”

“Bilemiyorum,” diyorum. “Ben onun işçilerinden biri değilim. O sırada umurumda da değildi. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Üzerine koştum.”

“Silah patladı mı?”

“Evet,” diyorum. “Tavanda iki delik açıldı. Her taraf alçı oldu. Elim tenine değdi ve kalbini cama çevirdim.”

“Sonra ne oldu?” diye soruyor Ajan Jones.

“kadın çılgılık attı ve silahı aldı,” diyorum. Ellerim terliyor. Hikâyemi minimumda tutmaya odaklanıyorum. Bu hikâyeyi son anlatışımı düşünüyorum aynı dili kullanmamaya özen gösteriyorum ki ezberlemişim gibi görünmesin. “Kaçtı.”

“Sana ateş etti mi?”

Kafamı iki yana sallıyorum. “Dediğim gibi, sadece kaçıp gitti.”

“Peki sence neden böyle yaptı? Neden sana ateş etmesin ki? Orada duruyordun. Bir dakika içinde geri tepme vuracaktı.

Canı istese yavaş yavaş bile öldürebilirdi seni.” Ajan Hunt’ın dönüşüm geri tepmesi üzerine bu kadar çok şey bilmesi beni rahatsız ediyor ama sanırım asıl endişe veridi nokta Beth’in bana neler yapabileceğini anlatırken sesindeki haz oluyor.

“Hiçbir fikrim yok,” diyorum. “Sanırım paniğe kapıldı. Belki de bilmiyordu. Size burada yeni bir şey anlatmıyorum. Bilemiyorum ve bana kaç kez sorarsanız sorun tek yapabileceğim tahmin yürütmek.”

“Sen de adamı buzdolabına koydun? Bana daha önce de bir cesetten kurtulmuşsun gibi geldi.” Ajan Jones bunu benimle şakalaşıyormuş gibi söylüyor ama şaka yapmıyor.

“Çok televizyon izlerim ben,” diyorum, anlamsızca elimi sallayarak. “Ama gerçek hayatta cesetler çok daha ağırmış.”

“Sonra ne yaptın? Hiçbir şey olmamış gibi okula mı gittin?”

“Evet, gibi,” diyorum. “Yani, biraz önce birini öldürüp buzluga koymuş gibi okula gittim. Ama dışarıdan bakıldığında farkın anlaşıldığından emin değilim.”

“Oldukça soğukkanlısın öyle değil mi?” diye soruyor Ajan Hunt.

“Tüm acılarımı metanetli görüntümün altında saklıyorum.”

Ajan Hunt yumruğunu metanetli görüntüme geçirmek istermiş gibi bakıyor. Sonra Ajan Jones’un telefonu çalıyor, ayağa kalkıp odadan çıkıyor. Ajan Hunt da peşinden gidiyor. Bana doğru son bakışında şüphe ve alarmin bir karışımını görebiliyorum; birden gerçeği söylüyor olabilir diye düşünmüş gibi.

Ödevime dönüyorum. Midem gurulduyor. Saatileme göre neredeyse yedi olmuş.

Geri dönmeleri yirmi dakika sürüyor.

“Tamam, evlat,” diyor Ajan Hunt döndüklerinde. “Cesedi tam dediğin gibi buzdolabında bulduk. Sadece son bir soru. Kıyafetleri nerede?”

“Ah,” diyorum. Bir an için zihnim duruyor. Bir şeyleri unuttuğumu biliyordum. “Ah, tabii,” Kendimi zorlayarak omuz siliyorum. “Hepsini nehre attım. Biri bulursa belki boğulduğunu düşünürler dedim. Kimse bulmadı ama.”

Hunt bana uzun uzun bakıyor ve sonra başıyla onaylıyor. “Ayrıca Bethenny Thomas’ı da ziyaret edip iki tabanca bulduk, tabii balistiğin hâlâ mermileri teşhis etmesi gerek. Şimdi seni bir şeyleri dönüştürürken görelim bakalım.”

“Ah, tamam. Gösteri istiyorsunuz,” diyorum, ayağa kalkarak.

Eldivenlerimi yavaşça çıkarıyorum ve ellerimi masanın serin, kuru yüzeyine bastırıyorum.

O gece saat on birde arabamdan Barron’ı arıyorum.

“Tamam,” diyorum. “Kararımı verdim.”

“Zaten seçeneğin yoktu,” diyor, küstahça. Sesi ağabey gibi; bana tek başıma karşıya geçmememi söylemiş ama ben dinlememişim ve karşıda durmuş vızır vızır geçen arabaların ardından bakıp geri dönemişmişim gibi. O kadar olağan bir sesle. Acaba Barron gerçekten kendine bir kötülük yapılmış gibi hissediyor mu? Şiddete ve büyüye o kadar derin dalmışsa birbirine şantaj yapıp lanetlemek biraderler için normal diye mi düşünüyor acaba?

“Hayır,” diyorum. “Hiç yoktu.”

“Tamam,” diyor, sesinde kahkahayla. Sesi şimdi rahatlamış gibi, gerginliği gitmiş. “Onlara söylerim.”

“Yapmayacağım,” diyorum. “Kararım bu. Brennanlar için çalışmayacağım. Bir katil olmayacağım.”

“Federallere gidebilirim, bunu biliyorsun,” diyor, katı bir sesle. “Aptal olma, Cassel.”

“Haydi, git o zaman,” diyorum. “Haydi. Ama gidersen ne

olduğumu öğrenirler. Beni kontrol etme yeteneğini kaybeder-
sin. Kamu malı olurum.” Federaller kim olduğumu bildiğine
göre şimdi blöf yapmam daha kolay.

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik var. Sonunda “Bunu
yüz yüze konuşabilir miyiz?”

“Tabii ki,” diyorum. “Wallingford’dan gizlice çıkabilirim.
Gel beni al.”

“Bilemiyorum,” diyor, tatsız bir sesle. “Senin yaramazlık
yapmanı cesaretlendirmek istemiyorum.”

“Okulun yakınında bir dükkân var,” diyorum. “Ya orada ol
ya da hiç.”

“On beş dakika.”

Sonra telefonu kapatıyoruz, arabanın penceresinden dışarı
bakıyorum. Göğsüm acıyor, sıkışıyor, koştuktan sonra bazen
bacaklarımın olduğu gibi... derin bir uykudan beni uyandıra-
bilecek kadar ani bir acı.

Bu olduğunda yapabilecek tek bir şey vardır. Geçmesini
beklersin.

Benz’in kime sadık olduğum konusunda Barron’ı endişelen-
direceğini düşünerek onu ayakta bekliyorum, beton duvara
yaslanarak. Dükkânın sahibi Bay Gazones ben içeri girip bir
kahve alınca tezgâhın ardından üzgün üzgün bana baktı.

“Okulda olmalısın şu an,” dedi, sonra saate baktı. “Uyuyor
olmalısın.”

“Biliyorum,” dedim, tezgâha biraz para koyarak. “Ailevi so-
runlarım var.”

“Hiçbir sorun gece vakti çözülmemiştir,” dedi. “Gece yarısı
pişmanlık zamanıdır.”

Kahvemden bir yudum alıp başparmaklarımı döndürürken
bunu düşünüyorum ama hoşuma gitmiyor. Yine de düşünmem

gereken diğer şeylerin tamamı bundan daha nahoş şeyler.

Barron yarım saat geç kalıyor. Gelip camını da indiriyor. “Tamam,” diyor. “Nereye gitmek istiyorsun?”

“Kimsenin bizi göremeyeceği bir yere,” diyorum, arabaya binerken.

Eski bir mezarlığa gelene kadar birkaç sokak geçiyoruz. Çakıl taşlı yola giriyor ve GEÇMEK YASAKTIR yazılı bir tabelayı geçiyoruz.

“Bak,” diyorum. “Elimde bana karşı kozların olduğunu biliyorum. Bana karşı ötebilirsin. İnsanlara benim ne olduğumu ve ne yaptığımı da söyleyebilirsin. Hatta istersen şehirdeki her çatıdan haykırabilirsin. İşim biter. Hayatım biter.”

Kaşlarını çatıyor. Söylediklerimi mi düşünüyor yoksa bir plan mı kuruyor anlayamıyorum.

“Ama mesele şu ki,” diyorum, “yüzümü değiştirip tamamen farklı bir yaşama başlayabilirim. Tek ihtiyacım olan bir isim ve bir sosyal güvenlik numarası. Annemin beni küçük bir kimlik hırsızlığı yapabilecek kadar usta yetiştirdiğine eminim.”

Şaşırmış gibi görünüyor, bunu hiç düşünmemiş gibi.

“Katil olmak istemiyorum,” diyorum.

“Bunu bu şekilde düşünme,” diyor, eğilip kahvemi tutamağından alırken. Kocaman bir yudum alıyor. “İşini bitireceğimiz kişiler iyi adamlar olmayacak. Sana bu işin nasıl yürüyeceğini anlatmama izin ver. Brennanların seninle tanışmalarına bile gerek yok. Sadece yaptıklarının sonucunu görecekler. Ben senin ajanın, ortağın olacağım, ortaya atılacak olan benim. Yapacağımız işleri planlamasına yardımcı olacağım ve kimliğini saklayacağım.”

“Okul ne olacak?”

“Ne olmuş okula?” diye soruyor.

“Wallingford’u bırakmayacağım.”

Başıyla onaylıyor, dudakları kıvrılıyor. “Şimdi Lila da Wallingford’da olduğuna göre eminim hiç gitmek istemiyorsundur. Her zaman işler dönüp dolaşıp ona çıkıyor, değil mi?”

Kaşlarımı çatıyorum. “Peki, neden bu işi kendi başıma yapmayayım? Seni dışarıda bırakmayayım?”

“Çünkü araştırmayı yapmak için bana ihtiyacın olacak,” diyor, kolay cevap verilebilecek bir soru sorduğum için rahatlamış bir şekilde. “Doğru kişiyi, doğru gecede bulmamızı ben sağlayacağım. Ama tabii ki tanıkların da hiçbir şey hatırlamamalarını sağlayacağım.”

“Tabii ki,” diye tekrarlıyorum.

“Öyleyse?” diyor. “Haydi ama. Çok para kazanacağız. İstersen unutmamı bile...”

“Hayır,” diyorum, sözünü keserek. “Sanmıyorum. Yapmak istemiyorum.”

“Cassel,” diyor, çaresizce. “Lütfen. Bak, bunu yapmamız gerek, lütfen.”

Bir an için hiçbir şeyden emin olamıyorum.

“Benim öyle bir sorunluluğum yok,” diyorum, en sonunda. Arabanın içi havasız, sıkışık. Sadece dışarı çıkmak istiyorum. “Beni sadece Wallingford’a götür.”

“İşi aldım bile,” diyor. “Evet diyeceğinden hiç kuşkum yoktu.”

Donuyorum. “Barron yapma. Beni böyle zorlayamazsın. Kimseyi...”

“Sadece bu seferlik,” diyor. “Bir kez. Eğer nefret edersen, çok kötü olursa bir daha asla yapmayız.”

Tereddüt ediyorum. Barron’ın defterlerini değiştirdikten sonra hep istediğim ağabeyim olmuştu. Ama bunun bir bedeli de var. “Yani pizza gecesinin yerine cinayet işini mi halledeceğiz?”

“Yani yapıyor musun?” diye soruyor.

Midem bulanıyor. Bir an için gerçekten kusacağımı sanı-

yorum. Bir an için gerçekten ikna olduğum düşüncesi, onu samimi bir şekilde sevindirmiş gibi bakıyor. “Kim?” diye soruyorum, başımı soğuk cama yaslayarak. “Kurban kim?”

Elini ilgisizce havada şöyle bir sallıyor. “Adı Emil Lombardo. Tanıdığın biri değil. Tam bir psikopat.”

Yüzümü döndüğüme memnunum, ifademi göremedim. “Tamam,” diyorum. “Sadece bir seferlik.”

Arkamızdaki sütunların arasına bir araba girerken omzuma vuruyor. Kırmızı ve mavi ışıklar mezar taşlarını ışık ve renklerin nabız gibi attığı bir kabartmaya çeviriyor.

Barron paneli yumrukluyor. “Aynasızlar.”

“Girmek yasaktı,” diye anımsatıyorum, tabelayı işaret ederek.

Eğilip eldivenlerinden birini çıkarıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, dudağı bir yana doğru kıvrılıyor. “Yaramazlık.”

Polis arabasındaki projektörler aniden açılınca gözlerimin önünde kara noktalar uçuşmaya başlıyor.

Gergin bir şekilde arka pencereden bakıyorum. Memurlardan biri inip bize doğru yürümeye başlamış bile. Derin bir nefes alıyorum.

Barron pencereyi indirirken kocaman sırtıyor. “İyi akşamlar, efendim.”

O saldırıyı yapamadan Barron’ın bileğini tutuyorum eldivenli elimle. Bana dönüyor kızması gerektiğini bile anlayamayacak kadar şaşkın bir durumda çünkü tam o sırada Ajan Hunt yüzüne bir tabanca tutuyor.

“Barron Sharpe, arabadan çıkın,” diyor Hunt.

“Ne?” diye soruyor.

“Ben Ajan Hunt unuttunuz mu?” Onu gördüğümünden beri Ajan Hunt ilk kez mutlu görünüyor. “Kardeşinle ilgili senine

hoş bir konuşma yapmıştık. Bize tam olarak doğru çıkmayan bir sürü şey söylemiştin.”

Barron başıyla onaylıyor ve bana bakıyor. “Seni hatırlıyorum.”

“Bu çok ilginç önerini de yeni duyduk,” diyor Ajan Hunt. Yan dikiz aynasından Ajan Jones’un da arabasından indiğini görüyorum.

Benim tarafıma yürüyor ve kapıyı açıyor. Barron bana dönüyor.

Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Gömleğimi kaldırıp ona dinleme cihazını gösteriyorum.

“Üzgünüm,” diyorum. “Ama eğer sen beni birileri için çalışmaya zorlayabiliyorsan benim de aynı şeyi yapmamdan dolayı bana kızamazsın diye düşündüm. İkimiz ide bir programa kaydettirdim.”

Akıl yürütüş biçimimden tam olarak memnun değilmiş gibi bakıyor.

Dedemi arka bahçesinde oturmuş, gökyüzüne bakıp biz çocukların hayatlarının farklı olmasını dilerken hayal ediyorum. Kafasındaki resim bu değildi, bundan eminim.

Ne olmuş ki sadece atı suya sürdüm, diyorum kendi kendime. Su içmeye zorlamış değilim.

Barron’a kelepçeleri takıyorlar. İyi ki onun anlaşmasını da baştan yapmışım zira Hunt ve Jones onunla çalışmaktansa kararlık bir zindana atmayı yeğler gibi görünüyorlardı. Ona bakışlarını tanıyorum. Bana da aynı şekilde bakmışlardı.

On Yedinci Bölüm

Şu an en zoru peşimde kimse olup olmadığından emin olmak. Ajan Hunt'ın beni arabama kadar bırakması gerilmeme sebep oldu. Bir saat kadar, peşimde kimse olmadığından emin olana kadar amaçsızca araba sürüyorum.

Sokaklar neredeyse bomboş. Gecenin bu saatinde sokakta olmak için çok az sebep bulabiliyorsunuz.

Sonunda otele yöneliyorum. En arkaya, çöplerin yakınına park ediyorum. Gece havası yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Hava sıcaklığın bu kadar ani düşüş göstermesi için henüz erken gibi geliyor. Belki sadece sabahın üçü olduğu için daha soğuktur.

Otel tuğladan yapılmış. Bir merkez binası, ortalarında yeşilimsi bir havuz kalmak üzere C şekilli yan binalarla çevrili. Tüm kapılar dışarı açılıyor yani lobiden geçmeye gerek yok.

Kadın 411 numaralı odada. Üst katta. Üç kez çalışıyorum. Zincirin çekildiğini duyuyorum ve sonra kapı açılıyor.

Ağabeyimin dul karısı onu son gördüğümdeki kadar sıska değil ama gözleri her zamanki kadar mor. Saçları ipeksi kahve-

rengi bir tomar ve üzerinde asla hak etmediğim siyah sıkı bir elbise var.

“Geç kaldın.” Beni içeri davet edip kapıyı kilitliyor. Kapıya sırtını dayıyor. Elleri ve ayakları çıplak ve onun bir işleyici olmadığını kendi kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Bir köşede açık durumdaki valizi duruyor ve giysileri yerlere saçılmış durumda. Odadaki tek iskemleyi çevirip oturuyorum. “Üzgünüm,” diyorum. “Her şey insanın düşündüğünden daha uzun sürüyor.”

“Bir içki ister misin?” diye soruyor Maura, bir şişe Cuervo’yu ve plastik bardakları işaret ederek.

Başımı iki yana sallıyorum.

“Çözeceğini biliyordum.” Bardağa birkaç küp buz attıktan sonra bardağını cömertçe dolduruyor. “Hikâyenin tamamını dinlemek ister misin?”

“Bırak ben anlatayım,” diyorum. “Ne kadarını çözebildiğimi görmek istiyorum.”

Bardağını alıp yatağına doğru ilerliyor ve orada karnının üzerine uzanıyor. Bunun ilk içkisi olmadığına eminim.

“Philip ve senin inişli çıkışlı bir ilişkiniz vardı değil mi? Bazen iyi bazen kötü. Devamlı bağırışma. Tutkulu.”

“Evet,” diyor, şaşkın şaşkın bakarak.

“Haydi ama yapma,” diyorum. “O benim ağabeyimdi. Onun bütün ilişkileri böyleydi, biliyorum. Neyse, belki kavgalar sana fazla gelmeye başladı belki de bebek doğduktan sonra işler değişti ama bir noktada Barron da işin içine girdi. Philip’le olan kavgalarınızı sana unutturmaya başladı. Onu terk etmeye karar verdiğini unutturdu.”

“İşte bu bana tılsımı verdiğin zamandı,” diyor. Ona arka fonunda yeğenimin uluduğu, oturma odasındaki bir iskemlede dedemin horladığı dairelerinin mutfağında eline tutuşturduğu

mu anımsıyorum.

Başımla onaylıyorum. “Bana çok şeyi unutturdu.”

Bardağındaki sıvının çoğunu kafaya dikiyor.

“Ve oldukça kötü yan etkiler de yaşamaya başlamışsındır.” Merdivenlerin tepesine oturmuş, bacaklarını aşağı sarkıtarak benim duyamadığım bir şarkıyla tüm vücudunu sallayışını düşünüyorum.

“Müziği kastediyorsun,” diyor. “Şimdi özlüyorum, biliyor musun?”

“Çok güzel olduğunu söylemiştin.”

“Ortaokulda klarnet çaldım, biliyor muydun? Çok iyi sayılmazdım ama hâlâ nota okuyabiliyorum.” Gülüyor. “Bir şeyler karalamaya çalıştım, birkaç nota çıkardım bile ama şimdi hepsini unuttum. Bir daha hiç duyamayabilirim.”

“İşitsel bir halüsinasyondur. Bende de baş ağrıları var. Sen gittiğine şükret.”

Maura yüzünü ekşitiyor. “Hiç de romantik bir açıklama değil.”

“Evet.” İç geçiriyorum. “Neyse işte. Barron ve Philip’in sana yaptıklarının farkına varıp ayrıldın. Oğlunu da aldın.”

“Yeğenin bir ismi var,” diyor Maura. “Aaron. Hiç söylemiyorsun. Aaron.”

İrkiliyorum. Bir sebepten dolayı o çocukla hiçbir zaman bir bağ kuramadım. O hep Philip’in ya da Maura’nın oğluydu, benim yeğenim değil. Benim mahvolmuş ailemin bir üyesi olup kendisi de mahvolacak ismi cismi olan biri değil.

“Aaron’u da aldın,” diyorum. “Philip ikinizin kaçmasıyla bir ilgim olduğunu tahmin etmişti bu arada.”

Başıyla onaylıyor. Orada bir hikâye var. Ne denli kötü ihanete uğradığının yavaş idrakiyle ve gömleğinin altındaki tılsımın kırıldığını hissettiğinde sıçramasıyla ilgili bir hikâye...

Hızlı düşünmesi ve hiçbir şey belli etmemesi, dehşete düştüğü anda bile rol yapmaya devam etmesi gereken bir hikâye. Ama anlatmıyor ve anlatıp anlatmamak onun tasarrufunda. Bunu ona yapan benim ağabeylerim. Bana hiçbir borcu yok.

“Büyük bir ailen var, değil mi? Ya da Güney’e taşınan bir yakın arkadaşın. Arkansas’ta yanında kalmanın güvenli olacağını düşündüğün biri. Arabana binip öylece yola çıktın. Belki başka bir araç satın aldın. Kızlık soyadını kullanıyorsun. Philip’in oğlunu alıp gitmene delireceğini bildiğin halde ona karşı kozların olduğunu da düşünüyordun. Polise gitmeye korkacağından emindin ve onun bunu yapacağını hiç düşünmedin.”

“Dikkatliydin ama yeterince değil. Seni bulmak zor olabilir ama imkânsız filan hiç değil. Böylelikle federaller seni arayıp kocanın tanık koruma programına girip seni de yanında istediği haberlerini verince telaşa kapıldın. Federallerin sana ihtiyacı vardı. Philip seni görene kadar onlara istedikleri bilgileri vermiyordu. Senin duygularını umursamadıklarından eminim, sadece ülkenin sana ihtiyacı vardı.”

Maura başıyla onaylıyor.

“Ondan asla kurtulamayacağını anladın. Yasal olarak, federallerin de yardımıyla oğlunun vasiyetini de alabilirdi. Sonra belki ona yakın bir yerde yaşamaya da zorlanabilirdin, hatta bir gün belki Philip’in arkadaşları seni ziyarete gelebilirdi. Ya seni işlerler ya da işini bitirirlerdi ama bir şekilde seni ele geçireceğini biliyordun. Tehlikede olduğunu biliyordun.”

Beni, ileri geri hareket eden ve saldırmaya hazırlanan bir yılanmışım gibi izliyor.

“Philip’in tabancalarını nerede tuttuğunu da biliyordun. Arkansas’tan arabayla geldin, bir tanesini aldın ve onu vurdun.”

“Vurdun,” kelimesini duyunca irkiliyor. Sonra da tekilasının gerisini de içip bitiriyor.

“Üzerinde kocaman bir palto ve o güzel, şık eldivenler vardı. Güvenlik dairelerin hemen dışına kamera koyalı fazla olmamıştı. Şanslısın ki kayıtlardan tek çıkarabildikleri Philip’in dairesine giren kişinin bir kadın olduğuydu.”

“Ne?” Oturduğu yerde doğruluyor. Sonunda onu şaşırtmayı başarabilmiş gibiyim. İki elini de ağzına bastırıyor. “Hayır. Kamera mı vardı?”

“Merak etme,” diyorum. “Sonra da kıyafetlerle tabancayı güvenli olacağına inandığın bir yere attın. Benim evime. Sonuçta annem de hapisten çıktı. Kısa zamanda yine istifçiliğe başlayacağını düşündün. Sonuçta kanıt saklamak için bir çöp evden iyisi yoktur. O kadar pislik üst üste yığılmışken polis bile her şeyin üzerinden geçecek kadar sabırlı olmayacaktır.”

“Sanırım yine de ben bir suç dahisi sayılmam,” diyor. “Sen buldun. Ayrıca kameraya alındığımdan da hiç haberim yoktu.”

“Anlayamadığım sadece tek bir şey var,” diyorum. “Federallerle konuşurken Philip’in cinayetinin ertesi sabahı seninle Arkansas’ta konuştuklarını söylediler. En azından yirmi saatlik bir araba yolculuğu var arada. Onu vurup sonra da o telefonu açmak için zamanında geri dönmen imkânsız. Bunu nasıl yaptın?”

Gülümsüyor. “Sen ve annem öğrettiniz bana bunu. Ajanlar evimi aradı. Sonra ağabeyim beni Arkansas alan kodlu bir paralı telefondan aradı. Önce bana konferans araması yaptı sonra da federal ajanları aradı. Çok basit. Evden arıyormuşum gibi oldu. Tıpkı hapisten tüm o aramaları yapabilmesi için annene benim yardım ettiğim gibi.”

“Hayran oldum,” diyorum. “Doğru önce paltonun ve tabancanın anneme ait olduğunu sandım. Ta ki sana verdiğim tılsımı görene kadar. Cebinde unuttuğun tılsımı.”

“Birçok hata yapmışım. Şimdi anlıyorum,” diyor, örtülerin altından bir silah çıkarıp bana doğrulturken. “Anlarsın ya,

daha fazla hatayı kaldıramam.”

“Ah, tabii ki,” diyorum. “Kendi ağabeyinin cinayetini bir başkasına yükleyen adamı vurmak istemezsin, eminim.”

Elindeki silah titriyor.

“Yapmadın,” diyor. “Neden yapasın?”

“Philip hayattayken onu korumaya çalıştım.” Samimiyim ama Maura’nın da samimi yalancılara alışkın olduğundan eminim. “Philip’in buna inandığını sanmıyorum ama denedim. Şimdi o öldüğüne göre ben de seni korumaya çalışıyorum.”

“Yani gerçekten kimseye söylemeyecek misin?” diyor.

Ayağa kalkıyorum ve silah da bana doğruluyor.

“Bu sırrı mezara götüreceğim,” diyorum ve sırtıyorum. Ama o gülümsemiyor.

Sonra dönüp otel odasından çıkıyorum.

Bir an bir klik sesi duyuyorum tüm kaslarım bir kurşun beklercesine kasılıyor. Sonra o an geçiyor ve ben de gidiyorum... odadan çıkıp merdivenlerden iniyorum ve arabama biniyorum. Orpheus ismindeki şu adamla ilgili bir Eski Yunan miti vardır. Karısını kurtarmak için Hades’e iner ama onu cehennemden çıkarken tekrar kaybeder çünkü gerçekten orada olduğunu görmek için arkasını dönüp ona bakmıştır.

İşte ben de öyle hissediyorum. Eğer dönüp baksam büyü bozulacak ve ben de ölecekmişim gibi.

Anca otoparktan çıkınca nefes alabiliyorum.

Wallingford’a geri dönmek istemiyorum. Bununla yüzleşmem. Onun yerine Carney’a gidip dedemin kapısını çalıyorum. Gece yarısını epey geçmiş olmasına rağmen sonunda üzerinde bor-nozla kapıyı açıyor.

“Cassel?” diyor. “Bir şey mi oldu?”

Başımı iki yana sallıyorum.

Sağlam eliyle beni selamlıyor. “Şey, içeri gel. Öyle kapıda durarak soğuğu da içeri alıyorsun.”

Dedemin yemek odasına doğru ilerliyorum. Masanın üzerinde cenazeden gelmiş bir demet solmuş çiçeğin yanında duran birkaç mektup var. Cenazenin üzerinden çok zaman geçmiş gibi ama Philip öleli sadece birkaç gün oldu.

Panoda bir sürü fotoğraf var ve çoğu da küçükken biz üçümüzün fıskiyeinin etrafına koşarken, kollarımız birbirimizin omuzlarında çimenlerde yatarken çekilmiş fotoğraflar. Daha eski fotoğraflar da var, dedem ve gelinlik giymiş annem var, anneannem. Bir tanesi de Lila’nın ailesinin düğününde o zamanlar dedem ve Zacharov neye benziyordu sorusuna cevap veriyor. Zacharov’un parmağındaki pahalı görünen evlilik yüzüğü hemen göze çarpıyor.

“Su ısıtıyorum,” diyor.

“Gerek yok,” diyorum. “Susamadım.”

“Sana soran oldu mu?” Dedem sert bir ifadeyle bana bakıyor. “Sen bir fincan kap, iç ve sonra da ziyaretçi odasında sana bir yatak hazırlayayım. Yarın okulun yok mu?”

“Evet,” diyorum, azarlanmış bir tavırla.

“Yarın sabahdan ararım. Onlara da biraz gecikeceğini söylerim”

“Çok geç kaldım,” diyorum. “Bir sürü ders kaçırdım. Sanırım fizikten de kalacağım.”

“Ölüm işleri karıştırıyor. Seninki gibi süslü okullarda bile bunu bilirler.” Mutfağa giriyor.

Karanlıkta masaya oturuyorum. Şimdi buradayken üzerime açıklayamadığım bir sükunet çöküyor. Sadece burada olmak, şu masada sonsuza kadar oturmak istiyorum. Hareket bile etmek istemiyorum.

Sonunda mutfaktan metelik bir ıslık sesi geliyor, diyor geri

dönüyor ve masaya iki fincan bırakıyor. Duvardaki bir düğmeye basıyor ve avizedeki ampuller öyle parlak yanıyor ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Çay kapkara ve tatlı; bir yudumda fincanın yarısını içince şaşıyorum.

“Neler olduğunu bana söylemek ister misin?” diye soruyor sonunda. “Neden gecenin bir yarısı buradasın?”

“Pek istemiyorum,” diyorum, elimden geldiğince dürüst bir şekilde. Bunu kaybetmek istemiyorum. Acaba devlet için çalıştığımı ve ağabeyime de bana katışması için şantaj yaptığımı bilse acaba beni evine alır mıydı? İşleyicilerin şehri olan Carney’e federal ajanların girmesine izin verip vermediklerini bile bilmiyorum.

Fincanından bir yudum alıp bardağındaki çay değilmiş gibi yüzünü buruşturuyor. “Başın belada filan mı?”

“Sanmıyorum,” diyorum. “Artık değil.”

“Anladım.” Ayağa kalkıp bana yaklaşarak mahvolmuş durumdaki elini omzuma koyuyor. “Haydi, evlat. Artık yatağa gitme vaktin geldi.”

“Teşekkürler,” diyorum, ayağa kalkarken.

Yazlarımı Carney’de geçirirken kaldığım arka odaya gidiyoruz. Dedem uyumam için battaniyeler ve pijama getiriyor. Barron’ın eksileri olabilir diye düşünüyorum.

“Canını sıkın her neyse,” diyor dedem. “Sabah her zaman daha iyi olur.”

Karyolanın köşesine oturup yorgun argın gülümsüyorum. “İyi geceler, dede.”

Kapının eşiğinde duraklıyor. “Elsie Cooper’ın en büyük oğlunu tanıyor musun? doğuştan deli olan. Elinde değil. Kimse nasıl bu hale geldiğini de bilmiyor... sadece öyle işte.”

“Evet,” diyorum, belli belirsiz. Carney’deki insanların onun

hiç evden çıkmadığından bahsettiklerini hatırlıyorum ama aşağı yukarı o kadar. Katlanmış pijamalara bakıyorum. Her yerim öyle yorgun ki onları giymek bile çok yorucu geliyor. Dedemin hikâyesinin nereye gideceği konusunda hiçbir fikrim yok.

“Sen hep iyi çocuktun, Cassel,” diyor kapıyı kapatırken. “Nasıl böyle oldun bilmiyorum... ama sadece öylesin işte. Tıpkı Cooper’ların deli çocuğu gibi. Elinde değil.”

“Ben iyi değilim,” diyorum. “Herkesle oynuyorum. Herkesle. Her zaman.”

Kaba bir sesle itiraz ediyor. “İyilik de bedava değil.”

Tartışamayacak kadar yorgunum. Işıkları kapatıyor ve battaniyelerin altına bile giremeden uyuyakalıyorum.

Dedem okulu arayıp bugün derslere gelemeyeceğimi söylüyor ve ben de bütün sabah onun evinde oturuyorum. *Band of the Banned*’in tekrarlarını izliyoruz ve o da elektrikli tencerede bir çeşit zerdeçalı yahni yapıyor.

Bir battaniyeyle kanepeye uzanmama izin veriyor, hastaymışım gibi. Hatta yemeğimizi bile televizyonun karşısında yiyoruz.

Gitme zamanım geldiğinde yahniden bir parçayı ısı geçirmez sefer tasına koyup bir şişe portakal suyuyla birlikte elime tutuşturuyor. “Şu fiziğe çalışsan iyi olur,” diyor.

“Evet,” diyorum.

Parlak yepyeni Benz’imi görünce bir an duraklıyor. Kaputun önünde bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz ama tüm söylediği “Şu senin anana beni aramasını söyle,” oluyor.

“Söylerim, dede. Geceyi geçirmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Kaşları çatılıyor. “Bir daha bana böyle aptalca şeyler söylemezsen iyi edersin.”

“Tamam,” diyip sırtıyorum. Ellerimi teslim olmuş gibi açıyorum ve sonra da arabaya biniyorum.

Kaportaya vuruyor. “Güle güle evlat.”

Uzaklaşıyorum. Carney'den yirmi dakika uzaklaşınca portakal suyunu içiyorum. Wallingford'a geldiğimde o günkü derslerin çoğunu kaçırmış oluyorum. Işıklar kapanmadan önce ve etütten sonraki teneffüse yetişiyorum.

Sam oturma odasındaki kanepede Jeremy Fletcher-Fiske ile birlikte oturmuş. Televizyonda bir haber spikeri var, futboldan bahsediyor. Birileri katlanır bir masada iskambil oynuyor. Bir başka son sınıf, Jace de mikrodalganın içinde dönen bir havucu izliyor.

“Hey,” diyorum, el sallayarak.

“Dostum,” diyor Sam. “Kayıpsın. Nerelerdeydin?”

“Aile işleri,” diyorum, kanepenin koluna otururken.

Yarın öğretmenlerimden ödevlerimi almam gerek. Bu dönem herhangi bir ders vermek istiyorsam çalışmaya başlamam gerek ama bu gece rahatlayabilirim.

Ekrandaki spiker yerel haberleri okumaya başlıyor. Pazar günü Vali Patton seçmenleri tarafından çok iyi karşılanan beklenmedik ve tartışmalı açıklamasını yaptığı bir branç vermiş.

Örtülü masaları olan kocaman bir balo salonuna ait görüntüler veriyorlar. Patton mavi bir perdenin önündeki bir kürsüde, yakınlarında annem ve onun da yanında takım elbiseli bir başka adam var. Annemin saçları arkadan toplu ve üzerinde sarı bir elbiseyle kısa beyaz eldivenler var. Bir kostümcünün kafasındaki politikacı karısı gibi görünüyor. Yüz ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalışmakla öyle meşgulüm ki bir an için Patton'ın dediklerini kaçıyorum.

“ve dahası, tekrar düşündükten sonra durduğum yerin hiç de gerçekçi olmadığını fark ettim. Kimin hiperbatigammatik olduğuna

dair bilgilere sahip olmanın kanunun yararına olacağını düşünsem de şimdi bunun bedelinin çok yüksek olduğunu da görüyorum. İşleyici hakları grupları bu bilginin gizli kalmasının mümkün olmadığını belirttiler. Ben de vali olarak New Jersey vatandaşlarının özel hayatlarının riske atılmasına izin vermem. Özellikle de özel hayatlarının gizliliği hem hayatlarını hem de hayat tarzlarını devam ettirmelerinde bu kadar kritikken. Geçmişte iki numaraları yasa tasarısının çok sıkı bir savunucusu olsam da şu an için bu desteğimi çekiyorum. İşleyicileri zorunlu teste tabii tutmak bu hükümetin kesinlikle desteklemeyeceği bir şeydir.”

Ekrana dehşetle bakıyor olmalıyım.

“NE acayip di mi?” diye soruyor Jeremy. “Herkes adamın rüşvet aldığını söylüyor. Ya da işlendiğini.”

Sam irkiliyor. “Yapma Jeremy. Belki de sadece vicdan sahibi olmuştur.”

Bu annemin beni davet ettiği branç, çok seveceğimi söylediği branç. *Bebeğim, ben ne yaptığımı biliyorum.*

Sırtım ürperiyor. Haberler bir depremin görüntüsüne geçse de ben hâlâ annemin yüzünde kalıyorum. Eğer onu tanımasanız fark etmezsiniz ama gülümsememeye çalışıyordum.

Onu işlemiş. Bu konuda kafamda hiçbir şüphe yok.

Çıglık atmak istiyorum. Annemin bu işten sıyrılmasına imkân yok. Bunun ortaya çıkmaması da imkânsız.

Sam konuşuyor ama kafamdaki uğultular o kadar yüksek ki diğer tüm sesleri boğuyor.

O gece annemi en az on kere arıyorum ama açmıyor. Telefon elimde uykuya dalmışım ve ertesi sabaha alarmıyla uyanıyorum. Dersten derse sürünüyorum. Her şeyde gerideyim. Cevapların arasında sendeliyorum, istatistik sınavını batırıyorum ve Fransızca tercümesinde komik duruma düşüyorum.

Odama geldiğimde Daneca'yı beni beklerken buluyorum. Sam'in yatağında oturuyor, hantal kahverengi ayaklarını boş boş yatağın demirine vuruyor. Gözleri kırmızı.

"Hey," diyorum. "Sam'in nerede olduğunu bilmiyorum. Fizik dersine giderken en son onu koridorda gördüm."

Kalın bir örgüyü omzundan attıktan sonra, tatsız bir şey yapmak için kendini hazırlarmış gibi dikleşiyor. "Oyunun provasına gitti bile. Hâlâ biraz garip davranıyor ama zaten onu görmeye gelmedim. Seninle konuşmam lazım."

Başım la onaylıyorum, mantıklı herhangi bir şey söyleyecek durumda değilim. "Tabii, olur."

"Lila'yla ilgili."

Gördüğüm kadarıyla anlatmakta zorlanıyor. "Tamam," diyorum sakın bir sesle. "Belki de çok kötü bir fikirdi ha?"

"Hayır, Cassel," diyor Daneca. "Anlamıyorsun. Her şeyi berbat ettim."

"Ne?" Kalbim ritmini yitirmiş bir davul gibi çarpıyor. Çantamı yatağıma atıp yanına oturuyorum. "Ne demek istiyorsun? 'berbat' ne demek?"

Sonunda onu anlıyor olmam karşısında Daneca rahatlamış görünüyor. Öne eğiliyor, bana yaklaşıyor. "Lila beni yakaladı. Ben aptalım. Denediğim şey o kadar barizdi herhalde."

Lila fark etmeden eldivenini çıkarmaya çalıştığını hayal ediyorum. Şu ana kadar bunun ne kadar zor olacağını düşünmemiştim. Daneca kazara birine dokunuvermeyi bilmiyor. İnsanın cüzdanını çarparken ya da işlerken yaptığınız şey budur. El becerisi konusunda hünerli değil.

"Yani bir şey yapmadın..." diyorum. "Onu işlemedin?" Hissettiğim rahatlama öylesine yoğun ki neredeyse kahlkaha atacağım.

Çok mutluyum. Korkutucu ve hayret verici derecede mutluyum.

Bu suçlulukla yaşamayı öğrenebilirim. İyi olmak artık umurumda değil. Lila'yla birlikte olmak anlamına geldikten sonra her şeyle yaşayabilirim.

Daneca başını iki yana sallıyor. "Bana her şeyi anlattırdı. İsteddiği zaman çok korkutucu olabiliyor, biliyor musun?"

"Ah," diyorum. "Evet, öyledir."

"Sana hiçbir şey söylememem için söz verdirdi," diyor Daneca, alçak sesle.

Pencereden dışarı bakıyorum. Kafamdan geçen o kadar çok düşünce var ki aslında hiçbir şey düşünmüyormuşum gibi. Ama yine de ona gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Sözünden döneceğini düşünmedi mi? Bu senin insanlardaki izleniminle ilgili bir şeyler yapmamız gerek. Seni gidi bayan iyilik timsali."

"Üzgünüm," diyor Daneca, benim espri denememi umursamadan.

"Bu senin hatan değil," diyorum. "Senden bunu istememeliydim. Haksızlık ettim."

Ayağa kalkıp kapıya yöneliyor.

"Yemekte görüşürüz," diyor, bana şaşırtıcı bir sevecenlikle bakarak.

Kapı Daneca'nın ardından kapanırken tüm bedenimden geçen korkunç bir duygu seline kapılıyorum. Acımasız bir neşe ve korku birbirine öyle karışmışlar ki önce hangisini hissedeceğimi bilemiyorum.

Kendimi doğru şeyi yapmaya zorladım. Belki de yeterince zorlamadım. Tek bildiğim şu an Lila'yı sevdiğim ve kısa bir süre daha onun da beni seveceği.

Kütüphaneye giderken Lila'yı görüyorum. Gömleğinin yakası açık ve boğazındaki beyaz ipek eşarp rüzgârda uçuşuyor. Üstü

açık bir arabaya binmek üzereymiş gibi görünüyor.

“Hey,” diyorum, yanından hızlıca yürürken. “Bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Cassel,” diyor, ismim ağzında acı bir tat bırakıyormuş gibi. Yavaşlamıyor da.

“Daneca konusunda herhalde çok kızgınsındır,” diyorum, konuşurken yüzüne bakabilmek için geri geri yürürken. “Kızmaya da çok haklısın ama izin ver açıklayayım.”

“Açıklayabilir misin?” diyor Lila, aniden durarak. “Ben canın istediğinde açıp kapayacağın bir oyuncak değilim.”

“Biliyorum,” diyorum.

“Beni işlemenin iyi olacağını nasıl düşünebildin? Annenin yaptığından ne farkı kalacaktı ki?” Benim için biraz üzölmüş ve biraz da tiksinnmiş gibi konuşuyor. “Lanet geçti, seninle işimiz de bitti.”

“Ah.” Tabii ya. İçimden yükselen ürpertiye karşı dişlerimi sıkıyorum. Tek duyabildiğim şey Atlantic City’deki annemin sözleri: *seninle bir gün bile birlikte olmak istemezdi, Cassel.*

“Dalganı geçtin benimle ama bu bile yetmedi, beni seviyormuş gibi yaptın, sonra da ‘mış gibi’ yapıyormuş gibi yaptın...” Kendini durduruyor, bir süre gözlerini kapatıyor. Tekrar açtığında öfkeden yanıyorlar. “Artık lanetli eğilim. Artık dikkatini çekmek için yalvarmayacağım. O aptal gülümsemelerin için her gün iç geçirdiğimi görmek çok eğlenceli olmalı. Artık böyle bir şey yok.”

“Benim için öyle değildi,” diyorum. Aylar boyunca yaşadığım acı ve telaşların onun gözünde sadece sinsiliğe indirgenmiş olması karşısında donakalıyorum.

“Ben zayıf değilim, Cassel. Senin için ağlayacak kızlardan da değilim.” Sesi titriyor. “Sen ne istersen ve ne zaman istersen yağacak kız da değilim.”

“Ben de bu yüzden Daneca’dan...” diyorum ama bitiremiyorum. Çünkü bu doğru bile değil. Daneca’dan onu işlemesini istedim çünkü bir hayale inanmaya başlıyordum. Daneca beni kendimden kurtarmaya çalışıyordu.

“Senin için hiçbir şey hissetmememi mi istiyorsun?” diyor Lila. “Tamam, bırak da daha iyisini yapayım sana. Senden nefret ediyorum. Bu nasıl oldu? Senden nefret ediyorum ve nefret etmem için hiçbir şey yapman gerekmedi.”

“Yapma,” diyorum. Sesimdeki kendimden nefret eden o tonu duyabiliyorum. “Çok şey yaptım.” Annem onu lanetlediği an Lila’yı kaybettim. Geri kalan her şey zavallı bir oyundu. Hiçbiri gerçek değildi.

Yüzündeki ifade titriyor, sonra da kayıtsız bir maske haline geliyor. “Güle güle, Cassel,” diyor ve arkasını dönüyor. Başını eğiyor ve o an eşarbı biraz kaymış olmalı çünkü boğazında kırmızı bir iz görüyorum. Baktığım açıdan bir yanığın ucu gibi görünüyor.

“Bu nedir?” diyorum, ona doğru yürüyüp kendi yakamı işaret ederek.

“Yapma,” diyor, uyarırcasına eldivenli elini kaldırarak. Ama yüzünde demin olmayan bir şey var: Korku.

Eşarbını ucundan tutuyorum. Tek çekişte geliyor çünkü bağlanmamış.

Soluk renkli boğazı kesilmiş, bir ucundan diğerine dek, koyu renk külle de daha yeni doldurulmaya başlanmış. Haydudun ikinci gülümseyişi. Kurumuş kandan oluşan parlak bir leke.

“Sen,” diye başlıyorum. Ama tabii her zaman öyleydi. Bir mafya liderinin kızı. Mafya hanedanı.

Henüz federal ajanların yanına geçmiş biriyle konuşuyor.

“Tören pazar günüydü,” diyor. “Sana bir gün Zacharov ai-

lesinin başına geçeceğimi söylemiştim. Hiç kimse en tepeden başlayamaz. Önümde uzun bir yol var. Önce sadakatimi ispatlamam gerek. Ben bile.”

“Ah.” Lila ne olduğunu ve ne istediğini hep bilirdi. Yarasının korkutucu bir nihailik arz eden bir yanı var, yapanmış bir kapı gibi... Geleceğinden hiç korkmuyor. “Cesursun,” diyorum ve samimiyim.

Bir an için bana bir şeyler daha söylemek ister gibi bakıyor. Ağzı açılıyor sonra her ne idiyse o kelimeleri yuttuğunu görüyorum. Derin bir nefes alıyor ve “Eğer benden uzak durmazsan seni doğduğuna doğacağına pişman ederim,” diyor.

Bunun karşısında söylenecek hiçbir şey yok ve ben de susuyorum. Kalbimi ele geçiren o uyuşmayı hissedebiliyorum.

Avluda yürümeye devam ediyor.

Gidişini izliyorum. Adımlarının gölgesini, dimdik sırtını ve saçlarının parıltısını izliyorum.

Kendime istediği şeyin bu olduğunu anımsatıyorum. Bu işe yaramayınca kendime anılarla hayatta kalabileceğimi söylüyorum. Lila’nın teninin kokusu, gözlerinin sinsice parlaması ve sesindeki o alçak gıcırtı. Onu düşünmek acı veriyor ama duramıyorum. Acıması da gerek.

Sonuçta cehennem sıcak bir yerdir.